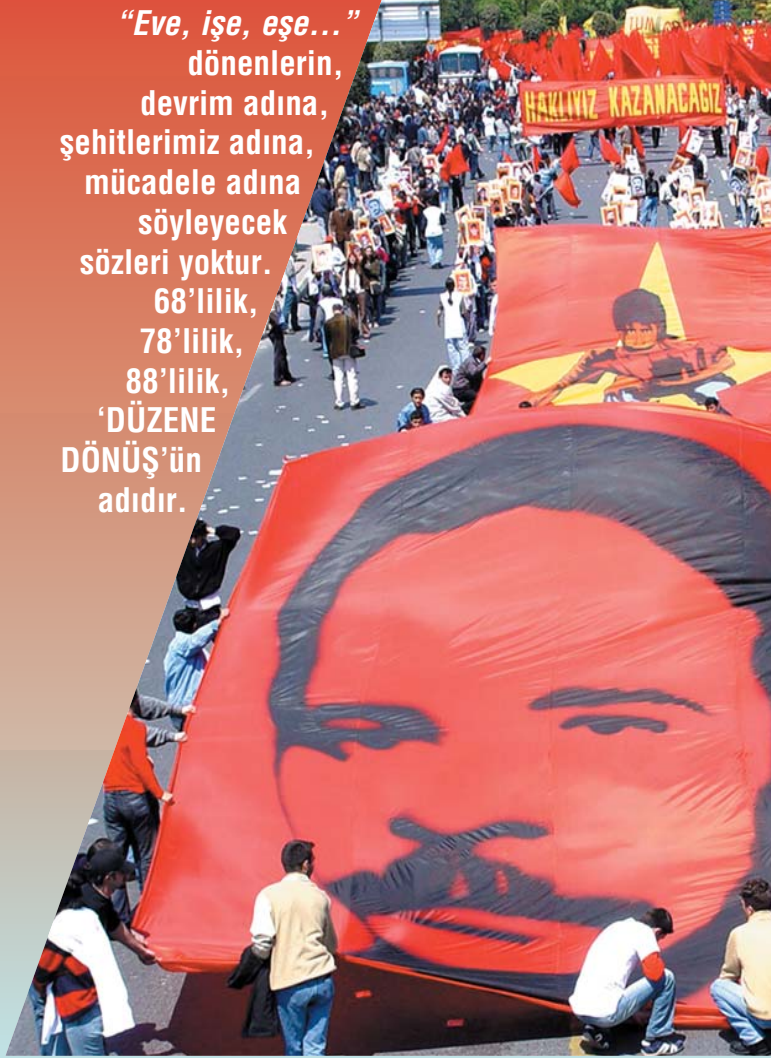

Devrimci Mücadele “Kuşaklar resmi geçidi” Değildir!

“Eve, işe, eşe...”
dönenlerin,
devrim adına,
şehitlerimiz adına,
mücadele adına
söyleyecek
sözleri yoktur.
68’lilik,
78’lilik,
88’lilik,
‘DÜZENE
DÖNÜŞ’ün
adıdır.

Bağımsızlık,
demokrasi
ve sosyalizm
mücadelemiz
kuşaklar
boyudur
sürüyor

Ekmek ve
Adalet

Haftalık Dergi / Sayı: 122 / Tarih: 5 Eylül 2004 / FİYAT (KDV Dahil) 750 000
www.ekmekveadalet.net | Mail:info@ekmekveadalet.net

İçişleri ve Adalet Bakanları! 82 Kişiyi, Sahte Belgelerle Nasıl Tutukladığınızı Açıklayın!

**SAHTE
BELGELERLE
dernekleri
kapatılan,
çalışanları
tutuklanan
TAYAD’lılar,
Temel Haklar
üyeleri,
Adalet için
meydanlarda!**

Ekmek
Adalet

www.ekmekveadalet.com info@ekmekveadalet.com

Hukuksuzluk Devleti

1 Nisan hukuksuzluğu, terör demagojisiyle gizlenemez. Terör demagojisi, sömüren ve zulmeden devlete karşı mücadelenin meşruluğunu ortadan kaldırmaz. Bu devlete karşı hukuk için, adalet için ve halkın iktidarı için mücadele meşrudur.

Türkiye'nin yönetiminde görüntüyle gerçek, her zaman birbirinden farklı olmuştur. Siz ülkenin başında falan parti liderinin olduğunu düşünürken, bir de öğrenirsiniz ki, asıl kararlar MGK'da veya Washington'da alınmaktadır. Siz bu ülkenin bir Anayasası olduğunu sanırken, öğrenirsiniz ki, Anayasanın da üstünde tüm hükümetlerin, devlet kurumlarının uymak zorunda olduğu **GİZLİ** bir "Kırmızı Kitap" vardır. Siz Yargının başının Yargıtay Başkanı olduğunu düşünürken, bir de bakarsınız ki, koskoca(!) Yargıtay Başkanı MİT'ten, polisten emir almaktadır. Siz Çatlı, Çakıcı gibilerin en fazla Ağar gibi kontra şeflerin adamı olduğunu düşünürken, öğrenirsiniz ki, onlara bu "ulvi görevler", Türkiye Cumhuriyeti'nin en tepesinde yer alanlar tarafından verilmiştir... Yasalar sık sık değişmesine, peşpeşe "demokrasi paketleri" açılmasına rağmen hiç bir şeyin değişmediğini görürsünüz. Cevabı işte yukarıdaki olgulardadır. Bu devlet "yasalar üzerine oturan" bir devlet değildir. Susurluk bunun en somut kanıtıydı. Devletin kendisi yasaların dışında "gizli bir yapılanma"ya dönüşmüş, "gizli-yasadışı" bir işleyişe sahiptir. Dolayısıyla **"Hukuk devleti"** söyleminin ardında da bir **hukuksuzluk devleti** vardır.

MİT ve Yargıtay'ın "50 defa görüşmesi", hukuksuzluktur ve işte bu "yasadışı" işleyişin sonucudur. Yargı kararları, hukuka göre değil, MİT'in, yerine göre polisin, Genelkurmayın yönlendirmelerine göre belirlenir.

MİT, polis, sadece Yargıtay düzeyinde değil, her düzeyde görüşür, yönlendirirler. Küçük ilçelerin savcılarından büyük şehirlerin DGM savcılarına kadar, "Terörle Mücadele"nin işkenceli şefleriyle içiçedirler. Anayasaya, TCK'ya değil, MİT'in, polisin ne dediğine bakarlar. Terörle Mücadele Polisi veya MİT'çiler, hiç bir şey yapmasalar, gelir savcılığın kapısında, duruşma salonunda kendilerini göstererek, kararları yönlendirirler. Bu aynı zamanda bu devletin nasıl yönetildiğinin resmi-dur. Parlatmentonun, yasaların hükmü yoktur. Halkın yönetilmesine ilişkin hemen her konuda kararı devlet şemasında gösterilen kurumlar değil, MİT, polis, JİTEM verir. En sıradan konularda bile böyledir bu. Valilere, kaymakamlara, hatta gerektiğinde bakanlara neye izin verip vermeyeceklerini, kimlerin etkinliklerinin yasaklanacağını onlar söyler. Tüm diğer kurumlar, bu kararın uygulanmasıyla yükümlüdür.

Terörle Mücadele Şubeleri, işte bunun için yaygınlaştırılmıştır. Eğer bir ülkede kontrgerilla politikaları temel alınıyorsa, doğal olarak bu politikaları doğrudan uygulamakla yükümlü MİT, polis, JİTEM gibi kurumlar da devlet işleyişinin en tepesine oturacaklardır. Savcılar onların fezlekelerini alıp iddianame yaparlar. Mahkemeler kararlarını delil, tanık durumuna göre değil, onlara göre verirler.

Adalet Bakanı'na, İçişleri Bakanı'na çağrı yapıyoruz, Yargı'nın en üst kurumlarına çağrı yapıyoruz: Açıklayın; bu ülkede insanlar nasıl gözetilmesine alınıyor, nasıl tutuklanıyor, nasıl cezalar veriliyor?.. Biliyoruz ki,

- 3... *Hukuksuzluk devleti*
- 5... *Hukuk için, adalet için kampanya*
- 6... *Adalet için eylemdeyiz*
- 9... *Bu sessizliği utandırın*
- 12... *Tecrite karşı 117 insanın ölümü karşısında susanlar*
- 14... *Mahkemeye getirmeme*
- 16... *Yeni TCK'da da onun damgası var*
- 18... *Bahçelievler'de anlaşma Bağcılarda grev kararı*
- 19... *Örgütsüzlük dayatmasını kabul etmeyeceğiz*
- 21... *Başbakan talimat verdi: "Yardımları arttırmamız lazım!"*
- 22... *Hangi köye nasıl dönülecek?*
- 24... *Kuşaklar edebiyatına 17 yıl öncesinden cevap*
- 26... *Kuşaklara sığdırılamayan DEVRİMCİLİK*
- 29... *Irak direnişi ve devrimci lik*
- 32... *Bombalar altındaki Hz. Ali türbesi*
- 34... *Rehin gazeteciler ve direnişe saldırı*
- 35... *Çeçenistan'da okula baskın ve rehine eylemi*
- 36... *Irak'ta rehin alınan, öldürülen şoförlere Tayyip açıklaması*
- 38... *AKP'liler İsrail'de*
- 39... *Tutsaklar içeride, halk dışarıda Filistin direniyor*
- 40... *Susurluk bitmez*
- 42... *Öcalan Devdimci Sol'un nesine karşı*
- 43... *Eylem anlayışında darlık*
- 45... *Sınırdışı kararı kaldırıldı*
- 46... *Yüzbinler Bush'u protesto etti*
- 47... *"Feda'da sınır yoktur"*
- 48... *Kahramanlar ölmez*
- 49... *"Bu gün benim babam... Yarın sizin evlatlarınız"*
- 50... *"Devrimciysem, örgütlüysem sakınmadan..."*

hiçbiri bu ülkenin mevcut yasaları içinde bile 1 Nisan gözetimlerine, dernek kapatmalarına, tutuklamalarına gerekçe gösteremeyecektir.

“Hukuk devleti”nde hukuki gerekçeler açıklanabilir. Ama böyle bir hukuksuzluk devletinde, polis, MİT devletinde açıklayabilecekleri bir şey yoktur. Halkın mücadelesini bastırmak için en ağır ceza yasaları çıkarılır, yasalar “yasak”larla donatılır, bunlar da yetmezse, kendi yasaları da çiğnenip yapılacak “operasyonlar” yine de yapılır.

Devletin bu niteliği “reform”ların neden bir türlü gerçek reformlara dönüşmediğini de gösterir. Bu yapı, kimilerinin hayallerini süsleyen türde bir “burjuva demokrasisi”nin bizim gibi ülkelerde neden mümkün olmadığını da anlatır. Reformizmin, AB’cilerin yanılgıları da bu noktadadır. Sadece “reformlar” için mücadeleyle demokrasinin gelebileceğini sanıyorlar. Düzeni ve düzen güçlerinin bu sistem içindeki rollerini bir bütün olarak değerlendirebilmekten uzaktırlar.

Onyıllardır bu ülkede sürdürülen katliam, kayıp, işkence politikalarında MHP’lilerin her zaman özel bir rolü olmuştur. 1980 öncesi, uzun bir dönem boyunca emperyalizm ve oligarşi adına halka karşı saldırılar MHP aracılığıyla sürdürülmüştür. Ama mesele MHP değil, MHP’yi kullanan devletin niteliği meselesidir. Faşizmi MHP’ye indirgemek de bir yanılgıydı. MHP’ye “geçit verilmez”se, etkisizleştirilirse, demokrasinin gelişebileceğini düşünüyorlardı. Halbuki MHP faşizmin kendisi değil, sadece bir aracıydı. 12 Eylül öncesi sadece faşizme karşı direnişten sözedenler, bugün de sadece “burjuva demokrasisi için” mücadeleden söz ediyorlar. Mesele **devlet-devrim** meselesidir.

Devrimci hareket, o dönem de, iktidar perspektifiyle mücadele etmiştir. Bir devrimci hareket de böyle yapmak durumundadır. İktidar hedefi ve iddiası olmayan bir hareket, devrimci olma iddiasında bulunamaz. Devrim, en basit ve yalın ifadesiyle, mevcut sömürü ve baskıcı iktidarı devirmektir. Devrimci bunun için çalışandır. Devlet ne, devrim ne, devrimcilik nedir, bunlar unutturulmaya çalışılıyor. İşte bu yüzden, oligarşik devletin işleyişini en basit örneklerle

riyle yeniden anlatmak durumundayız. Yazımızın en başında devletin işleyişine ilişkin dikkat çektiğimiz örnekler bunun içindir. Bu devlet mekanizması parçalanmadan, bu ülkede ne hukuk olur, ne adalet, ne demokrasi.

Meşruluk bilincinden uzaklaşanlar veya başka bir açıdan meşruluğunu savunacak cüret ve kararlılığa sahip olmayanlar, “devlete karşı değiliz”, “iktidar peşinde değiliz” açıklamalarıyla oligarşiden icazet dileniyorlar. İcazetle sürdürülen mücadele, sonuçta icazeti verenin işine yarar. *Biz bu devlete bir şey demiyoruz, bizim iktidarda gözümüz yok, yalnız şurasından burasından biraz rötuş yapalım* demek, bu hukuksuzluk devletin devamından başka bir şeye hizmet etmez. Meşruluğu savunmakta ve halkın özlemlerine, taleplerine sahip çıkmakta tereddütsüz olmalıyız.

Hiç kimse, bu düzenin kağıt üzerindeki yasaları bile, devrimcileri, katliam yapan, kaybeden, mafyayla birlikte çalışan, kendisi bir gizli örgütte dönüşmüş baskıcı devleti yıkmaya çalıştığı için suçlayamaz. Sömürünün ve zulmün olduğu her yerde direnmek haktır ve meşrudur. Bu haklı ve meşru mücadelenin karşısına meşru araçlarla çıkamayanlar, terör demagojisiyle, devrimcilerin haklılığına ve meşruluğuna gölge düşürmeye çalışıyorlar. 1 Nisan Operasyonu da bu çerçevede yapılmıştır. Düzenin, kendi yasalarına göre bile suç sayabileceği hiç bir şey yoktur ortada. Gerçekleri yazıyor diye Ekmek ve Adalet’i, tecritte işlenen katliamları halka duyuruyor diye TAYAD’lı Aileler’i, halkın gasbedilen hakları için mücadele ediyor diye Temel Haklar’ı kim suçlayabilir? İşte bu yüzden 1 Nisan Davası’nın iddianamesinde de bu tür suçlamalar yoktur. Bunun yerine terör demagojisi ve terörizm suçlaması vardır. Dosyada onların adlandırmasıyla bile “terör” kapsamına sokulabilecek tek bir eylem de yoktur, ama terör demagojisi zaten kanıt aramaz.

1 Nisan Davası’nda işte böyle “yasadışı” işleyişe sahip, hukuksuz bir devlete karşı hukuku savunuyoruz, demokrasiyi savunuyoruz. Sursurluk devletin yerine halk için bir devleti savunuyoruz. Bunları savunduğumuz için bu hukuksuzluk terörüne maruz kalıyoruz, ama yılmadan, yine bunları savunarak devletin terörünü altetmeliyiz. Mesele, bu bütünden anlaşılacağı gibi, sadece 82 kişinin hukuk, adalet ve özgürlük mücadelesi değil, bu halkın özgürlük mücadelesidir. Sadece 82 kişi için istenen bir “hak” mücadelesi değil, 70 milyon için istenen bir demokrasi mücadelesidir.

1 Nisan Davası, sadece 82 kişinin hukuk, adalet ve özgürlük mücadelesi değil, bu halkın özgürlük mücadelesidir. Sadece 82 kişi için istenen bir “hak” mücadelesi değil, 70 milyon için istenen bir demokrasi mücadelesidir.

**sahte
belgelerle
tutuklananlar
serbest
bırakılsın**

1 Nisan'daki Haksız Hukuksuz Tutuklamalara Karşı Hukuk İçin, Adalet İçin Kampanya

1 Nisan Operasyonu'nda hukuksuzluk terörüne maruz kalanlar, 1 Eylül'den itibaren adalet için bir kampanya başlattılar.

1 Nisan Operasyonu adı verilen ve Avrupa emperyalizmiyle oligarşinin ortaklaşa gerçekleştirdiği saldırılarda gözaltına alınan, dernekleri basılan, kapatılan, tutuklanan TAYAD'lılar, Temel Haklar üyeleri, Ekmek ve Adalet, Gençlik Gelecektir Dergisi çalışanları, gecekondularda hak ve özgürlük mücadelesi verenler, devrimci sanatçılar 1 Eylül'den başlayarak, her yerde bu hukuksuzluğu anlatacak, demokrasi mücadelesini adalet talebiyle büyütecekler.

"Adalet İçin" söylenecek türküler, sloganlar adalet için atılacak, pankartlar adalet talebini dile getirecek.

Tecrit ve direnişte olduğu gibi, sansür yine karşımızda olacak, sesimiz yine boğulmak istenecek. Sansür ne kadar koyuysa, biz sesimizi o kadar yüksek çıkartmak için çalışacağız.

Bu mücadele, hukuktan, adaletten yana herkesin mücadelesidir.

Bu mücadele, tüm sendikaların, derneklerin, sol, muhalif, demokrat, devrimci tüm örgütlenmelerin mücadelesidir.

Çünkü, öyle bir ülkede yaşıyoruz ki, hukuksuzluk terörüne dur denilemediği koşullarda hiç kimsenin hiç bir hakkının güvencesi yoktur.

Bakin 1 Nisan Operasyonu'na.

Fi tarihinde birilerinden bir ifade alır, istediği zaman kullanır ve istediği kişiyi tutuklatır.

En demokratik hakkın kullanımı, polis marifetiyle "halkı infiale sürüklemek" diye suçlanır.

Aylardır yıllardır yasallığı konusunda hiç bir şüphe olmayan kurumlar, bir günde "terör örgütünün merkezi" ilan edilip kapatılır.

Gözaltına alınan birinin parmak izleri, bir el bombasının üstüne çıkarılır ve o, bununla yıllarca tehdit edilir.

Böyle bir ülkede kimin hak ve özgürlüklerinin güvencede olduğu söylenebilir?

Böyle bir ülkede hukuk yoktur.

İşte önümüzdeki günlerde TBMM'de görüşülüp yasallaştırılacak alan yeni TCK! Eski TCK'dan daha faşist, eski TCK'ya göre daha

fazla polis devleti getiriyor. Onlarca maddeye yayılmış "tehdit", "aşağılama", "olası kast" gibi her türlü düşünceye, her türlü eleştiriye, her türlü örgütlenmeye karşı kullanılabilecek suç türleriyle, polisin, yargının keyfiliklerinin önü ardına kadar açılıyor.

Bu koşullarda hak ve özgürlükleri mücadeleyle savunmaktan başka yol yoktur.

Bu kampanyaya destek vermeyenler, kendilerine yönecek hukuksuzlukların kapısını da açmışlar demektir.

Bu keyfilikler, komplolar, bugün "sıra bana gelmez" diye düşünenlere de yönecektir. 1 Nisan hukuksuzluğu, şu veya bu polis şefinin kafasından çıkmış değildir, oligarşinin politikasıdır. Avrupa Birliği'yle işbirliği içinde yapılmış olması, bunu yeterince göstermektedir.

Bu politikanın adı, tüm devrimci, demokratik güçlerin tasfiyesidir. Tasfiye için her yola başvurulacaktır.

Biz halkın hak ve özgürlükleri için varız diyenler, TAYAD'lıların, Temel Haklar'ın adalet isteyen sesine sesini katmalıdır.

Burjuva medya, 1 Nisan hukuksuzluğunun ortaklarından biridir. 82 insan haksız, hukuksuz yere tutukluysa, sorumlularından biri burjuva medyadır. Polisin operasyonunu terör demagojisiyle, yalan haberleriyle onlar tamamlamıştır.

Medya bu kampanya karşısında da sansürünü sürdürürse, 1 Nisan hukuksuzluğuna ilişkin gerçeklerin duyurulmasını engellerse, suçunu büyütmüş olacaktır.

Sadece 1 Nisan operasyonunda tutuklanan 82 kişi için değil; tüm halk için, tüm demokratik muhalefet adına; hukuksuzluğa, adaletsizliğe karşı sesimizi yükseltelim.

Hukuksuzluk devletin keyfiliklerine, terörüne, adalet için yükselteceğimiz mücadeleyle barikat kuralım.

ADALET İÇİN EYLEMDEYİZ

Sayı 122

6

5 Eylül
2004

Haklar ve Özgürlükler Cephesi'nin, 1 Nisan hukuksuzluğunda tutuklanan 82 devrimci, demokrat insanın serbest bırakılması için başlattığı kampanyanın ilk eylemleri gerçekleştirildi. Ankara Adalet Bakanlığı önünde, İstanbul Sultanahmet Adliyesi'nde ve İzmir, Elazığ, Mersin, Adana, Dersim başta olmak üzere Anadolu kentlerinde Adliye binaları önünde eylemler yapıldı, 1 Nisan hukuksuzluğunun sorumluları hakkında suç duyurularında bulunuldu. 1 Eylül günü yapılan eylemlerden bazıları şöyle:

Grup Yorum Adalet Bakanlığı Önünde

İki elemanı, Ali Aracı ve Muharrem Cengiz 1 Nisan hukuksuzluğunda tutuklanan Grup Yorum Adalet Bakanlığı önündeydi. İstanbul'un her gün bir mahallesinde konserler vererek kampanya katılan Grup Yorum'un ilk eyleminde, "Adalet İçin Türkü Söylüyoruz" pankartı açıldı. "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın, Komploları Boşa Çıkaracağız, Adalet İstiyoruz" yazılı dövizlerin taşındığı eylemde açıklamayı okuyan Grup Yorum elemanı Özcan Şenver tutuklanan elemanlarını ve 1 Nisan hukuksuzluğunu hatırlatarak, "Bu ve benzeri komp-

bu tür komplolarla susturulmaya çalışılmışlardır" dedi. Şenver, komploların Yorum'u susturamayacağını belirterek, "bundan sonra da adalet için türkü söylemeye devam edeceğiz" dedi.

Sultanahmet'te Suç Duyurusu

Sultanahmet Adliyesi'nde biraraya gelen Haklar ve Özgürlükler Cephesi üyesi 250 kişi, sahte belgeler düzenleyen, komplolar hazırlayan, 82 insanı tutuklayan/tutuklatan İstanbul Emniyet Müdürü Celalettin Cerrah, İstanbul Emniyeti TEM Şube Müdürü, sivil polisler, DGM savcılar ve hakimler hakkında "Kişi güvenliğini ortadan kaldırmak ve görevi kötüye kullanmak"tan suç duyurusunda bulundular.

"Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın - Haklar ve Özgürlükler Cephesi" yazılı pankartın açıldığı eylemde, "Adalet İstiyoruz", "Haklıyız Kazanacağız", "Komploları Boşa Çıkaracağız" yazılı dövizler ve HÖC ile bütünleşen kızılbayraklar taşındı.

HÖC adına yapılan açıklamayı okuyan Cihan Keşkek, "1 Eylül günü, barış, adalet kelimelerinin bol keseden kullanıldığı bir gün olarak geçecek. Bizler, büyük bir adaletsizlik sonucu aylardır F tiplerinde tecritte tutuklu bulunanlar için, demokratik mücadelenin sürdürücüsü olduğumuz için ve adalet istediğimiz için buradayız. Bugün burada yaşanan büyük bir hukuksuzluğu ve yasadışılığı protesto etmek ve bunun sorumluları hakkında suç duyurusunda bulunmak için toplandık. Bizler 1 Nisan'da hücrevi olarak basına gösterilen kurumların, der-

lolar ilk de-
gildir. De-
m o k r a s i
mücadelesi
veren, hak-
sızlığa ve
zulme karşı
duranlar,

neklerin, kültür merkezinin çalışanları ve üyeleri. Yasadışı baskınlarla hiçbir hukuki dayanağı, somut iddiaları olmadan bir komplo sonucu tutuklanan arkadaşlarımızın serbest bırakılmasını istiyoruz" şeklinde konuştu. Eylem, suç duyurusu dilekçelerinin verilmesi ile sona erdi.

İzmir'de Saldırı

İzmir Valiliği önünde "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" yazılı pankart açarak basın açıklaması yapmak isteyen HÖC'lülere polis saldırdı. Hukuksuzluğun kentteki en üst düzey yönetim yeri olan Valilik önünde açıklama yapılmasına izin vermeyen polis, grubu zorla Kemeraltı çarşı girişine kadar götürdü. Burada HÖC konuşma yapan Erdal Güngör, polisin saldırısını protesto ederken, eylemin amacını anlattı. Güngör, "MİT ve Yargıtay Çakıcı'yı sahte belge düzenleyerek bir gecede kaçırıyor, demokratik kurumları da basıp çalışanlarını komplo ile tutukluyor" dedi. Açıklamanın ardından, "Tecridi Kaldırın Ölümleri Durdurun", "Komploları Boşa Çıkaracağız", "Yaşasın Haklar ve Özgürlükler Mücadelemiz" "Komplocu Polis Hesap Verecek" şeklinde sloganlar atan HÖC'lüler, polisin tavrını protesto etmek amacıyla 5 dakikalık oturma eylemi yaptı.

Elazığ

1 Eylül Çarşamba günü saat 14.00'da Elazığ Haklar ve Özgürlükler Cephesi adliyeye giderek 1 Nisan operasyonlarında hukuksuzca tutuklananların serbest bırakılması talebiyle savcılığa suç duyurusunda bulundu. Suç

duyurusu sonrasında basın açıklaması yapmak isteyen HÖC'lülere polis "yaptırmayacağız, savcının emri var" diyerek açıklamayı engellemeye çalıştı. Daha sonra HÖC adına savcıyla görüşen Hüseyin Çeliğe savcı "yaparsanız polis saldıracak, talimatımız var" diyerek keyfiyeti sürdürdü. Buna rağmen HÖC'lüler açıklamayı adliye önünde yaparak bu tavrı boşa çıkardılar. "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın-HÖC" imzalı pankartın açıldığı açıklamada "Adalet İstiyoruz, Baskılar Komplo Bizi Yıldırılmaz, Devrimci Kurumlar Susturulamaz" dövizleri açılırken "Baskılar Komplo Bizi Yıldırılmaz" sloganı atıldı.

Mersin

Mersin Haklar ve Özgürlükler Cephesi 1 Eylül günü Mersin Adliyesi önünde yaptığı açıklamayla 1 Nisan'da keyfi şekilde yapılan baskın ve tutuklamaları kınadı. "Adalet İstiyoruz Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın-Haklar ve Özgürlükler Cephesi" imzalı pankart açılarak HÖC adına açıklamayı okuyan Gülbeyaz Karaer; "Keyfi şekilde tutuklananların sayısı 82'yi buldu. Bizler Haklar ve Özgürlükler Cephesi olarak avukatlara ve tüm duyarlı insanlara sesleniyoruz. Gerçekten hukuktan adaletten yansanız, haklar ve özgürlükler mücadelesinde samimiyseniz bu hukuksuzluğa karşı çıkın" dedi. Açıklamada "Halkız Haklıyız Kazanacağız, Gözaltılar Tutuklamalar Bizi Yıldırılmaz" dövizleri açıldı. "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Halkız Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

Adana

1 Eylül günü Adana Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Adana Adliyesi önünde yaptığı eylemle 1 Nisan hukuksuzluğunu protesto etti. Eylemde "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" pankartı ve "Adalet İstiyoruz" dövizleri açıldı. Açıklamaya katılan 20 kişi "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Adalet İstiyoruz, Yaşasın Meşru Mücadelemiz" sloganları attı. Haklar ve Özgürlükler Cephesi adına açıklamayı okuyan Öner Çelik; "Polis Ekmek ve Adalet Dergisi'nden çıktığını iddia ettiği diskette önüne

Dersim

İzmir

Mersin

Antakya

geleni tutuklamak-
tadır.

...AKP
iktidarı, bu
disket ko-
medisine
biran ev-
vel son

vermeli, sahte belgelerle tutuklanan tüm arkadaşla-
rımız serbest bırakılmalıdır" dedi.

Dersim

Dersim HÖC'lüler 1 Eylül günü saat 13.00'da Adliye önüne basın açıklaması yapmak için gittiklerinde polis HÖC'lüleri engellemeye çalıştı. Güvenlik Şube Müdürü elinde Valinin verdiği kararı göstererek açıklamanın adliye önünde yapılamayacağını söyledi. Bunun üzerine HÖC adına Kaan İnaç ve Derya Ulaş Adliyeye giderek 1 Nisan hukuksuzluğu ile ilgili suç duyurusunda bulunarak tutuklanan insanların serbest bırakılmasını talep ettiler. Suç duyurusundan sonra Adliye yolu kaldırımında "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın-HÖC" imzalı pankartla "Komploları Boşa Çıkartacağız, Adalet İstiyoruz, ABD,AKP,AB Bizi Yıldırılmaz, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" dövizlerini açarak basın açıklamasını yaptılar. Açıklamada "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Komploları Boşa Çıkartacağız" sloganları atıldı.

Antakya

1 Eylül günü Antakya Haklar ve Özgürlükler Cephesi Antakya Adliyesi önünde bir basın açıklaması yaparak 1 Nisan hukuksuzluğunu protesto etti. "Sahte Belgelerle Tutuklananlar Serbest Bırakılsın" pankartı ve "Adalet İstiyoruz" dövizleri açan HÖC'lüler "Baskılar Bizi Yıldırılmaz, Tecrite Sansüre İşgale Son" sloganları attılar. HÖC adına açıklamayı okuyan Deniz Kutlu; "AKP polisinin sahte bel-

Yalan Habere Karşı Cephe'den Açıklama

31 Ağustos-1 Eylül tarihlerinde çeşitli gazete ve televizyonlarda, Adana'da Celal Bayar Köprüsü altında iki kilo C-4 tipi patlayıcı bulunduğu, olayla ilgili gözaltına alınan iki kişinin ise **"DHKP-C üyesi ve asker kaçağı oldukları tespit edildi."** şeklinde bazı haberlerin yeralması üzerine, Devrimci Halk Kurtuluş Cephesi Basın bürosu tarafından "Basına ve Halkımıza" başlığıyla bir açıklama yapıldı.

3 Eylül 2004 tarihli ve 340 No'lu açıklamada, şöyle denildi *"Son günlerde şüpheli paketler yine tehlike saçmaya başladı. C-4 ile köprüyü uçuracaklardı..."* gibi klasik terör demagojisi söylemiyle sunulan ve örgütümüze maledilen olayla örgütümüzün hiç bir ilgisi yoktur. Sözü edilen patlayıcılar örgütümüze ait değildir. Bu konudaki haberler tümüyle yalandır. Polis uydurmalarıyla haber yapan gazete ve televizyonlar yanlış ve yalan haberlerini düzeltmelidirler."

gelerle insanları tutuklayıp dernekleri kapattığı, dünya halklarının çıkar için katledildiği bir ortamda devrimci ve duyarlı insanlar olarak nasıl ve kiminle barış? diye soruyoruz" şeklinde konuştu. Açıklama "Adalet İstiyoruz"sloganıyla son buldu.

Samsun

1 Eylül Çarşamba günü saat 13.00'da Samsun Adliyesi önünde HÖC tarafından bir basın açıklaması yapıldı. 1 Nisan operasyonu ile tutuklanan 82 kişiden bir çoğunun hala keyfi bir şekilde tutuklu bulunduğuna değinilen açıklamada bu tür hukuksuzlukların 12 Eylül zihniyetinin ürünü olduğu vurgulandı. "Sahte Belgelerle Tutuklananlar

Serbest Bırakılsın-HÖC" imzalı pankartın açıldığı eylemde "Komploları Boşa Çıkartacağız, Baskılar Bizi Yıldırılmaz" sloganları atıldı. Uyum yasalarına rağmen polisin kamera çekimi yaptığı eyleme katılan 10 kişi eylemi alkışlarla sona erdirdi.

BU SESİZLİĞİ UTANDIRIN!

Adlarını Değil Sayılarını Aklınızda Tutun

Bir gecede örgüt üyesi, terörist ilan edilen 82 insan var bu ülkede. Belki yıllarca hapis yatacaklar, tıpkı Rosenbergelere kurulan komplo gibi, tıpkı Dreyfus'a, Sacco ile Vanzetti'ye, Abu Jamel'e ve daha bir çok devrimciye, sosyaliste kurulan komplolar gibi.

Ses verin! Bu utanmaz sessizliği bozun! 82 insanın özgürlüğü sizin de özgürlüğünüzdür. Rahat döşeklerinizde uyuyamaz hale geleceksiniz. Ses verin!

Bir gecede 82 insan tutuklandı bu ülkede! Bir gecede 82 insan örgüt üyesi ilan edildi! Bakın 117 insan öldü bu ülkenin hapisanelerinde. Utanç verici sessizlik hala sürüyor.

Genç, yaşlı, liseli, üniversiteli, esnaf, tutsak yakını, anne, baba, kardeş 82 insan bir gecede örgüt üyesi, terörist ilan edildi ve tutuklandı.

“Komplo” nedir? Komplo, “bir kimseye, bir kuruluşa karşı toplu olarak alınan gizli zarar verici karardır.” Kelime anlamı budur.

Peki kim alır bu kararı? Bizim ülkemizde YARGI, MİT, POLİS, GENELKURMAY başta olmak üzere hemen hepsi bazen hep birlikte bazen ikisi üçü bir araya gelerek. Yıllar sonra kendi içlerindeki çekişme veya başka herhangi bir nedenle bu gizli ittifak ortaya çıkar, birbirlerini suçlayarak sorumluluktan kurtulma manevraları yaparlar.

Beş ülkede birden bir çok şehirde bir gecede yapılan bir operasyon düşünün.

Tutuklanan 82 kişi!

Kim bunlar? Hepsi yasal derneklerin üyeleri, adresleri, kimlik bilgileri tüm ayrıntıları ile polisin elinde olan devrimci, sosyalist kimlikleri ile bilinen insanlar. Anneler, babalar, eşler, öğrenciler... Bizim insanlarımız, bu ülkenin insanları. Bu 82 insan neden bir gecede “terörist”, “örgüt üyesi” ilan edildiler? Nedir bu terörizm ve teröristlik? Artık öyle bir hale gelmiştir ki, her iktidar kendini eleştiren, muhalif olan HERKESİ HEMEN terörist ilan ediyor. En kolay, en ucuz suçlama bu.

ARADAN YARIM YÜZYILA YAKIN ZAMAN GEÇSE DE çok bilinen ve son derece kaba, be-

ceriksizce yapılan komploları, sahte belgeleri esas alarak yargılanan, kimisi idam edilen, kimisi yıllarca hapis yatan, kimisi ise toplumsal muhalefetin gücü ile komployu boşa çıkartan bazı en çarpıcı örnekleri anlatmak istiyoruz. Bunlardan birisi ROSENBERGLER; Julius ve Ethel ROSENBERG.

ROSENBERGLER KOMPLOSU

Her ikisi de Amerikan Komünist Partisi üyesi, her ikisi de Yahudi. Julius bir mühendistir, Genç Komünistler Birliği'nin üyesidir. Avrupa'da faşizmin yükselişi ve Yahudi sorunu üzerine araştırmalar yapmaktaydı. Sanayi Sendikası'nda aktif bir militan olarak görev alıyordu.

Ethel'le Julius 1939 yılında Yahudi geleneklerine göre evlendiler. Evlilikleri boyunca sendikal faaliyetlerin içinde yer aldılar. Bundan dolayı da sürekli işsizlik ve maddi sıkıntılarla boğuştular. 1943'te ilk çocukları Michael, 1947'de de Robby doğdu. Bu dört kişilik aile iki odalı yoksul bir evin sadeliğinde yaşamlarını sürdürdü. Ta ki, 1950 Temmuz ayına kadar.

Bir Gecede ‘Ajan’ İlan Edildiler: Bir den bire, yani 17 Temmuz sabahı uyanıklarında **“SOVYET AJANI KOMÜNİSTLER”** oldukları ilan edildi. Ajanlık meselesini anlamadılar, çok da üzerinde durmadılar önce, ciddiye almadılar, hatta komik buldular. Komünistlik konusunda ise zaten bir itirazları olamazdı, belgeliydi, parti üyelik kartları vardı.

6 Ağustos 1945'de Hiroşima'ya atılan atom bombası korkunç bir kıyım olduğu kadar, ABD'nin dünya hakimiyetini simgeleyen bir gelişmeydi. ABD, dışta halkları katlederek, içte büyük bir baskı ve korkutma ile imparatorluğunu inşa ediyordu. İmparatorluk, teknolojik gelişmenin bu “üstün ürünüyle” elde ettiği tartışılmaz liderliğini ancak 4 yıl koruyabildi. 1949'da Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nde ilk atom bombası yeraltı denemeleri başladı. ABD, artık “tek bir düğmeye basma” tehdidiyle dünyayı avuçlarının içinde tutabilme gücünü kaybetmişti. İşte Julius ve Ethel Rosenberg, yalnızca parti üyesi ya da ilerici olmanın bile “Sovyet casusu” damgası yemek için yeterli olduğu böyle bir ortamın kurbanı olur. Ethel ve Julius Rosenberg, FBI tarafından atom bombası sırlarını Sovyetler Birliği'ne satmakla suçlanırlar.

McCarthy Dönemi; Hedef Sosyalistler:

Bu konplonun üç temel kahramanı vardı.

Komplocular Kişiliksizleri Kullanır 50 Yıl Sonra İtiraf

50 yıl sonra Rosenbergler davasının baş tanığı Ethel'in kardeşi David Greenglass, yalan ifade verdiğini, New York Times Gazetesi'nin editörlerinden Sam Roberts'ın "The Brother" adlı yeni kitabında ve CBS Televizyonu'nun 6 Aralık 2001 tarihinde yayınlanan "60 Dakika" programında itiraf etti.

Karısı Ruth ile birlikte mahkum edilmekten korktuğunu, daha sonra McCarthy'nin yardımcısı olan savcı Roy Cohn'un yalan söylemesi için kendisini cesaretlendirdiğini anlatan Greenglass, davanın zaman zaman aklına geldiğini, o zaman da karısının "Bak, biz hala hayattayız" dediğini anlattı. Greenglass, Rosenbergler'in ölümünden sorumlu olup olmadığı sorusuna da "evet" cevabını verdi.

a- Klaus Fuchs, İngiliz bir fizikçi.

b- Hary Gold, eski solcu dönem bir kimyager.

c- David Greenglass, eski solcu dönem bir fizikçi ve Ethel Rosenberg'in kardeşi.

Her şey, Klaus Fuchs'un, İngiliz gizli servisine başvurup Sovyetler'e atom sırlarını sattığını itiraf etmesi ile başlar. Fuchs, savaş sırasında atom bombası yapımında çalışan ekiptendir. Amerikan hükümeti Fuchs'un "atom sırlarını" tek başına çalamayacağını iddia eder. Sonuçta ucu Rosenbergler'e kadar uzanan bir komplo kurulu. Önce bir eski solcu bulunur: Harry Gold. Amerika'da ihanet yılları yaşanmaktadır. Birbirini ihbar eden edene, itiraflar diz boyudur. Gold'un itirafları sonunda Ethel Rosenberg'in kardeşi David Greenglass tutuklanır ve sorgusunun hemen ardından Julius Rosenberg tutuklanır. Rosenberg tutuklandıktan bir süre sonra serbest bırakılır.

FBI'nin yeni itirafçıları David Greenglass ve eşi dir. İnkna edilirler ve itiraf ederler: "Atom bombası sırlarını Sovyetlere veren komplocuların başı Julius ve Ethel Rosenberg"dir. Amerika'nın her köşesinde bombanın bilgilerini SSCB'ye aktaran casus aranmaya başlandı.

Aynı yıllarda "Soğuk Savaş" başlıyordu. Komünizm fobisi bir virüs gibi yayılıyordu. 1950'de başlayan Kore Savaşı, komünizme karşı bir haçlı seferiydi. Ama savaş bir yanıyla da ABD'de savaş karşıtı muhalefetin güçlenmesine yol açıyordu. Savaş karşıtlarını bastıracak bir politika belirlemek gerekiyordu, ilk adım, tarihe "komünist avcısı" olarak geçen Senatör Joseph McCarthy'nin "GÜVENLİĞİ TEHDİT EDEN 57 MİLYON 205 BİN 81 KİŞİYİ TESPİT ETTİM" açıklamasıyla atıldı. Ardından, sendikalarda, üniversitelerde, sinema ve tiyatro endüstrisinde "ko-

münistleri" ortaya çıkartmak için geniş çaplı soruşturmalar açıldı. Soruşturmalarda suçlu bulunanlar kara listeye alındı. Onları bekleyen işsizlik ve sosyal tecritti. Atom bombası bilgilerinin çalınması olayı McCarthy'ci hükümet için bulunmaz bir fırsat olarak değerlendirildi. "Hayatı, Sovyet Rusya'ya karşı savaşla" özdeşleşen anlayış, düşmanını belirlemişti. Hedef sosyalistlerdi.

Rosenbergler Tutuklanıyor: Julius ve Ethel hızla bir karabasanın içine sürükleniyordu. Julius 17 Temmuz 1950'de tutuklandı. Hemen ardından eşi için basın açıklaması yapan Ethel hedef tahtasına oturtuldu. 11 Ağustos 1950'de, yüz bin dolar kefalet karşılığında serbest bırakılmak üzere tutuklandı.

Julius ve Ethel Rosenberg'i, komünizme sempati duyan yüz binlerce insandan ayıran, "atom bombası casusluğu yaptıkları" iddiasıyla yargılanmalarına neden olan kimi özellikleri vardı. Julius, teknik bilimlere hâkim bir mühendisti. Davanın kilit ismi, Ethel'in kardeşi David Greenglass, 1944-1945 yılları arasında, Manhattan Projesi olarak bilinen atom bombası projesinin geliştirildiği Los Alamos'ta askerlik yapıyordu. Terhis olurken uranyum ve bir takım teknik araçları çalarken yakalanmıştı. Greenglass, ortaya çıkan iki ifade sonucu tutuklandı. Manhattan Projesi'nde çalışan bir bilim adamı Klaus Fuchs, atom bombası bilgilerini Raymond adıyla bildiği bir Rus ajanına verdiğini (1950 Şubatı'nda) itiraf etti. Üç ay sonra, Raymond'un kimyager Harry Gold olduğu belirlendi. Tutuklanan Gold, belgeleri aldığı kişinin ismini bilmediğini, ancak karısının adının Ruth "olabileceğini" polis ifadesinde belirtti. Greenglass'a bu açıklamayla ulaşıldı. Greenglass verdiği ilk ifadede Julius Rosenberg'i suç ortağı olarak gösterdi.

Rosenbergler'in ilk mahkemesi 6 Mart 1951'de yapıldı. Hâkim Irving Kaufmann'ın başkanlık ettiği yargılama süreci bir komploya dönüştü. Ethel'in kardeşi Greenglass, mahkemede, Julius'un atom bombası bilgilerini almak üzere Gold'u gönderdiğini söyledi. Karısı Ruth'la paralel ifade veren Greenglass, Ethel Rosenberg'in de Ruslarla yapılan bağlantıları kaleme aldığını öne sürdü. Rosenbergler'in avukatı Emmanuel Bloch, Greenglass'ın cezaevinde kaldığı sürece, özel bir yerde tutularak, Rosenbergler aleyhine ifade hazırladığını iddia eder. Casusluk davasının bir başka sanığı Harry Gold, ilk ifadesini değiştirerek Rosenbergler'i zan altında bırakacak açıklamalarda bulunur.

Hakkım Olan Adaleti İstiyorum: Rosenbergler komünist kimliklerine her defasında sahip çıkarak, suçlamaları şiddetle reddettiler. Duruşmalarda gerçekler görmezlikten

gelindi. Rosenbergler'in gösterdiği HİÇBİR DELİL İNCELENMEDİ, HİÇBİR TANIK DİNLENMEK İÇİN MAHKEMEYE ÇAĞIRILMADI. Tanık ifadele-
rindeki aleni yalanların üzerine gidilmedi.

Antikomünist propagandanın yargıçlar aracılığıyla yürütüldüğü duruşmalar 14 gün sürdü. Sürekli antikomünist mücadeleye vurgu yapan mahkeme Rosenbergler'i ölüm cezasına çarptırdı. Verilen kararın adaletsizliği, davayı takip eden dünya kamuoyunda ve ABD'de büyük yankı uyandırdı. Uluslararası düzeyde yürütülen kampanyayla, Rosenbergler'in "yasal" linci engellenmeye çalışıldı ama cinayete odaklanmış mahkeme çemberi kırılmadı.

Yine de, muhalefetin gücü karşısında hükümet siyasi manevralar yapmak zorunda kaldı. Hapishaneler müdürü James Bennett'i Ethel'le görüşmeye yolladı. Bennett, "işbirliğine yanaşmaları ve suçlamaları kabul etmeleri durumunda idam kararının yeniden gözden geçirileceğini" ilettiler. Ancak Ethel, dava boyunca takındıkları tutumdan ve suçsuz olduklarını söylemekten vazgeçmedi. Bennett'e şu sözlerle karşılık verdi:

"Elektrikli sandalyeden korkmuyorum. Bir yurttaş olarak hakkım olan ADALETİ İSTİYORUM. ADALET İSTEMEKDE ISRARLI OLACAĞIM. ADALET İSTEMEK YERİNE aşağılık bir pazarlığı, küçülmeyi kabul ederek, gittikçe daha sık uygulanır hale gelen antidemokratik, polis devleti yöntemlerine de ortak olmayacağız..."

İnfaz günü olarak belirlenen 18 Haziran 1953'te Rosenbergler'e son teklif götürüldü. Sabaha kadar Washington'a telefon açarak affedilmelerini isterlerse çocuklarına kavuşacaklardı. Çocukları Robby 6, Michael ise 10 yaşındaydı ve Amerikan faşizmi Rosenbergler'i en hassas yerlerinden vurmak istiyor, onları ölümle yaşam arasında tercih yaptırarak, itaate zorluyordu.

Rosenbergler'in tavrı bir anne ve babanın vakurluğunda ve bir militanın kararlılığındaydı: "Ya suçsuzluğumuza inanan onca insan, onlar da bizim çocuklarımız değil mi? Onlara ihanet etmeyeceğiz." Ve Washington'a telefon edilmedi.

Rosenbergler 19 Haziran 1953'te, evlilik yıldönümlerinde Sing Sing Hapishanesi'nde elektrikli sandalyede idam edildiler.

1966'da yani aradan ON ÜÇ YIL GEÇTİKTEN SONRA, atom bombasının mimarı Philip Morrison, Rosenbergler davasında "mahkemeye sunulan 'bomba nasıl yapılır' planının, çok kötü bir karikatür olduğu ve bu taslağın ele vereceği tek sırrın, SADECE böyle bir bombanın YAPILABİLİR OLDUĞU" şeklinde açıklama yaptı. Bu da zaten Hiroşima'da 1945 yılında kanıtlanmıştı. Yani bilirkişiler, mahkeme, herkes yalan söyledi. Evet bir plan vardı ama bu sadece bir atom bombası-

nın nasıl yapılacağını anlatıyordu ve zaten 1945'den beri biliniyordu, yeni bir şey yoktu.

Çok daha sarsıcı bir açıklama yaklaşık 50 yıl sonra 2001 yılında Ethel'in kardeşi David Greenglass'tan geldi. Greenglass idama yol açan ifadesinin yalan olduğunu itiraf etti. HER iki sosyalist de asılır, aradan elli yıl geçer ve ikna edilen ve itirafçı yapılan kardeş konuşur: "KULLANILDIM, artık vicdamın kaldırmıyor bunu. Bunu yapmazsam hapishanede çürüteceklerdi beni" der. Bir kardeş, bir itirafçı ve bir kişiliksiz pişman.

Rahat Döşeklerinizde Uyuyamaz Hale Gelmemek İçin...

Aradan yarım yüzyıl geçtiği halde ne yöntemler ne gerekçe değişmemiştir egemenler için. Yine, bul bir itirafçı kur bir komplo ve bir gecede 82 insanı tutukla, örgüt üyesi yap...

Melih Cevdet de Türkiye'den ses verir bu komploya, Rosenbergler'e sahip çıkılması için çağrı yapar. 'Rahat döşeklerinizde yatıyorsunuz, bakın döşegin utandığını göreceksiniz' der umursamaz, sorumsuz, ilgisiz insanlara.

*Bir çift güvercin havalansa
yanık yanık koksa karanfil
değil bu anılacak şey değil
apansız geliyor aklıma*

*Sevdiğim çiçek adları gibi
sevdiğim sokak adları gibi
sevdiklerimin adları gibi
adınız geliyor aklıma.*

*Rahat döşeklerin utanması bundan
apansız geliyorsunuz aklıma*

İsimlerini aklınızda tutamazsanız, sadece sayılarını aklınızda tutun; bir gecede örgüt üyesi ilan edilen, bir gecede terörist ilan edilen 82 insan var bu ülkenin hapishanelerinde. Bu 82 insan belki yıllarca hapis yatacak, tıpkı Rosenbergler'e kurulan komplo gibi. Tıpkı Dreyfus'a, tıpkı Sacco ve Vanzetti'ye, tıpkı Abu Jamel'e ve daha bir çok devrimciye, sosyaliste kurulan komplolar gibi.

Ses verin! Bu utanmaz sessizliği bozun! 82 insanın özgürlüğü sizin de özgürlüğünüzdür. Rahat döşeklerinizde uyuyamaz hale geleceksiniz. Ses verin!

Julius ve Ethel ROSENBERG

**Rahat döşeklerin utanması bundan
apansız geliyorsunuz aklıma**

Tecrite Karşı Direnişte 117 İnsanın Ölümü Karşısında Susanlar, “Barış”ı Nasıl Savunabilir?

Barış, kardeşlik, dostluk, insanlığın binlerce yılda yarattığı en güzel değerlerdir. Ama bugün bu güzel değerlerin üzerinde hoyratça tepinilmektedir. “Barış”, kaba bir demagoji ve istismar aracı olarak kullanılmaktadır.

Biz, “barış yanlısı” gözükmek adına, bu riyakarlığın, demagojinin ve çarpıtmanın bir parçası olmayacağız. Biz gerçekleri söylemeye, barıştan, kardeşlikten uzak düşmanlıkları, katliamları, savaş gerçeğini hatırlatmaya devam edeceğiz.

Bu ülkenin hapisanelerinden tabutlar çıkmaya devam ediyor... **Bu ülkenin** emniyet müdürlüklerinde, MİT binalarında işkence tezgahları çalışıyor... **Bu ülkenin** dağlarında insanların kulakları, kafaları kesiliyor.

Bu ülkede sahte belgelerle insanlar tutuklanıyor... **Bu ülkede** hak arayanlar, polis tarafından meydanlarda dövülüyor.

Bunlar karşısında susanlar, barıştan sözedemez. **Zulüm karşısında 364 gün susanların, bir günlük barış savunuculuğu riyakarlıktır.**

BAKIN BU ÜLKEDEKİ SAVAŞ VE BARIŞ GERÇEĞİNE:
“Yurtta Sulh, Cihanda Sulh” Demagojisi- ne sarılanlar, CİHANDA Amerikan emperyalizminin işgal ortağı olurken, YURTTA kendi halkına karşı savaşıyor!

Onbin asker polis, 20 hapisaneye saldırıp, onbinlerce gaz bombası ve kurşun atıp, tutsakları diri diri yakıyor. 28 tutsak öldürülüyor, yüzlercesi yaralanıyor. Bu açık bir savaş sahnesi değil mi?

İktidar, “*ya düşüncelerinizi değiştireceksiniz, ya da F tiplerinde öleceksiniz*” diyerek tecrit zulmünü sürdürüyor. Bu kendi halkına karşı savaşan bir devletin resmi değil mi?

Devlet, halkına karşı savaş içinde. Tecritle, işkenceyle, açlıkla öldürüyor.

Yasalar, “devlet” için geçerli değil, sadece halka uygulanıyor. Tüm devlet mekanizması, halkın sindirilmesi amacına göre şekillendirilmiş. Binlerce insan öldürülüyor ve “faili meçhul” kalıyor. Bine yakın insan kaybediliyor ve baraj inşaatlarına gömülüyor. Kim yapıyor bunları?

DEVLET!

Bu devletin ve bu devleti savunanların barıştan sözetmeye ne hakkı vardır, ne yüzü?

BAKIN BU ÜLKEDEKİ SAVAŞ VE BARIŞ GERÇEĞİNE:
“Her türlü şiddete hayır, silahlar sussun” demagojisiyle, halkın mücadele ve direnme hakkını reddedenler, devletin şiddeti karşısında beyaz bayrak çekiyorlar.

Dünya Barış Günü’nü 2. Dünya Savaşı’nda Hitler faşizmine karşı zafer kazananlara borçluyuz. 2. Dünya Savaşı’nın kan ve ateş ortamında savaşa karşı barışı savunan yurtseverlerin istediği, Hitler’le barış değildi. Barışı istemek, Hitler’in altilmesi için savaşıyordu.

Bugünkü “barış savunucuları” ise Hitlerle barışmamızı öneriyorlar.

Bugünkü “barış savunucuları”, Hitler karşısında savaşıyorlar.

Türkiye’nin onlarca şehrinde Nazi toplama kampları kurulmuş ve bu kamplardan 117 ölüm çıkmış, umurlarında değil. Bu kampların kapısına yakında, Nazi kamplarında olduğu gibi “çalışmak özgürleştirir” tabelaları asılacak, Nazi kamplarında olduğu gibi tutsaklara Tek Tip Elbise giydirilecek, umurlarında değil.

1 Eylül’de 117 ölümü haykırmayanlar, en azından kınamayanlar, hangi barıştan sözedecekler?

Bu koşullar altında 19 Aralık’ı, 117 ölümü görmeyenler, barıştan sözedemez. 19-22 Aralık ve F tipleri katliamını sorgulamayanlar, katillerin yargılanmasını istemeyenler, 117 ölümün sorumlularından hesap sormayanlar, barıştan, adaletten, hak ve özgürlüklerden sözedemez.

364 gün susanlar, 1 Eylül’de şiddete, kan dökülmesine ne kadar karşı olduklarını anlatarak ne kendilerini, ne başkalarını aldatamaz, vicdanlarının sesini bastıramazlar.

Hem barış savunucusu kesilecek, hem devletin zulmünü görmezden geleceksiniz! Dökülen kan sizi rahatsız ediyorsa, yalnız 1 Eylül’de değil, hiç bir gün rahat uyuyamayacaksınız. Çünkü bu ülkede her gün halkın kanı dökülüyor. İçinde bir nebze insanlık, demokrasi olanın içi

rahat etmez. Barış derken, asla içten olmazlar. 117 ölüm gerçeği kemirir içlerini.

BAKIN BU ÜLKEDEKİ SAVAŞ VE BARIŞ GERÇEĞİNE:

Barış, hakkın, hukukun, adaletin olduğu yerde olur. Peki sahte belgelerle 82 kişinin tutuklandığı yerde nasıl bir barış olabilir?

Hamasi “barış” edebiyatının yapılacağı zamanda değiliz. Amerikan imparatorluğuyla, Amerikancı iktidarlarla “diyalog”tan sözedilecek zamanda değiliz.

Kimileri, ne olduğu anlaşılmayan bir “5 yıllık barış süreci”nden söz ediyor; o “5 yılın” ülkemizde nasıl “huzurlu” bir ortam yarattığını anlatıyor. Hangi 5 yıldan söz ediliyor acaba? Dağlarda 500 insanın öldürüldüğü 5 yıldan mı? 20 hapis haneye operasyonlar düzenlenip tutsakların diri diri yakıldığı 5 yıldan mı? F tiplerinden 117 ölümün çıktığı 5 yıldan mı? İşkencelerde, infazlarda onlarca insanın katledildiği 5 yıldan mı? Hak ve özgürlük isteyen onbinlerce kişinin gözetimine alındığı 5 yıldan mı? Meydanlarından polis terörünün eksik olmadığı 5 yıldan mı? Bu ülkenin tarihindeki en koyu sansürlerin uygulandığı 5 yıldan mı?

82 insan, polisin düzmece belgeleriyle tutuklandı. Bu düzmece belgelerle dernekler kapatıldı. Tutuklananlar, onlarca yıl hapis istemiyle yargılanıyor ve şu anda F tiplerinin hücrelerinde çürütülüyor. “Barış döneminde” mi oldu bunlar?

Peki bu “barış”sa, savaş nasıl bir şey acaba?

Hukuk geçerli değil, adalet yok, keyfilik hüküm sürüyor.

Hayır, biz böyle bir ülkede “barış”tan değil, sadece ve sadece bu zulme, hukuksuzluklara karşı mücadeleden söz ediyoruz. Hitler artıklarıyla “barış”a değil, Amerikancı, faşist iktidarlara karşı mücadeleye çağırıyoruz.

Gerçek bir barışı kazanacaksak, ancak bu mücadeleyle kazanacağız.

Barışı gerçekten isteyenler, barışı kazanmak için mücadele etmeye cesaret edebilenlerdir. Ötesi ikiyüzlülüktür, çarpıtmadır, demagojidir.

31 Ağustos 2004

İstanbul Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği

1 Eylül Gösterileri

1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle bir çok il ve ilçede gösteriler, basın açıklamaları yapıldı.

İstanbul, Adana, Ankara, Hatay, Mersin, Urfa, Siirt, Van, Muş, Adıyaman, Antep, Malatya’da yapılan gösterilerde ağırlıklı olarak Irak’ta, Filistin’de süren katliamlara, tecrite ve oligarşinin dağlarda sürdürdüğü operasyonlara dikkat çekilerek, oligarşinin saldırılarını durdurması çağrısı yapıldı.

Ankara’da yapılan 1 Eylül eyleminde, ABD Büyükelçisini önüne yürünüp elçilik kapısına siyah çelenk bırakılırken, DEHAP’lılar İstanbul Zeytinburnu’nda 1 Eylül 2001’de katledilen Zeynel Durmuş’un anısına Zeytinburnu İlçe Binası’nda “barış nöbeti” tuttular.

“Barış” isteyenlere oligarşinin cevabı bir çok yerde yasaklar ve saldırılar oldu. Açıklamalara, yürüyüşlere müdahale edilip programların tamamlanmasına izin verilmezken, polis İzmir’de, Antalya’da ve İstanbul Taksim’de saldırdı.

Diyarbakır’da ise Valilik 5 Eylül’de yapılması planlanan mitingi “açık öğretim sınavlarını” gerekçe göstererek yasakladı.

Çeşitli devrimci demokratik kurumlar da 1 Eylül vesilesiyle yaptıkları açıklamalarda, 1 Eylül’ün tarihsel anlamı hatırlatılarak, soyut barış savunuculuğunun halkın mücadelesini, demokrasi mücadelesini geliştirmeyeceği, ülkemizde yaşanan zulme sessiz kalınarak barış mücadelesi verilemeyeceği vurgulandı.

Grup Yorum, Özgürlük Türküsü, FOSEM, TAVIR Dergisi ve İdil Kültür Merkezi tarafından yapılan açıklamanın sonunda şöyle deniliyordu: **“En çok da 1 Eylül’de soracağız. İşte tutsaklarımız, işte can verenlerimiz, işte işgal edilmiş topraklar... HANGİ BARIŞ, KİMİNLE BARIŞ?”**

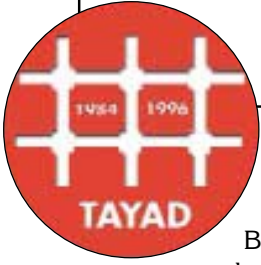
***

Yeni İnfaz Yasası; Tecrit İçinde Tecrit

29 Ağustos’ta İzmir Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği’nde Yeni İnfaz Yasası üzerine bir söyleşi düzenlendi.

Söyleşide konuşmacılar Av. Ersin Karat Soydan ve Av. Bahattin Özdemir cezaevlerini geçmişten bu güne değerlendirmelerinin ardından Yeni İnfaz Yasası’ndaki maddeler hakkında dinleyicilere bilgi vererek, yasanın tutsaklara karşı nasıl dayatmalar getirdiğini örnekleriyle anlattılar.

Sahte Belgeler Hukuksuzluğunun Devamında Yeni Oyun; Mahkemeye Getirmeme

Sahte belgelerle ve düzmece ifadelerle açılan 1 Nisan Davaları, hukuken çoktan çökmüştür. Belgelerin sahteliği kanıtlanmış, onlarca insanın tutuklanmasına gerekçe olarak gösterilen ifadeler mahkeme önünde reddedilmiştir.

Fakat iktidar hukuksuzluğu yeni biçimlerle sürdürüyor.

Davanın hukuki seyri ne olursa olsun, hukuksuzluğu politika haline getirmiş iktidar ve onun polisi, yargısı, 1 Nisan Operasyonu'nun asıl amacından vazgeçmiş değiller.

Amaç, hayatın çeşitli alanlarında haklar ve özgürlükler mücadelesi yürüten insanların bu mücadeleden uzaklaştırılmasıydı.

Bunu sağlamak için, hukuken çökmüş bir davada, polis-yargı-hapishane idareleri işbirliğiyle şimdi de **MAHKEMEYE GETİRMEME** oyunu oynanıyor.

1-) Saniğin cezaevinden getirilmediği görüldü, tutukluluğunun devamına!

Grup Yorum Elemanı Muharrem Cengiz, bundan tam 7 ay önce tutuklanmıştı. 27 Ağustos'ta Beşiktaş 11. Ağır Ceza Mahkemesi'nde duruşması vardı.

Ne var ki, Muharrem Cengiz duruşmaya getirilmedi. Kendini savunamadı. Avukatının savunması ise dikkate bile alınmadı.

Bu duruşmanın sonunda ise mahkeme şu kararı verdi: "**Tutukluluklarının devamına!**"

Ve duruşma "**DELİLLERİN İNCELENMESİ İÇİN**" 1 Aralık 2004 tarihine ertelendi.

Mahkeme Muharrem Cengiz'e şöyle demişti kısaca:

"**ÜÇ AY DAHA YAT!**"

2-) Mahkemeye getirilmediler... "Tutukluluklarının devamına!"...

Samsun Gençlik Derneği üyeleri Serpil Aslan ve Dilber Aydın, 1 Nisan hukuksuzluk operasyonu kapsamında 8 Haziran'da gözaltına alınarak tutuklandılar.

Samsun'da 1 Nisan Operasyonu kapsamında 8 kişi tutuklanmıştı.

Samsun'da tutuklananlardan 6'sı Ankara'daki

hapishanelere konulmuştu. Serpil Aslan ve Dilber Aydın'ın "talihsizliği" ise Gebze Hapishanesi'ne atılmaları oldu.

29 Temmuz'da yapılan duruşmaya Ankara'da tutuklu bulunanlar getirilirken, Gebze'deki Serpil Aslan ve Dilber Aydın getirilmediler.

Mahkeme, mahkemeye getirilenlerin hepsini tahliye ederken, Serpil Aslan ve Dilber Aydın tahliye edilmediler ve duruşmaları 9 Eylül'e ertelendi.

Tek suçları, polis-hapishane idaresi işbirliğiyle duruşmaya getirilmemiş olmaları.

3-) "Tutukluluğunun devamına!"... Erteleyebildiğin kadar erte!

TAYAD Başkanı Tekin Tangün 24 Şubat 2004'te tutuklandı.

30 Temmuz'da mahkemeye çıkarıldı.

Mahkeme sonunda şu karar verildi: "**İş ve defter durumu dikkate alınarak duruşmanın 26 Kasım 2004'e ertelenmesine karar verildi.**"

Tam 4 ay sonraya atılan bir dava!

İşleri yoğunmuş; Çakıcılar'ın ve villalarının işlerini takip etmekten zaman bulamıyor olsalar gerek! Ama Çakıcılar'ın işleri dururken, Tekin Tangünler'in haksızlığa uğramasının ne önemi var!

Ne önemi var "**geciken adalet adalet değildir!**" sözünün!

Düşünün, sudan bir nedenle, Tekin Tangün, bir yıl yatıyor. Neresi adalet bunun? Hukuk bunun neresinde?

4-) "Mahkeme celbi gelmedi..." Tutukluluğunun devamına!

Yeter Gönül, 19 Mart'ta "**Erdoğan Kaldi Dedi ki...**" komplosuyla Burdur'da gözaltına alınarak tutuklandı.

İlk duruşmaya çıkarılmadı. Mahkeme "tutukluluğunun devamına" diye karar verdi.

11 Ağustos'ta Yeter Gönül'ün Beşiktaş Ağır Ceza Mahkemesi'nde 2. Duruşması vardı. Yeter Gönül yine getirilmedi duruşmaya.

Çünkü "**Hapishaneye celp gelmemiş**"mış!

Polis-Hapishane idaresi işbirliğinin ürettiği bu komik gerekçelerle aylarca, yıllarca hücrelerde

tutuluyor insanlar.

Yeter Gönül, daha sonra dosya üzerinden serbest bırakıldı.

Poliste oyun çok!

Çünkü hukuksuzluk “onlara” serbest!

MİT-Yargıtay-Çakıcı ilişkilerinde bir kez daha herkesin gördüğü gibi, bu ülkenin yasaları, polis için, MİT için, hatta yasaları uygulamakla yükümlü mahkemeler için geçerli değildir.

Onlar her türlü hukuksuzluğu yapmakta serbesttir.

Böyle olduğu için, sahte belgelerle operasyonlar düzenleyebiliyor, “hapishaneye celp gelmedi”, “ring aracı yoktu” gibi komik gerekçelerle, tutukluları mahkemeye getirmeyerek aylarca daha hapiste yatırılabiliyorlar.

Polis, Cezaevi İdaresi ve bazı hakimlerin işbirliğiyle, sahte belgeler üzerinden gerçekleştiren tutuklamalar, delilsiz, gereksiz, uzun hapis-

liklere dönüştürülüyor. Adaletin geciktirilmesi, “**yargının iş yükünün ağırlığı**”ndan değil, bilinçli bir politikanın sonucudur.

Susurluk adaleti, geciktirilmek zorunda zaten; çünkü, F tiplerinin hücrelerinde tuttukları devrimciler, demokratlar için ellerinde hiç bir delil yok. Onları içeride sadece ve sadece **KEYFİLİK-LE** tutabilirler. Keyfilik, şimdi ya “ring olmadığı veya başka bir gerekçeyle hapishaneden duruşmalara getirmeme”, ya da duruşma günlerini **AYLAR SONRAYA ATMA** biçiminde gerçekleşiyor. Bu da teşhir olunca, yarın başka bir biçim bulurlar.

Çünkü dediğimiz gibi, bu ülkede hukuksuzluk serbest!

Çünkü bu ülkede **HUKUK YOK!** Var diyen, bize dört örneğini verdiğimiz bu keyfilikleri açıklasın!

30 Ağustos 2004

TAYAD’lı Aileler

Yine Komplo, Yine ‘Canlı Bomba’ Yalanı

Malatya Temel Haklar çalışanı Akın KILINÇ, “hakkında canlı bomba olduğu ihbarı” gerekçe gösterilerek 23 Ağustos günü sokak ortasında gözaltına alındı. Örneklerine yüzlercesini bildiğimiz “**bir telefon ihbarı dedi ki...**” şeklindeki kurguya göre, Kılınç, “**30 Ağustos bayramında eylem gerçekleştirecekti.**”

Ülkemizde Gençlik Dergisi’nin de sahibi olan Akın Kılınç, 24 saat terör şubesinde tutulduktan sonra adliyeye çıkarıldı. Basın davasından dolayı da ifadesi alınan Kılınç, bu davadan serbest bırakılırken, DGM’lerin yerini alan Ağır Ceza Mahkemesi, başka bir davadan üzerine “Küçük-karmutlu’da ölüm orucu sürecinde insanlarla görüştüğü, DHKP-C militanı olduğu, hücre evlerinde çalışmalar yaptığı” şeklinde zorla imzalatırılmış ifadeleri gerekçe göstererek tutukladı.

Malatya E tipi Kapalı Hapishanesi’ne götürülen Kılınç ile ilgili Temel Haklar dernek binasın-

da 25 Ağustos’ta bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada, Malatya polis-nin demokratik kurumları çalışamaz duruma getirmeye çalıştığı belirtilerek, AKP iktidarının demokrasinin, “**KOMPLOLAR DEMOKRASİ-Sİ**” olduğu vurgulandı.

2 Yıl Önce Kurulmak İstenen Komplo ve Şantaj

Akın Kılınç’ın karşılaştığı ilk hukuksuzluk bu değil. 2002 yılında İstanbul’da gözaltına alındığında polisin komplo girişimi ve devrimciliği bırakması yönünde şantajıyla karşılaşmıştı. Kılınç’ın 27 Ocak 2002 günü komployu duyurduğu açıklamasından yararlanarak olayı hatırlayalım:

Hak ve özgürlük mücadelesi içinde yer alan bir devrimcidir Akın. 22 Ocak 2002’de gözaltına alınır. İşkenceciler Akın’a; devrimciliği bırakmasını söyler. Bunu söylemekle kalmazlar, bırakmadığında tutuklatacakları “delili” de kendileri yaratırlar. Emniyette bol miktarda bulunan bir bombanın üzerine Akın’ın eli

“YA DÜŞÜNCELERİNDEN VAZGEÇ YA DA BU BOMBAYI SENİN ÜZERİNE YIKARIZ!”

Akın Kılınç, hak ve özgürlük mücadelesi içinde yer alan bir devrimci. 22 Ocak günü gözaltına alındı. Binlerce gözaltılardan farkı, İstanbul Emniyeti’nin işkencehanelerinde oraya çıktı. İşkenceciler Akın’a; devrimciliği bırakmasını söylediler. Bunu da herkese söylüyorlardı. Ama bunun için bir tehdit aracı da gerekiyordu: “yoksa...” diye başlayacakları bir malzeme gerekliyordu. Bu malzeme bir BOMBA oldu.

Zorla parmak izini bombanın üzerine çıkararak, “yoksa...”nın arkasını tamamlamış oldular; “yoksa bu bombayı senin üzerine yıkacağız, şu kadar yıl satarısın” dediler.

Akın Kılınç, 27 Ocak 2002 günü basın açıklamasıyla şöyle duyurdu bu komployu:

masaya zorla bastırılarak parmak izleri çıkarılır. Artık polisin elinde, üzerinde parmak izleri bulunan bir bomba vardır. “Devrimciliği bırakmazsan, işte delil, işte 22,5 yıl hapis” der polis.

Akın’ın devrimci düşüncelerinde ısrarı ve hak ve özgürlükler mücadelesi içinde yer almayı sürdürmesi karşısında, iki yıl önce İstanbul’da başlatılan komplo, şimdi Malatya’da sürdürülüyor. ‘Parmak izli bomba’ olmadı, ‘canlı bomba’, o da olmadı ‘üzerine ifade var...’ poliste oyun çok ve yargı polisin “hık” deycisi. Komploculuk, şantajcılık yöntemi değişse de polisin hiç vazgeçmediği yöntemlerdir. Özünde ise varlıklarının gayri meşruluk üzerine kurulu olduğunun ve devrimci mücadele karşısında, devrimciler karşısında ne kadar aciz kaldığının da kanıtıdır.

Yeni TCK'da Da Onun Damgası Var!

Türk Ceza Kanunu Tasarısı, 14-15 Eylül'de TBMM'de görüşülecek.

Prof. Sulhi Dönmezer başkanlığında bir heyet tarafından hazırlanan tasarı, bu aşamaya gelinceye kadar halkın tartışılmasına açılmadı. Yaklaşık bir haftadır ise burjuva partilerin ve medyanın tartışma gündeminde. Ama nasıl?

Bir haftadır neredeyse bütün burjuva basın, TCK'nın "zina"ya ilişkin maddesi üzerine yazılarla dolu. AKP, CHP adına yapılan açıklamalar da aynı konuda.

Oysa, TCK Tasarısı, **346 maddeden** oluşuyor. Her biri, anti-demokratikliğin, halka karşı baskı ve terör mantığının ürünü olan onlarca madde hiç tartışılmıyor bile.

"Hükümet ile muhalefet, TCK'daki dört değişiklik için uzlaştı. 'Zina', 'kısve' ve 'din adamları'yla ilgili maddelerde AKP'nin istediği oldu. 'İnanç özgürlüğü' pazarlığını ise CHP kazandı." (1 Eylül 2004, Akşam)

İşte tüm tartışmalarının özeti bu.

Demokrasiymiş, hukukmuş, halkın hak ve özgürlükleriymiş, umurlarında değil; "türban"la, laiklik-şeriat tartışmasıyla yine her şeyin üzerine örtüyorlar.

Güya muhalefetteki parti olan CHP, sırf şeriatla ilgili bir maddeyi muhafaza edip türban konusunda AKP'ye bir "gol" atabilmek için, "tasarayı deldirtmeyiz" diyor. Aferin, deldirtmeyin. AKP'li-lerin hoşuna gitmeyen bir maddenin yasada kalması için onlarca anti-demokratik hükümü gözü kapalı onaylayan bir muhalefetten ne köy olur ne kasaba!

Maddeler Yeni, Politika Eski

TCK'ya ilişkin bir çok yazıda sık sık atıf yapıldığı gibi, bu ceza kanunu, 1926'da İtalya faşist Mussolini'nin yönetimi altındayken İtalya'dan neredeyse olduğu gibi kopya edilmişti.

TCK'sının faşist Mussolini'nin yasasıyla aynı olması, oligarşinin gerçek niteliğini teşhir eden unsurlardan biridir. Bu nedenle, hemen her iktidar TCK'da "reform"lara soyunmuştur sık sık. Üç beş madde değişikliğiyle TCK'nın faşist niteliği perdelenmek istenmiştir.

"Reform" diye adlandırılan ilk değişiklikleri 1989'da ANAP iktidarı gündeme getirmişti. Özal bu değişiklikleri gösterip "Türkiye demokrasi yo-

lunda"... buyurmuştu.

Yaklaşık on yıl sonra TCK'da reform, bir daha gündeme geldi.

1998 Ocak'ında ANAP-DSP Koalisyonu, son derece hızlı bir şekilde 496 maddeden oluşan bir tasarı hazırladı. Gazeteler "TCK'da köklü değişiklik", "yargıda reform"... başlıklarıyla verdiler taslağı.

O zamanın Adalet Bakanı Oltan Sungurlu, eski TCK'nın faşist Mussolini İtalyası'ndan alınmış olmasına atıfla "Yerli malı hukuk getiriyoruz" demeleri veriyordu. Oligarşi içi çelişkiler nedeniyle bu tasarı yasalaşamadı, kesilip, budanıp 10-15 madde değişikliğine dönüştürüldü.

Açın bakın gazeteleri; Ekim 2000'de gazete-lerde yine "TCK'da Devrim" başlıkları vardı.

Sonra, Şubat 2002'de bir "devrim" daha yapıldı TCK'da.

Kısacası, bu reformlar, devrimler hiç bitmedi.

TCK, Adalet Bakanlığı açıklamalarına göre, bugüne kadar **56 kez** değişiklik yapılmış bir yasadı. Öyle bir yasa ki, değiştir değiştir, bir şey değişmiyor. Faşist Mussolini'nin damgası hep yerinde duruyor.

Oligarşinin en iyi bildiği numara: 'Reform' diyerek baskıyı pekiştirme

1989'da hazırlanan TCK tasarısı da, yine bugünkü tasarıda olduğu gibi, Prof. Sulhi Dönmezer başkanlığında hazırlanmıştı.

Kısa süre önce vefat eden Dönmezer'in ardından burjuva basında çok övgüler dizildi. Doğrusu bunu haketmişti; çünkü bu faşist düzene en çok ve en iyi hizmet edenlerden biriydi.

Dönmezer, "Mussolini hukuku"nun temsilcisiydi. TCK'daki onlarca değişikliğin mimarı da oydu. O kadar değişikliğe rağmen TCK'nın faşist özünün değişmemesinin de gösterdiği gibi, o hukuku faşizmi devam ettirmek için kullanan bir yasa hazırlayıcıdır. Önümüzdeki günlerde TBMM gündemine getirilecek taslağı da aynı mantıkla hazırlamıştır.

TCK'da daha önce yapılan değişikliklerin en çok "gürültü kopartanı" hatırlanacağı gibi, idamın kaldırılmasıdır.

İdam kaldırılmış, ancak yerine konulan "ağır-laştırılmış müebbet hapis" ve uzun hücre cezala-

ıyla tutsağı “**idam edilmekten beter yapmak**” hedeflenmiştir. Esas olarak AB’ye uyum manevralarının bir parçası olarak yapılan yeni TCK’da ki tüm “reform”ların hedefinin de aynı olduğu açıktır. Çünkü ne bu ülkeyi yönetenlerin kafası değişmiştir, ne de politikaları.

Cezalardan Ceza Beğenin!

TCK’nın maddelerini baştan sona kabaca bile okuyan herkesin göreceği ilk şey, şu veya bu noktada düzene muhalif olan herkesi, mutlaka ama mutlaka cezalandırma amacıdır.

Bir maddeden kaçarsa, başka bir maddeye yakalanacaktır.

Yenisinin eskisinden daha “özgürlükçü”, daha

“Zina suçu” ve ikiye bölünmüşlükler

TCK tartışmasının adeta kilitlendiği “zina” konusuna gelince. Zina, toplumsal ve ahlaki bir suçtur, bunun tartışılması bile abestir. Ancak burjuva medyanın da katıldığı AKP-CHP tartışması, sorunun ahlaki, kültürel, toplumsal, ekonomik boyutlarını ele almaktan uzaktır. “Zina” maddesi **çok eşli AKP’liler** için ne getirir-ne götürür diye yürütülen bir tartışmada bilimsel, sosyolojik gerçeklerin sözkonusu olmadığı bellidir. Eğer bir toplumda zina, fuhuş yaygınlaşıyorsa, bunu şu veya bu ceza maddesiyle önlemek mümkün değildir. Ekonomik, sosyal temellerinden koparılmış bir “zina cezalandırması”, bu nedenle bu ülkede hemen her dönem kişisel düşmanlıkların aracı olarak kullanılmıştır, tehdit ve şantaj malzemesi yapılmıştır. Tarih boyunca, özellikle bu tür ahlaki suçlar karşısında toplumlar geleneklerini kendi toplumsal yaptırımlarıyla savunmuşlardır. Düzenin baskıcı, cezacı mantığıyla zinanın önüne geçilemez.

Zina, mevcut **kapitalist sistemin bir ürünüdür**. Sistem okuluyla, medyasıyla, ilişkileriyle, bencilleştirmeyle durmadan ahlaksızlığı, yozlaşmayı üretmektedir. Buna, prekapitalist unsurların ve bunun yarattığı kültür eklenmekte ve karşımıza “zina suçu” diye çıkmaktadır. Bırakın zinayı, bu sistem sapıklığı üretmektedir.

Yıllardır sürdürülen yozlaştırma politikalarının, “cinsel özgürlük” propagandalarının, yoksulluğun rolü görülmeden soruna herhangi bir önlem ve çözüm de geliştirilemez. Tüm bunları görmek, bu sistemi kökten değiştirmek demektir. Bu nedenle bu sistem içinde istediğiniz kadar yasa çıkarın çözemezsiniz, biz çözeriz, ancak sosyalistler çözer böyle bir sorunu.

Kapitalizmi savunan, uygulayan, feodal kalıntılar üzerine iktidarını kuran, halkı yoksullaştıran politikaları uygulayan AKP ve CHP, utanmadan **“kim daha ahlakçı”** tartışmasına giriyorlar.

“demokratik” olduğunu iddia edenlere bir kaç örnek verelim:

“Anayasayı ihlal” başlıklı maddede, “*Cebir veya tehdit kullanarak Türkiye Cumhuriyeti Anayasası’nı değiştirme suçu*”na ağırlaştırılmış müebbet cezası öngörülüyor. TCK’nın eski halinde bu “suç”un tanımında “**cebir ve şiddet**” kullanılmaktan söz edilirken, yeni TCK’da “**cebir ve tehdit**” denilerek kapsamı genişletilmiştir. Herhangi bir basın açıklaması bile rahatlıkla “tehdit” kapsamına sokulup “anayasayı ihlal”den cezalandırılabilir.

“**Türklüğü aşağılama...**” gibi şovenist, “**devletin yargı organlarını, askeri veya emniyet teşkilatını aşağılama...**” gibi işkencecileri, susurlukçuları korumayı amaçlayan maddeler, “**ayrımçılık, bir sınıfı başka bir sınıfa karşı kışkırtma**” gibi faşist ceza yasalarının sosyalizmi yasaklayan klasik maddeleri, hepsi mevcut yeni TCK’da.

“**Aşağılama**” diye çerçevesi belirsiz bırakılan bir suç türü konulmuş ki, bu maddeyle de en sıradan eleştiri 2 yıl hapisle cezalandırılacaktır.

“**Temel Milli Yararlara Karşı Hareket**” başlıklı madde, “*devlet gibi düşünmeyen*” herkesi suçlu kategorisine sokuyor. Giysiler, düşünceler, inançlar üzerindeki yasaklar devam ediyor.

Örgütlenmeye, özellikle de devrimci örgütlenmeye karşı cezalar, daha da ağırlaştırılmış, eski TCK’da “yardım yataklık” olarak değerlendirilen “suç”lar, yeni TCK’da doğrudan “örgüt üyeliği” maddesine göre cezalandırılacaktır.

Devrimci tutsakların hapisanelerdeki direnişini kırabilmek için TCK’ya da özel maddeler konulmuş; ölüm orucunu “teşvik”ten faşist baskılara karşı direnişlere kadar herşeye karşı yıllarca hapis cezaları öngörülüyor.

Defalarca çıkarıp istedikleri sonucu alamadıkları “Pişmanlık Yasası” da AKP tarafından TCK’ya yerleştirilmiş durumda. TCK’da yer verilen “**Etkin pişmanlık**” maddesiyle hainlere ceza indirimi sürekli hale getiriliyor.

Tek tek maddelerini ele almamış olsak da verdiğimiz örnekler de gösteriyor ki, “AB’ye uyum”un bir parçası olarak gündeme getirilen TCK da faşist baskı politikalarına göre şekillendirilmiştir. Kapitalizmi koruma, faşizmi sürdürme esastır.

Yazımızın başlığında belirttiğimiz gibi, yeni TCK’da da **Mussolini’nin damgası** vardır. Böyle olması da doğaldır. AKP’nin Tecrit ve katliam bakanı Cemil Çiçek’in, her fırsatta eleştiren, soru soran, talep eden herkese fırça atan Başbakan Tayyip Erdoğan’ın beyninin Mussolini’den **ne farkı var ki!**

Bahçelievler'de Anlaşma Bağcılar'da Grev Kararı

Genel-İş'de örgütlü Bahçelievler Belediyesi'nde çalışan 397 işçinin grevi 9. gününde anlaşmayla sonuçlandı. Genel-İş 6 No'lu Şube ile AKP'li belediye yönetimi arasında yapılan görüşmeler sonucunda idari maddelerde anlaşma işçilerin istediği yönde sağlanırken, işçilerin ücretlerine birinci yıl yüzde 5, ikinci yıl enflasyon oranında zam yapılacak. Genel-İş 6 No'lu Şube Başkanı Hasan Kaya, anlaşmadan bir gün önce, 1. yıl için vardıkları anlaşmanın 1 Eylül'e kadar geçerli olduğunu açıklamış ve "Başkan Osman Develioğlu tıkanıklığı aşmak için gerekli adımları atmazsa bu tarihten sonra tüm şartlar geçersiz olacak" demişti.

Bir haftalık grev boyunca çeşitli sendikalara üye işçiler, sendika yöneticileri ve DKÖ'ler Bahçelievler işçisini yalnız bırakmadı. 28 Ağustos günü DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi'nin de ziyaret ettiği grev yerinde işçilerde hakim olan düşünce, "dayatma karşısında grev işçilerin direnme hakkıdır" şeklindeydi.

Bağcılar'da Grev Kararı

Bahçelievler Belediyesi'nde anlaşma sağlanırken, Genel-İş 6 No'lu Şube'nin örgütlü olduğu bir başka belediye olan Bağcılar Belediyesi'nde grev kararı 31 Ağustos günü asıldı. İşçilerinin kazanılmış haklarını gaspetmeye çalışan AKP'li belediye, işçilerin taban ücreti ve kıdemlerini gasp etmek istiyor.

İşçiler, grev kararının asılması için Bağcılar Evlendirme Dairesi önünde toplanarak, "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "AKP Şaşıрма Sabrımızı Taşıрма", "Sözleşme Hakkımız, Grev Silahımız" sloganlarıyla belediye binasına yürüdü.

Belediye önünde bir açıklama yapan Genel-İş Sendikası 2 No'lu Bölge Başkanı Mehmet Karagöz, grev kararı alınmasına belediyenin uzlaşmaz tutumunun neden olduğunu belirtti.

TİS Daire Başkanı İsmail Özhamarat da açlık ve yoksulluk rakamlarını hatırlatarak, buna rağmen belediyenin bu gerçeği görmezden gelerek sözleşme sürecini uzattığını söyledi.

Grev Kararları Dalga Dalga Yayılıyor

Bağcılar Belediyesi'nde grev kararının asılmasının ardından Genel-İş 6 No'lu Şube tarafından Beşiktaş Belediyesi'ne grev kararı asıldı. Burada Genel-İş 4 No'lu Şube Başkanı Veysel Yılmaz, Mehmet Karagöz ve İsmail Özhamarat basına açıklama yaparak, hak ve özgürlükleri sağlama vaatleriyle iktidara gelenlerin bugün ABD emperyalizminin uşaklığını yaptığına, mücadelelerinin sadece sendikal mücadele ile sınırlı kalmaması gerektiği, aynı zamanda politik mücadeleye de yön verilmesi gerekliliğine değindiler.

Beşiktaş Belediyesi'nde daha önceden idari maddelerde

anlaşma sağlanırken, grev kararının asıldığı gün de devam eden görüşmelerde ücretler konusunda anlaşma sağlanamadı. Eğer 6 iş günü içerisinde anlaşma sağlanamazsa Beşiktaş Belediyesi'nde çalışan 122 işçi greve çıkacak.

Yetkili Sendikalar Belli Oldu

1.5 milyon memuru ilgilendiren toplu görüşme süreci 15 Eylül'de başlayacak. Toplu görüşme sürecine hazırlanan KESK, Kamu-Sen ve Memur-Sen temel olarak Uzlaştırma Kurulu kararlarını hayata geçirmesi yönünde uyarırken, aksi halde fiili grev haklarını kullanmaya kadar gideceklerini belirtiyorlar.

Toplu sözleşme ve grev hakkı bulunmayan memur sendikalarından kamuda yetki kazananlar da açıklandı. Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı tarafından yapılan açıklamaya göre yetkili sendikalar şunlar:

Kamu-Sen'e bağlı Türk Büro-Sen, Türk Sağlık-Sen, Türk Haber-Sen, Türk İmar-Sen, Türk Ulaşım-Sen, Türk Tarım Orman-Sen, Türk Enerji-Sen; KESK'e bağlı Eğitim Sen, Kültür Sanat-Sen, Tüm Bel-Sen ve Memur-Sen'e bağlı Diyanet-Sen. Halen 1 milyon 564 bin memurun 787 bin 882'sinin sendika üyesi olduğu belirtilen açıklamada, konfederasyonların üye dağılımı ise şu şekilde: Kamu-Sen: 343 bin 921, KESK: 297 bin 114, Memur-Sen: 137 bin 937, BASK: 5 bin 228, Hürriyetçi Kamu-Sen: 147. Bağımsız sendikalara ise 3 bin 535 memur üye.

Bu arada, **Eğitim-Sen** üyeleri, eğitim-öğretim yılı hazırlık ödeneğinin 800 milyon liraya çıkarılmasını ve tüm eğitim çalışanlarına verilmesi talebiyle, 31 Ağustos günü Milli Eğitim Bakanlığı önünde bir eylem yaptılar. Eylemde, "Yaşasın Bilimsel, Demokratik Eğitim Mücadelemiz", "Sürgünler, Cezalar Geri Alınsın" ve "Eğitim-Öğretime Hazırlık Ödeneği Bir Maaş Tutarında Olsun" yazılı dövizler taşındı ve Genel Başkan Alaaddin Dinçer bir konuşma yaptı.

Şeker işçilerinden eylem

Afyon Şeker Fabrikası'na bağlı Makine Fabrikası'nda çalışan işçiler, 1 Eylül'de düzenledikleri eylemle fabrikalarının kapatılması kararını protesto ettiler. Şeker fabrikaları Cargill'in, Ülker'in çıkarları için tasfiye edildiği belirtilirken, 200 işçi AKP İl binasına yürüyerek tepkilerini gösterdi. İşçilerin açıklama yapma isteği ise, AKP milletvekili adayı olan Şeker-İş Şube Başkanı Şükrü Balık tarafından şimdilik engellendi.

HÜCRELERDEN

emperyalizmin
ve oligarşinin
hücrelerine
karşı direnişte

4. yıl

**Alın
kızıl bantlıların
yürüyüşü sürüyor;**

Ölüm Orucundaki
Tutsaklar:

**Sevgi ERDOĞAN
Ölüm Orucu Ekibi**

**Fehim Horasan
Vedat Çelik
M. Kemal Eren
M. İnan Işık
H. Sergül Albayrak**

**TKEP/L Davası'ndan
Remzi Aydın**

Örgütsüzlük dayatmasını kabul etmeyeceğiz

**Cemil Çiçek TBMM çatısı altında demagoji yapıyor; 117 ölümü
“örgüt disiplini altında yapıyorlar” diye açıklayamaz.**

Adalet Bakanı Cemil Çiçek, CHP İstanbul Milletvekili Ali Rıza Gülçiçek'in soru önergesine nihayet bir aydan fazla bir zaman sonra cevap verdi. Çiçek, “5 Temmuz 2004 tarihi itibarıyla 3 kişinin F tipi cezaevlerini protesto etmek amacıyla örgüt disiplini altında ölüm orucu yaptığını” ifade etti. (Basın, 30 Ağustos 2004)

Önce bir düzeltme: Ölüm orucunda 3 değil, 6 tutsak vardır.

Cemil Çiçek selefi Sami Türk gibi direniş ve ölümler karşısında en bayağı demagojilere başvurmadan konuşmıyor.

Demek ki, ölüm orucu “örgütlü yapıldığında” talepleri dinlenmez, sansürlenir, ölümler karşısında AKP'nin o her konuda başvurduğu “bizi ilgilendirmez” tavrına girilebilir. Ölüm orucu örgütlü yapıldığında ayrı, örgütsüz yapıldığında farklı mıdır?

Taleplerimizin haklılığı, meşruluğu tartışılmaz. Çiçek de tecriti tartışmadığı için, 117 ölümü açıklayamadığı için demagoji yapmaktadır. “Tecrite son verin” diyoruz. Bundan daha meşru bir talep olamaz ve bu talep “örgüt, terör” demagojileriyle bulandırılmaz.

Çiçek'in bayağı demagojileri karşısında TBMM çatısı altında bey-ni olan, düşünen hiçbir milletvekili yok muydu? Neden çıkıp, “sen zaten örgüt üyeliğinden ceza vermişsin, bu açıklama 117 ölümü ve halen süren ölüm orucunu açıklamıyor ki” diye sormuyor?

Sormazlar çünkü, TBMM çatısı altında hepsi her konuda demagoji yapar. Orası sorunların çözüm yeri değil, sorunların üzerini demagojiyle, yalanla külleme yeridir. O çatı altında sadece emperyalistlerin ve tekellerin istekleri yerine getirilir. Onların isteklerine karşı demagojiye başvurmayı akıllarından bile geçiremezler.

4 yıldır biçimler değiştirerek, her bakanın, cezaevleri genel müdürünün ağzına sakız oldu bu söz. Önce “örgüt baskısı altında yapıyorlar” denildi, bunun koca bir yalan olduğu pratik içinde kanıtlandı. Artık kimsenin bu yalana inanmadığını gördüklerinde aynı kapsamda, “örgüt zorla yaptırmıyor ama örgüt disiplini, otoritesi ölüm orucuna gitmeye zorluyor, tutuklu kendini zorunlu hissediyor-” türünden yeni demagojiler üretmeye başladılar. Bilimle, insanla dalga geçen bu demagojiye kimi küçük-burjuva aydın çevreler, reformist sol da destek verdi. Devrimci tutsakları “müride” benzeten şarlatanların temel işlevi buydu.

Çiçek'in TBMM çatısı altında 4 yıl sonra dile getirdiği sözlerin, ilk gün Sami Türk'ün söylediklerinden hiçbir farkı yoktur. Ve bu demagoji ne yüzlerce günlük aç kalmayı, hücre hücre ölüme yürümeyi açıklayabilir, ne de direnişinin kırılmak istenmesi karşısında bedenlerin tutuşturulmasına cevap olabilir.

Örgütlü Yaşayacak, Örgütlü Direneceğiz

Hapishanelerde 117 ölüm var ve AKP iktidarı sadece bilanço tutuyor. Sansürle gerçeği boğmaya, sorulduğunda da “bunlar bizim dönemimizde olmadı” diye yalan söyleyerek geçiştirmeye çalışıyor. Bu yalan, sansür ve demagoji arasında gerçek kafa yapılarını da ka-

çınılmaz olarak ortaya koyuyorlar.

Cemil Çiçek'in sözlerini yeniden okuyun ve altında yatan mantığı düşünün. Örgütlü yaşamayı, örgütlü direnmeyi sürdürdükçe katletmeye devam edeceğiz diyor Çiçek. Başka bir açıdan okunduğunda da, biz halkın tüm kesimlerine olduğu gibi, hapishanelerdeki tutsaklara da örgütsüzlüğü dayatıyoruz, demek istiyor. "Örgütlü yapıyorlar" vurgusu, örgütsüzlüğün dayatılmasıdır. Ve F tiplerinin yapılış amacına, tüm ülkenin F tipi haline getirilmesine uygundur.

Dört yıldır bu dayatmaya karşı 117 kez öldük. Yine ölürüz. Evet, örgütlüyüz; örgütsüzlük dayatmanızı kabul etmeyeceğiz!

Tek tek hücrelere koysanız da, nefes aldıkça örgütlü olacağız. Birbirimizin yüzlerini görmememiz için olmadık tedbirler alsanız da, hep iletişim içinde olacağız. Sloganlarımızla "eğitim çalışması" yapacak, F tiplerinin göğünde yankılanan sloganlarımızla direnişler örgütleyecek, koşullara uygun Komün örgütlenmesinden de taviz vermeyeceğiz. Beyinlerimizde devrimci düşüncelerimizi taşıdıkça, örgütlü hareket etmemizin önüne hiçbir set konulamaz, devrimci yaratıcılığımızı sınırlandıracak hiçbir yöntem dünya üzerinde geliştirilmemiştir.

Örgütlü yaşamak, örgütlü hareket etmek, her kesimin en doğal hakkıdır. Bunun karşısında faşizm, halk kitlelerini kolay yönetebilenin en temel yolunun, onu örgütsüzleştirmek olduğunu bilerek çeşitli yollara başvurur. Tecrit, devrimci tutsakları örgütsüzleştirmenin aracı olarak devreye sokuldu. Tecrite teslim olmayarak örgütsüzleştirmeye boyun eğmeyeceğimizi tarife gerek bırakmayacak şekilde ilan ettik. Bu kararlılık ve direniş ruhu, Türkiye sınırlarını aşan, tarihsel ve dünya halklarının esin kaynağı olacak bir direnişi yarattı. Böyle güçlü bir direniş karşısında burjuva parlamentosu çatısı altındaki faşist demagojilerin hiçbir hükmü yoktur.

AKP iktidarı ve onun Adalet Bakanı demagojiye son vermeli, tecriti kaldırmalıdır. Eğer kendinden öncekiler gibi, "sansürlersem, duymaz, görmezsem biter" gibi bir yanılgı içindelerse, bir kez daha ilan edelim buradan:

Bu direnişin nefesi, AKP'nin de iktidar koltuğuna veda edeceği güne dek sürecek kadar güçlüdür. Geçen dört yıl ve direniş ekipleri içinde yer almak için yarışan yoldaşlarımız tanışımızdır...

Abdi İpekçi Sabrı

Bir yıldır oradalar. F tiplerinde dört yıldır direnen yakınlarıyla adeta yarış halinde, "biz de varız, direnişin sabırlı sesi olmaya devam edeceğiz" diyorlar...

Ankara Abdi İpekçi Parkı'nda eylemlerini sürdüren TAYAD'lılar haklar ve özgürlükler mücadelesinde ısrar, sabır ve kararlılığın, herkesin gıptayla izlediği örneğini sunuyorlar. Baki Öz de onlardan biri. 1 hafta önce "nöbeti" devraldı Baki Öz. Abdi İpekçi'deki direnişe ve çalışmalarına ilişkin şunları anlattı dergimize:

"4 yıldır tutsaklar F tiplerinde tecrit işkencesi altında yaşıyorlar ve direniyorlar. Biz de TAYAD'lılar olarak burada çeşitli eylemlerle sesimizi duyurmaya çalışıyoruz. Direnişin bir yanı da burada 351 gündür sürüyor. Tecriti, işkenceyi, 117 ölüm gerçeğini insanlara anlatıyoruz. Kimileri "bunlar Türkiye'de mi yaşandı" diye soruyor, doğallığında tepki duyuyorlar. Sadece burada değil, bulunduğumuz her yerde anlatmaya devam edeceğiz. Tutuklayarak, işkence yaparak, komplolarla sesimizi boğamazlar. İçerde ve dışarıda direniş tün şanılla devam ediyor ve zafere kadar devam edecektir!"

TAHSİN AKGÜN'E JANDARMA SALDIRISI

26 Ağustos Perşembe günü Tekirdağ F Tipi'nden Bayrampaşa Hapishanesine tedavisi nedeniyle sevk edilen Hasan Tahsin Akgün saldırıya uğradı.

Tecrit altında psikolojik sorunlar yaşayan tutsaklardan biri olan Tahsin Akgün'ün annesi Melek Akgün, oğluyla görüştüktan sonra dergimize bir açıklama yaparak yaşananları anlattı.

Bayrampaşa Hapishanesi girişinde soyarak arama yapmayı dayattıklarını, oğlunun bunu kabul etmemesi üzerine 6-7 kişinin üzerine saldırarak feci şekilde dövdüklerini, soyarak arama yaptıklarını ve bu aramayı da kameraya kaydettiklerini ifade eden Melek Akgün sözlerini şöyle sürdürdü:

"Ayrıca Tekirdağ F tipi'nden Bayrampaşa Hapishanesine götürülürken bir hainle aynı ringte götürülmüş ve aynı hücrede bir süre onunla beraber bırakılarak psikolojik işkence yapılmaya çalışılmış."

Tüm halkı böyle yaşamaya mahkum ediyorlar!

Başbakan talimat verdi: “Yardımları arttırmamız lazım!”

Geçen hafta yapılan Bakanlar Kurulu toplantısının gündem maddelerinden biri de “sosyal yardımlar”dı. Önce Devlet Bakanı

Beşir Atalay, halen yapılmakta olan sosyal yardımlar hakkında bilgi verdi. Arkasından söz alan Başbakan Tayyip Erdoğan, bakanlardan “sosyal yardımların arttırılmasını istedi.” Erdoğan, şöyle dedi: “Bu yardımları daha da arttırmamız lazım. İşsizlik birinci sorunumuz. İstihdamı çözmeye çalışırken sürekli olarak vatandaşımızın yanında olmalıyız. Ekonomik politikaları sosyal politikalarla desteklemeliyiz.”

Yoksulları çok mu düşünüyor Tayyip?

Hayır, sadece IMF’nin kendilerine öğrettiğini tekrarlıyor. Yani “İslamcı” zihniyetine çok uygun olan sadaka politikası da kendisine ait değil. “Ekonomik politikaları sosyal politikalarla desteklemek”, halkı açlığa, işsizliğe sürükleyen IMF

politikalarının formülüdür. Bu sadakalar da “sosyal patlamaları” önlemek içindir.

IMF’nin “sosyal politikalar” dediği de gerçekte “IMF’nin fitre ve zekatı”dır. Ki bu noktada AKP’yle IMF’nin zihniyeti çakışmaktadır.

Halkın tümünün fitreye, zekata muhtaç hale getirildiği bir ekonominin hala “iyiye gittiğini” söylemek için AKP gibi yüzüstü bir yalancı olmak gerek. Ekonomi “yalanlar”la yönetiliyor.

Bakanlar Kurulu’nun yapıldığı günlerdeki demeçlerinde, Başbakan Yardımcısı Abdülatif Şener, Cari açığın kapanmakta olduğunu, Sanayi ve Ticaret Bakanı Ali Coşkun, 700 milyon dolarlık fabrika yatırımı için şirketlerin yarıştığını, Devlet Bakanı Ali Babacan, yabancı sermaye girişinin 1 milyar doları bulduğunu söylerken, Başbakan biraz daha fazla sadaka dağıtın diyor.

Yabancı ve işbirlikçi tekeller kârlarına kâr katsın, halka sadaka! AKP işte bu politikayı dağıtıyor halka. Onurlu bir halk, sadakayla yaşamayı kabul etmez.

özelleştirmede AKP pervasızlığı

TEKEL’in özelleştirilmesi operasyonu sürüyor. Tekel önce parçalandı, şimdi parçaları satışa sunuluyor. Hem de “sudan ucuz”a!

Fas’ta yılda 14 milyar sigara üreten bir Tekel, 1,5 milyar dolara satılırken, yılda 70 milyar sigara üreten ülkemizdeki Tekel, 1-1,5 milyar dolar arasında elden çıkarılmaya çalışılıyor.

AKP, özelleştirmeyi hızlandırmak ve direnişi kırmak için Tekel’e ait 12 işletmeyi kapatırken, çok sayıda işçiye işten atmaya devam ediyor; İzmir’de olduğu gibi, kadın işçileri, eşlelerinden ayrı olarak başka şehirlere sürgün ediyor.

SÜMERBANK talanı büyük ölçüde tamamlandı. Sümerbank Genel müdürü “elimizden

geleni yapıyoruz, satıyoruz satıyoruz bitmiyor” diyor artık. Sümerbank Tesisleri’nde 62 bin kişi çalışırken, bugün çalışan sayısı 3 bin 500’dür...

Özelleştirmenin halkın malının tekellere peşkeş çekilmesi olması bir yana, Türkiye’de özelleştirme tam bir talan ve soyguna dönüşmüştür.

FERROKROM da bu satışlara tipik bir örnektir...

Antalya Ferrokrom, AKP yandaşlarına satılıyor. Hem de 22 Trilyona. Az para mı demeyin; 22 trilyona satılan bu şirkette, 20 trilyonluk “satışa hazır stok” var zaten. Dahası, bir de alıcıya 36 ay taksit yapılmış. Yani Ferrokrom’u alan şirkete daha ilk günden üste para kalıyor. Ferrokrom’un binlerce dönümlük arazileri de cabası...

Sat AKP sat, IMF’den aldığın aferinleri kazancın sanma; halkın da ahını alıyorsun.

İLAÇTA SOYGUN SÜRÜYOR

SSK’nın ilaç ihalelerinde bir yolsuzluk daha!

8 trilyon liralık “faktör VIII” adlı ilacın alımında, yüzde 35 indirim yapan şirketin teklifi değil, daha pahalı satan şirketin teklifi kabul edilerek, bazı şirketlere açıktan 3 trilyon fazla ödendi.

İhale Komisyonu, ilaçların yüzde 35 indirim yapan BPL Sodhan şirketinden alınmasını karara bağlamasına rağmen, SSK yönetimi bunu dikate almadı.

Bu arada Sağlık Bakanlığı, aynı ilacı SSK’ya 230 milyona, ecza depolarına ise 88 milyona satan Roche adlı emperyalist şirkete karşı da bir tavır alınmayacağını açıklayarak, soyguncuları rahatlattı.

Hangi Köye, Nasıl Dönülecek?

- **Korucuların, Askerlerin, Mayınların İşgali Altındaki Köylere Mi?**
- **Yakılıp Yıkılmış, Yolları, Tarlaları Tahrip Edilmiş Köylere Mi?**
- **Ve Asıl Soru: Oligarşi Köye Dönüşleri Gerçekten İstiyor Mu?**

Köye dönüş, yıllardır kayıplar gibi, faili meçhuller gibi, Türkiye'nin gündeminde. Köye dönüşün sonuçları, büyük şehirlerin gecekonduarında açlık, işsizlik, sefalet, fuhuş olarak yaşanıyor. Ve bu konuda "AİHM kararlarına", AKP'nin demagogilerine karşı, sorun sürüyor.

Köy boşaltma politikası devam ediyor! Dersim'de Köy Boşaltma

Dersim'de yeni bir köy boşaltma girişimi yaşanıyor. Geyiksuyu Jandarma Karakolu, Geyiksuyu Köyü'ne bağlı Vengül mezrası'nın ve Sin Köyü'nün *"bir hafta içinde boşaltılmasını"* istedi.

Geyiksuyu ve civarında bir süredir oligarşinin askeri güçleri tarafından yoğun askeri operasyonlar yapılmaktaydı. Köylülere bu defa da söylenen, 4 bin köy boşaltılırken söylenenlerle aynıdır: **"Köyü terkedin!"**

Köylüler nereye giderler, ne yiyip içerler, oligarşi bunları düşünmez bile.

Oligarşi "köy boşaltma" politikasından vazgeçmiş değil. Okurlarımız hatırlayacaktır, daha bir kaç hafta önce de benzer bir girişim, Şırnak'ın Beytüşşebap ilçesine bağlı Germav Köyü'nde gündeme gelmiş, ancak baskılar teşhir olunca, köylüler kısa sürede geri dönebilmişti.

Devletin koruculara diyet borcu ve korucuların işgalinde bir köy: Sarıköy

Şırnak'ın İdil ilçesine bağlı Sarıköy'de 1994'te köylerinden zorla sürgün edilen köylüler, geri dönmek isteyince, köylerinin korucular tarafından işgal edilmiş olduğunu gördüler.

Çoğunluğunu Süryanilerin oluşturduğu Sarıköy'de şu anda tam bir işgal hüküm sürüyor.

Şırnak Valisi, köyün boşaltılmasını emrediyor

ancak koruculara ve arkasındaki güçlere söz geçiremiyor. İçişleri Bakanlığı'ndan emir gelmiş, vali bu emir doğrultusunda jandarmaya talimat vermiş, ancak köy yine de boşaltılmıyor.

Vali, koruculara yer veriyor, ev malzemesi veriyor, evlerinin projesini bile kendi elleriyle çiziyor, ama korucular işgale son vermiyor.

Vali, bu gelişmeler üzerine yaptığı açıklamada *"bu köy koruculara ait değil, bu köyde oturmayacak hakları yok. Devletin oradaki köy korucularına hiçbir borcu yoktur. Koruculuk yapıyorlarsa, devlet bunun karşılığını vermektedir."* diyor ancak **yanılıyor**.

Devlet, o koruculara neler yaptırdı, nasıl işkenceler, katliamlar yaptırdı, hangi pis işlerini yaptırdı, onları hatırlarsa, oligarşik devletin korucular karşısında neden *"diyet borcu"* olduğunu da anlar. O korucuların binlercesi zaten şu veya bu suçtan devletin aradığı kişiler değil miydi? Devlet onların geçmişte ve korucu olduktan sonra işlediği her suça göz yummadı mı? Korucular açıkça söylüyor: **"Devlet bize 'Bu köy sizin' dedi!"** Katliam politikası, Susurluk mantığına uygun olarak yağma ve talanla birlikte sürdürülmüştür.

Korucular, işte bu politikanın sonucunda köyden çıkmamaya cüret ediyorlar. Benzer durumda daha yüzlerce köy var. Yüzlerce köyde, tarlalar korucular tarafından gasbedilmiş değil mi? Sarıköy'lü köylülerden *"köye dönüş"* yalanına inanıp dönenler ise, 2 aydan beri manastırda kalıyorlar.

"AİHM zoruyla" Köye Dönüş Şovu

Köye dönüş sorunu *"buyrun köyünüze dönün"* demekle hallolamayacak kadar çok yönlü bir sorundur. Yüzlerce köy, Sarıköy örneğinde olduğu gibi korucular tarafından işgal edilmiş, yüzlerce köyde de yıkılmış köye dokunmayan korucular tarlaları gasbetmiştir. Yüzlerce köyün ise yolları, suları tahrip edilmiştir.

Köyleri yakılıp yıkılanların köye dönüşü için, en başta yıllardır gördükleri zarar tazmin edilmedir. Devletin su işlerinden karayollarına kadar tüm kurumları köylülerin hizmetinde olmalıdır. Ama hangi devletin?

Baskı, katliam politikasını sürdüren oligarşi

bunu yapar mı?

Avrupa Birliği'nin önümüzdeki ay yayınlayacağı "İlerleme Raporu"nın ağırlıklı maddelerinden birinin "köye dönüş" sorunu olacağı biliniyor. Oligarşi, yıllar sonra "köyleri boşalttığını" kabul etmek zorunda kaldı. Resmi rakamlara göre, 3428 köy boşaltılıp, yakılıp yıkıldı bu ülkede. 2 milyonu aşkın köylü, yerinden yurdundan edildi. Bu gerçeği kabul eden bir devletin yapması gereken bellidir. Ama oligarşinin buna niyeti yoktur. Oligarşi halkla alay edercesine, AİHM kararları karşısında *"evet, köyleri yaktım, evet işkence yaptım, evet faili meçhuller oldu..."* diyor ama ne bunları yapanları yargılıyor, ne de bunların sonuçlarını ortadan kaldırıyor. Göstermelik bir kaç tazminatla, bunların üstünü örtmeye çalışıyor.

AB'den müzakere tarihi almaktan başka bir şey düşünmeyen iktidar, "köye dönüş" şovu yapmak istiyor ancak, askeri, siyasi, ekonomik çok çeşitli nedenlerle şov da yapamıyor. Sarıköy çarpıcı bir örnektir. Ama daha önemlisi, Dersim'deki Sin Köyü örneğinde görüldüğü gibi, oligarşinin bu politikayı terketmemiş olmasıdır. Halkın mücadelesini bastırmak için halka her türlü zulmü reva gören, halkın değil "devletin güvenliği"ni esas alan politika terkedilmediği sürece, köye dönüş sorunu çözülmeyeceği gibi, yeni köy boşaltmaların yaşanması kaçınılmazdır.

Milyonlarca köylünün haklı talebi olan Köye Dönüş sorunu, çıkarılan yasalara, verilen demeçlere rağmen, işte bu nedenle çözülmekten duruyor.

İstanbul Temel Haklar: Yangının Ortasında 6 Ölü Bırakanlar Cinayetten Yargılanmalıdır!

26 Ağustos'ta Antalya'da Gündoğmuş orman yangınında, Orman İşletme Şefi Abdullah Aydın, Orman işçileri Mehmet Ali Güzelce, Mesut Aranlı, Feridun Kaya, Hasan Dağhan ve Mevlüt Kaplan, alevlerin arasında bırakılarak katledildiler.

Ortada yine sorumlu yok!

Orman Bakanı Osman Pepe'nin 6 ormancının ölümü üzerine **"vatan millet Sakarya"** edebiyatı yapıyor; Diyor ki; *"Orman yangınlarıyla mücadele konusunda Türkiye dünyadaki en başarılı ülkedir. En başarılı ülke olmamız vatan aşkıyla yaptığımız mücadelelerin eseridir."*

Hızlandırılmış treni de vatan aşkıyla sefere koymuşlardı.

Suçlarını örtbas etmek için İslamcılık, milliyetçilik, her şeyi kullanıyorlar.

AKP, öldürmeye devam ediyor. Öldürüyor ve takdiri ilahi diyor.

AKP'li yetkililer *"Allahtan rahmet dilemekten başka ya-*

pacak bir şey yok." diyerek gizliyorlar suçluları.

AKP'nin atadığı Orman Genel Müdürü Osman Kahveci'ye soruluyor; niye gaz maskeleri yoktu? **Diyor ki**, *"gaz maskesi ile yangına müdahale etmek güç..."* Soruluyor; niye yangına dayanıklı kıyafetleri yoktu? **Diyor ki**, *"yangına dayanıklı elbiselerle müdahale etmek oldukça zor oluyor."* Soruluyor; İşçiler yangın mahalline niye işle atıldılar? **Diyor ki**, *"Yok öyle bir şey!"*

Peki ne var?

Niye öldü 6 işçi?

Bunun cevabı da yok.

Maske yok, oksijen tüpü yok, yangına dayanıklı elbise yok.

Fakat ortada suçlu ve sorumlu da yok. Niye, çünkü **"takdir-i ilahi"!**

AKP için insan hayatının değeri yoktur. "Canı veren Allah, alan da Allah"; o zaman sorumlu, suçlu aramaya da gerek yok.

AKP, orman işçilerinin can

güvenliğiyle değil, onları kendi gerici sendikasına geçirmekle meşgul. AKP hızlandırılmış tren şovu yapsın, AKP her yerde kadrolaşsın, arada onlarca, yüzlerce insan can vermiş, AKP için ne gam!

AKP'nin cinayetlerini örtbas etmesine izin vermeyelim.

Başta Orman Bakanı ve Orman Genel Müdürü olmak üzere, 6 orman işçisinin ölümüne neden olanlar, cinayetten yargılanmalıdır.

Eğer bu ülkede insanın değeri varsa, ve bu ülkede hukuk varsa, bu cinayetin sorumluları cezasız kalmamalıdır!

28 Ağustos 2004

**İstanbul Temel Haklar
ve Özgürlükler Derneği**

Orman işçileri "Türk bayrağına" sarılı tabutlarla toprağa verildiler. Katleden devlet, bayrağa saran yine devlet!

Tam bir riyakarlık, tam bir istismar.

Sorumluları cezalandırma, yeni cinayetlerin, yeni felaketlerin önlemini alma, "takdir-i ilahi" deyip, şehit deyip bayrağa sar, tamam.

Kuşaklar Edebiyatına 17 Yıl Öncesinden Cevap Veriyoruz

68'lilik, 78'lilik denilerek yeniden hortlatılan "kuşaklar" edebiyatı üzerine, 1987 Temmuz'un da Yeni Çözüm Dergisi'nde yazılan bir yazıyı kısaltarak yeniden yayınlıyoruz.

Yazı üzerine bugünden bir yorum yapmaya gerek yok; her cümlesi, bugünkü tartışmalara, düzeniçi solun manevralarına bir cevap niteliğinde...

***

Son günlerde, Geleneksel Sol içinde geçmiş değerlendirmeye yönünde bir eğilimin giderek güçlendiğini görüyoruz.

Bu çabaların temelinde 'geçmiş'in yarattığı potansiyel üzerinde etkin' olabilmek arzusu yatıyor. ... Söz konusu yazı, 'Gelenek' Dergisi'nin Mart 1987 sayısında (S.5) Gökhan Tekin imzasıyla çıkan '77 Kuşağı Üzerine' yazısı.

(...)

DEVİRİMCİ MÜCADELE Mİ? KUŞAKLAR 'RESMİ GEÇİDİ' Mİ?

Gelenek yazarı daha girer girmez -başlıktan itibaren- soruna materyalist değil, idealist bir gözle baktığını ortaya koyuyor. İdealizm tarihi nasıl bakar diye sordukumuz zaman, bu sorunun tüm yanıtlarını bu yazıda bulabiliyoruz.

İdealizm, toplumsal gelişmeleri-değişimleri, Lenin'in son derece kolay fakat mutlak bir şekilde kısır, skolastik ve kupkuru bir yöntem olarak nitelendirdiği doğa yasalarıyla açıklamaya çalışır.

'Biyolojik okul' da denilen bu burjuva tarihçiliğinin tüm özelliklerini, ele aldığımız '77 Kuşağı Üzerine' yazısında bulmak müm-

kün.

Gelenek yazarına kalırsa, 60'lardan itibaren devrimci mücadeleyi iki genç kuşak ve bu kuşakların özellikleriyle açıklamak gerekiyor.

Son 20 yıllık devrimci mücadele ikiye bölünüyor. Birincisi 47 doğumlu kuşağın sürüklediği ve belirlediği 65-71 dönemi, ikincisi ise 57 doğumlu kuşağın sürüklediği ve belirlediği 75-80 dönemi.

(...) Bu tesbitlerin kaynağında, 'Geleneksel Sol'un son 20 yıldır devrimci mücadeleye damgasını vuran devrimci düşünce ve pratiği 'Öğrenci-gençlik olayları' derecesine indirerek mahkum etme anlayışı vardır.

Verilmek istenen mesaj 'bunlar öğrencidir, gençtir', 'saman alevi gibi yanıp sönenler'dir. Bu onar yıl arayla -hurra diye- gelen ve -elveda demeden kaybolup giden genç kuşakların alternatifi ise 'Geleneksel Sol'dur. Dünyanın başka bir yerinde böyle bir anlayış görülmüş müdür (örneğin Lenin veya Mao'nun v.b.'nin doğum tarihleri tartışılmış mıdır) tam bilmiyoruz ama, Türkiye'de bu tip tartışmalar 'Geleneksel

Sol'un umudunu bağladığı son silah durumundadır.

... 'Öğrenci-gençlik olayları' terimi malum amaçlarla 1960'lardan itibaren burjuvazi tarafından siyasi literatüre sokulmuş bir terimdi. O günden beri de, devrimci hareket karşısında oportünizmin en kullanışlı silahı durumundadır bu terim. Silah burjuvaziden alınınca, cephanenin de oradan alınması gerekiyordu. Bu silahın cephanesi ise 'maceracılık', 'anarşizm', 'terörizm' demagogileriydi. Geleneksel Sol bu cephaneyi de bol bol kullanmaktan geri kalmadı. (...)

SİYASETTE AMPİRİZM VE AGNOSTİZM

İdealist düşünce, tarihsel süreç içinde, sömürünün devamı açısından çeşitli felsefi akımlarda ifadesini bulmuştur. Ancak tüm bu öğretilerde bilinemecilik ve metafizik yöntem temel olma niteliğini sürdürmüştür. Ampirizm de 17-18 yy. ilerici burjuvazisinin ihtiyaçlarına cevap veren, kaba deney ve salt duyumu ön plana çıkaran idealist felsefe akımlarından biridir.

Ampirizmin ülkemizdeki en klasik anlayışı 'Denendi olmadı,

o halde yanlış' şeklinde somutlanabilir. Hemen tüm oportünist gruplarda var olan bu anlayış, Gelenek yazarında da var.

65-71, 75-80 dönemlerindeki devrimci mücadeleyi böyle bir anlayışla yok saymaya çalışıyor. Yazının giriş ve sonuna yerleştirdiği iki paragrafla Ampirist *'Denendi olmadı, o halde yanlış'* mantığının en iyi örneğini veriyor:

'77 döneminin gençlerine gelince; onlar daha çok 'yok olmuş' bir kesim izlenimi veriyorlar. Sanki kendilerine özgü bir dönemleri vardı; onu tamamladılar ve gittiler... bir 'kuşak' olarak bir 77 kuşağı' olarak geçmişte kaldılar.'

Herkesin bir gençlik dönemi vardır, bir süre sonra yaşlanmaya başlar ve artık o 'genç' olarak yoktur. Bunu Gelenek yazarı da bilir. O halde 'yok oldular' derken kastettiği ne? **'Kuşak'** kelimesinden de anlaşılacağı gibi Gelenek yazarının derdi 75-80 dönemine damgasını vuran **siyasal çizginin 'yok olduğu' mesajını** verebilmek. Yok oluşlarını da şu tekil sonuçlardan yola çıkarak kanıtıyor: Yenilginin karamsarlığına kapılmışlar, geçmişlerine lanet yağdırıp yenilginin felsefesini yapmaya başlamışlar. (...)

Ne kadar hazin bir son! Hiç kimsenin aklına gelmiyor; bu döneme damgasını vuran siyasal çizginin (ideolojik-pratik) son durumu nedir? 12 Eylül sonrasında asıl olarak Geleneksel Sol'da görülen bu kaçışın teorileştirilmesi eğiliminin faturası tekil birkaç örnekten yola çıkılarak 75-80 döneminin devrimci mücadelesine kesiliyor ve hemen 'yok oldular' teorisi yapılıyor. Ne kolay!

Burjuvazi de 7 yıldır aynı sa-kızı çiğniyor.

Bu mantık karşısında söyle-necek çok şey var, ancak şu kadarını söylemekle yetinelim: ... Sürekli kendini inkar temelinde gelişen, bunalmış, karamsar, yığın düşüncelerin öncelikle ve

özellikle Geleneksel Sol'da kuiramsal bir çerçeveye oturduğu görülecektir. Bu sonuca varmak için de, tek tek karamsarları, yığınları, arayış içinde olanları, kaçakları ve hatta hainleri saymaya gerek yok. Siyasal çizginin (ideolojik-pratik) izlediği rotaya bakmak yeterlidir. Ayrıca unutmadan ilave edelim, 12 Eylül sonrasında siyasal gündemini belirleyen de '-içerde' veya 'dışarda' olsun- yine bu 'yok oldu' denilen 75-80 döneminin devrimci çizgisidir. Geleneksel Sol'un yaptığı ise önce daha güvenceli yerlere çekilmek ve uygun şartlarda siyasal arenaya girmek için icazet beklemekten öteye gitmemiştir. (...)

EKONOMİZM YA DA SİYASİ ÖNDERLİĞİN ROLÜ

'77 kuşağı' yazarına soruyoruz; ya siyasal partilerin, partilerin rolü?

Açık bir cevap yok. Gelenek yazarına kalırsa gençlik 60'lardan beri **kendi kendine** kabarıp alçalıyor. Bu kabarıp-alçalmada etken olan siyasal çizgiye ilişkin tek söz yok. Nasıl olsun ki?

Gelenek yazarına kalırsa, gerçekleştirdikleriyle *'... o güne dek duyulmamış, görülmemiş ölçüde önemli etkiler'* yaratan, *'Her kesimde bir değişim talebi'nin yükselmesine neden olan gençlik, tüm bunları -verili sosyo ekonomik koşullarda- gördükleri eğitim sorunu, 'okumamış büyüüklerin, okumuş çocukları' olarak ve vatan kurtarma düşleriyle* yapmıştı. Bu kadar basitti.

Evet sorunları böyle basit ve kolayca açıklamak varken, **ideolojiyi, siyasal çizgiyi**, işin içine karıştırmaya ne gerek vardı? Böyle davranmakta Gelenek yazarı kendi açısından zorunlu ve 'haklı' olabilir.

(...)

KAOS MU ANTİ-FAŞİST MÜCADELE Mİ?

65-75 dönemini *'biyolojik' ve 'psikolojik'* kökenleriyle kolay ve basit bir şekilde açıklayan

Gelenek yazarı 75-80 döneminde biraz zorlanmaya ve bu zorlanmanın etkisiyle olacak, daldan dala atlamaya, daha fazla burjuva jargonuna başvurmaya başlıyor. **Biyolojik bölünmeyi** sağlamak için önce bu 65-71 mücadelesinin yarattıklarını silmek gerekiyor ve bunun için 73'lerde geçici bir yükseliş gösteren Ecevit Mavisini kullanılıyor.

Gelenekteki yazının bütününe baktığımızda 75-80 döneminde büyük bir hareketlilik yaşandığını anlıyoruz. Pratik oldukça yüksek boyutlara yükseliyor, toplumda önemli sıçramalar var vb. Ancak bunların nedeni ve nasıl konusunda tek kelime yok. Öyle bir dönemki toplum bir alt-üst oluş süreci içinde, ama kimse ne yaptığını bilmiyor ve tam bir 'kaos' ortamı yaşanıyor.

(...) Örneğin, son olarak şu söylenenlere bakalım:

'Aşırı biçimci, giyimi, kuşamı, konuşması ile (...) her tür kadın-erkek ilişkisini bir tabu olarak gören (...) en büyük düşü de 'profesyonellik'te yatan bir gençlik.'

... Evet Devrimciler yanlış yapmışlardır: Bir kere modayı sıkı sıkıya takip etmeliydiler ve 'ağabey'leri gibi ellerine birer pipo geçirip çenelerindeki top sakallarıyla ve de rakı sofralarıyla 'biçimci' olmaktan kurtulmalıydılar. Ayrıca bu kadar dürüst ve ahlakçı kesilmelerine de gerek yoktu, cinsel özgürlüğü savunup uygulayarak 'ağabey'lerinden geri kalmamalıydılar. Bir de devrimci olmaya bu yola baş koymaya (Gelenek yazarının 'profesyonellik' dediği bunlar olsa gerek) gereğinden fazla önem vermiş bu işi ciddiye almışlardı. Oysa **boş vakitlerini** bu işe ayırmaları yeterliydi.

Oldu mu? Tatmin oldunuz mu? Çok yazık! Geleneksel Sol hâlâ aynı yerde duruyor.

Kuşaklara sığdırılamayan DEVRİMCİLİK ve Kuşaklar edebiyatıyla meşrulaştırılan EVE DÖNÜŞ

68'lilik, 78'lilik bir kez daha tartışma konusu. Daha doğrusu, bazıları tarafından yeniden ısıtılıp ortaya sürülüyor. Tartışma ve bu kavramların kullanılışının tarihi eskidir. 1980'lerin ikinci yarısında piyasaya sürülmüştür.

1980 öncesi 68'lilik diye bir şey yoktu. Nedense o zaman kimsenin aklına gelmemiştii 68'li olduğu. Ne zaman ki hapishanelerde 12 Eylül'ün zulmünü yaşayıp dışarı çıktılar, o zaman 68'li olduklarını hatırladılar. 68'liliğin mucidi 1980'li yılların ikinci yarısında çıkanlardı. 1990'lı yıllarda çıkanlar da, 78'liliği icat etti.

Hapishanelerin iki yüzü vardır. Bir yüzünde de-ğirmen taşı gibi insanların öğütüldüğü yerdir hapishaneler. Bir yüzünde devrimci bir okul. Öğütülenler, hapishanelerden çıkıp eve döndüler. Bazıları (geçmişin cazip şöhretleri), eve dönüşlerinin karşılığında oligarşi tarafından ödüllendirildiler, medyada, reklam sektörlerinde yer açıldı onlara. Legal kurumlarda otağ kurmalarına icazet verildi. Hapishaneleri devrimci bir okul yapanlar ise kavganın içindeler. Onları burjuva medyada göremezsiniz, ne ölümleri, ne yaşamları yer almaz medyada. Yalnız kavgalarıyla varolurlar hayatın her alanında.

Eve dönenler, kesintisiz sürdürülen mücadele karşısında ezildikçe, mücadeleyi muğlaklaştıran, kendilerine özel misyonlar biçen teorilere sarılırlar. Kuşaklar edebiyatının asıl **subjektif** kaynağı, **kendilerinin mücadele dışında kalmalarını** mazur gösterebilme kaygısıdır.

Kuşaklar teorisinde ve edebiyatında, sınıflar mücadelesini her dönem **"gençler"** yürütmüştür. Herşey, **gençlik heyecanı, gençliğin cüreti** ve **tabii gençliğin cahilliğiyle** yapılmıştır. Bunun mantıki sonucu ise şudur: Onlar şimdi **yaşını başını** almışlardır, artık cahil değillerdir, maceracı değillerdir, o zamanki gibi olamazlar tabii.

Böylelikle, ucuz bir kavramlaştırmayla, bugün neden mücadele ve örgüt dışında olduklarını açıklayıvermiş olurlar. Gerisi laf kalabalığıdır.

Bu tartışma neden yeniden hortladı?

Son bir kaç haftadır Birgün Gazetesi'nin köşe yazılarında ve eklerinde yoğun bir biçimde 68'lilik, 78'lilik tartışılıyor. Tartışmanın kaynağı olarak yazar Pınar Kür'ün 68'liler ve 78'liler üzerine bazı sözleri gösteriliyor. Yine bu gazetede belirtildiğine göre,

bu sözler üzerine **"68'liler ve 78'liler çevresinde"** yaklaşık dört aydır tartışma sürmekteymiş.

Kim bu **"68'liler ve 78'liler çevresi"** ve neyi tartışıyorlar?

Pınar Kür'ün tartışma yarattığı ileri sürülen sözleri şöyle:

"68'liler... gerçekten çok idealist ve çok masumdular. O masumiyetleri insanın içini yakar. Bir tek adam öldürülmedi 12 Mart'ta. Yani devlet öldürdü de. Bir tek insanı öldürmeden asıldı bu çocuklar, bombalandılar. Dağlarda şurada burada... Sinan, Deniz, Hüseyin, Yusuf, Mahir... Bunlar benim içimi yakan olaylardır. 12 Eylül'de kimse benim içimi yakmadı. Orada da gençler öldü ama onlar biraz yurtucu geldiler bana. 12 Mart'ta olan o masumiyet yoktu onlarda."

"68'liler ve 78'liler çevresi"nin tartışması işte bu sözlerdeki 78'liler masum değildi sözleri üzerine cereyan ediyor. Altı boş, **ideolojik-politik anlamından koparılmış** olarak sürdürülüyor tartışma. Gerçekte bu sözlerin neresini tartışacaksınız? Cevabı çok açıktır; Mahirler neyse, biz de oyuz. Mahirler ne yapıyorlarsa, hangi amaçla yaptılarsa, hangi yoldan yürüyüp, hangi araçları kullandırlarsa biz de aynısını yapıyoruz.

Pınar Kür'ün sözleri, basit, kaba, ucuz bir çarpıtmadan ibarettir.

"Bir tek insanı öldürmediler" sözünden başlıyor çarpıtma. Yalan söylüyor. İsrail Başkonsolosu Efraim Elrom'un beynine kurşun sıkanlar Mahirlerdi. Jandarma Genel Komutanı Orgeneral Kemalettin Eken'e kurşun sıkan Deniz'in, İnan'ın önderi olduğu THKO'ydu. Bir tek insanı öldürüp öldürmeme bir yana, *Sinan, Deniz, Hüseyin, Yusuf, Mahir...* oligarşik diktatörlüğü yıkmak için **silaha sarılmışlardı**. Onların önderliğinde Ordu, Cephe kurulmuştu.

Bu basit gerçeği hatırlatmıyor hiçbiri Pınar Kür'e. Çünkü güya karşılıklı tartışan *"68'liler ve 78'liler çevresi"* ile Pınar Kür'ün kafası bu noktada hiç de farklı değildir.

Onlar Denizleri savunurken, onun silahlı mücadele kararıyla devrim yolunu açanlardan biri olması yanı sıra değil, *"onun hiç kimseyi öldürmediği"* teziyle savunurlar. Mahir Çayanları ve İbrahim Kaypakkaya'ları ise zorunlu kalmadıkça anmazlar. Pınar Kür ve *"68'liler ve 78'liler çevresi"*ni birleştiren **"şiddet"** karşıtlıktır.

Pınar Kür, 68'lileri "şiddete başvurmadıkları" için **masum**, 78'lileri ise şiddete başvurdıkları için **masum değiller** diye nitelendiriyor. Pınar Kür'e karşı "78'lilerin masumiyetini" savunanların ölçüsü de farklı değil. "Biz MHP'lilerin saldırıları karşısında kendimizi savunduk, bundan öte bir şey yapmadık." diye savunuyorlar kendilerini. Birgün Ek'inde "78'lilerin" sözcüsü şöyle diyor örneğin: "Şimdi 78 kuşağı ne yaptı? Faşizmin saldırılarına karşı direndi sadece. Buna karşı mücadele etti." O kadar! Geçmişte devrim için mücadele etmemişler, iktidar için mücadele etmemişler, bu yüzden de masumlar! (Hatırlanacağı gibi, bu savunu, Devrimci Yol Ana Davası'ndaki savunmanın da temeliydi.)

Demek ki, şiddete başvurmak, devrim için savaşmak, mevcut iktidarı zor yoluyla alaşağı etmeye çalışmak, masum ve meşru değil bu kafa yapısına göre.

Pınar Kürler'in, 68'lilerin, 78'lilerin ve yarın çıkması muhtemel 88'lilerin, 98'lilerin ortaklaştığı ve ortaklaşacağı nokta budur.

68'lilik, 78'lilik, devrimden kopuşun adıdır.

Onlar şu veya bu örgütten değil, şu veya bu sınıftan değil; kendilerini "biyolojik" tanımlarıyla anıyorlar sadece.

1965-72 döneminin mücadelesine damgasını vuran, 68'liler değil, TİP ve ona karşı ideolojik mücadele içinde şekillenen THKP-C, THKO ve TKP/ML'dir. 1974-80 döneminin mücadelesine damgasını vuran 78'liler değil, Devrimci Sol, Devrimci Yol, TDKP, KSD gibi örgütlerdir. Bu örgütlerin döneme, koşullara göre örgütlendikleri halk sınıf ve tabakaları da gençlikten, gecekondu'lara uzanan bir çeşitlilik gösterir.

Kendini bugün 68'li, 78'li diye ifade edenlere sormak lazım: Verdikleri mücadeleyi bilmem hangi dönemli olarak mı vermişlerdir, yoksa falan örgütün yöneticisi, üyesi, savaşçısı olarak mı? 68'lilik, 78'lilik, herşey bir yana, bir dönem ait oldukları yeri, **aslı**nı inkardır.

Evet, inkar etmek, unutturmak istedikleri de bu gerçektir. O örgütler, yokolmalı, yok sayılmalı ki, eve, işe, eşe döndükten sonra, düzen içinde yaşayıp sosyalistlik oynamayı sürdürebilsinler. **Onlarla birlikte "tarih" de bitmiştir onlar için.** Herşey, onlarla başlar, onlarla biter.

Bugün, 68'lilik-78'lilik edebiyatını hortlatan da, 1968ler'den beri mücadeleyi kesintisiz ve aynı devrimci anlayışla sürdürenlerin hala yokedilememiş olmasıdır. 1987-88ler'de gündeme gelen kuşaklar edebiyatı bugün yeniden tazeleniyor? Çünkü Türkiye devrimci hareketini tasfiye etmeyi başaramamışlardır.

Türkiye devrimci hareketinin varlığı, onların dü-

zen içiliğini, dönecliğini, mücadele ve devrim kaçınıklığını açığa çıkarıyor.

Ve açığa çıkan yüzlerini gizlemek için, burjuvaziyle aynı ağız kullanmaktan çekinmiyorlar.

Sınıflar mücadelesindeki çeşitli dönemleri "biyolojik kuşaklarla" açıklamak, **katıksız bir burjuva görüşüdür.** Burjuvazinin teorileriyle konuşuyorlar.

Oligarşi 24 yıldır 12 Eylül öncesinin devrimci mücadelesini unutturmak istiyor. Örgütler, sınıflar gerçeğini yok sayan 78'lilik söylemiyle, aynı amaçla hizmet ediyorlar.

Ama tartıştıkça, bırakın devrimden kopuşlarını gizlemeyi, eve, işe, eşe dönmüş yaşamlarını daha fazla gözler önüne seriyorlar.

Devrim uzun soluklu bir mücadeledir; Devrimcilik, yaşam boyu!

68'liliği-78'liliği tartışanlara bakın; **onlar bugün de yoktur.** Devrimcilik, zamana ve mekana bağlanamaz; şu zamanda devrimci olunup bu zamanda devrimci olmamak, şu mekanda devrimci olup, bu mekanda devrimci olmamak, devrimciliğin tanımında yoktur. Eve dönenler, 68'lilik-78'lilik diyerek böyle bir devrimcilik tanımı yapıp, bunu kabul ettirmek istiyorlar. Ama hiç bir kavram, devrim mücadelesinin bugününde olmadıklarının üstünü örtemez. Onların 117 ölüm karşısında söyleyecek tek sözleri olmadı... Onlar sahte belgelerle tutuklananlar arasında yoktur. Onlar meydanlarda coplananlar arasında yoktur. Onlar F tiplerinde yoktur. Onlar illegalitede yoktur. Onlar dağlarda yoktur. 12 Eylül uygulamalarıyla hesaplaşmaktan söz ediyorlar, ancak bugün yaşanmakta olan işkenceler, infazlar, dağlardaki katliamlar, hapishanelerde ölümler, onları ilgilendirmiyor. Kısacası onlar mücadelenin hiç bir alanında yoktur. Evlerinde, işlerinde, eşlerindedirler. Boş zamanlarında da solculuk yaparlar.

Devrimi unutmuşlardır. Eve bunun için dönüyorlar. Eve dönenler o kadar bencilleşmiştir ki, basit, sıradan hümanist duygularını bile kaybetmişlerdir. Burunlarının dibindeki 117 ölüm onların vicdanını sızlatmazken, bir de utanmazca, tam bir istismarcılıkla geçmişte kaybettikleri "yoldaşların"ndan söz ediyorlar. Ey eve dönenler; anılara sahip çıkmanın bile bir bedeli var. Siz anılarınıza da sahip çıkamazsınız.

Türkiye devrimci hareketi, 1960'ların ortaların-

dan bugüne **KESİNTİSİZ** gelen bir harekettir. Mücadelesi **KESİNTİSİZ**dir. Düzen içine dönüşlerini şu veya bu biçimde meşrulaştırmaya çalışanlar, Türkiye devrim tarihi karşısında sinek vızıltısından başka bir anlam ifade etmezler.

Zaten düzen içi yaşamlarına yakından baktığınızda görürsünüz ki, tarih açısından, sinek vızıltısından daha yüksek bir ses çıkarabilecek durumda da değillerdir.

Evde, çoluk çocuk, kaynana kaynata, sünnet düğün, çocuğun okula bırakılması, arabanın tamiri, tatil yerinin ayarlanması, taksitlerin ödenmesi... var. Beyinleri EV'in sorunlarıyla meşguldür, DEV-RİM'in sorunlarıyla değil.

EV, düzendir.

Düşünün, büyük iddialarla ortaya çıkan, iktidara talip olarak tüm ülkenin, halkın meselelerinin çözümüne soyunan bir partinin başkanı "işini" halle sürdüren bir "öğretim üyesi"; dersine gidiyor, rutin yaşamını sürdürüyor ve kalan zamanlarında particilik yapıyor.

24 saat devrimcilik, geri, ilkel, "maceracı gençlere özgü" olarak kabul ediliyor. Hele bedel ödemek, can vermeyi göze almak, hiç gerekli değil... Ondan sonra 68'lilik, 78'lilik, Kitap yazmalar, sivil toplumculuk, legal atraksiyonlar... Kitaplarını da eşlerine, çocuklarına adarlar hep; ölenler, tutsaklar, ikinci plandadır... Eşleri, çocukları onları düzene bağlayan kanallardır. İşte bu yüzden de, kitaplarının sunuşundaki aslında eşleri nezdinde **şükranlarını sundukları düzendir**.

Boş zamanlarında solculuk, sosyalistlik yaparken, yine de mücadele çağrılarını yapmaktan, geçmiş kahramanlıklarını ve gördükleri zulmü anlatmaktan geri kalmazlar.

Halkı mücadeleye çağırınların "**EV**"ine bir bakın bakalım. Mesela nasıl çocuk yetiştiriyorlar?

Onlar çocuk da büyütemez. Büyütmekten anladıkları çocuklarını "en iyi şekilde", "burjuva eğitimin" çarklarından geçirmektir.

Burjuvazinin söylemi de böyle değil mi: Okuyun, adam olun, hayatınızı kurtarın, devletle başınızı belaya sokmayın... Eve dönenlerin çocuklarına ilişkin hayalleri de bundan farklı değildir; en iyi kolejlerde okutacak, bir kaç yabancı dil bilecek... Sonra? Sonrası açık, düzenin hizmetinde olacak. Bazıları gazetelerdeki köşelerinde çocuklarından arada bir söz ediyor. Tablo tam da tarif ettiğimiz gibidir. **Bireyci, rockçu** şu bu... Ama **kesinlikle devrimci değil**.

Birgün Ek'inde yayınlanan yazılardan birinde bir 78'liye soruluyor: "*Çevrenizdekiler sizin bir zamanlar "idamlık" olduğunuzu biliyor mu? Hiç konuşuyor musunuz o günleri?*"

78'li cevap veriyor:

"*Konuşmuyoruz; ama çok enterasandır, herkes biliyor. Bu dünyada hiçbir şey gizlenmiyor. Birisi birisine anlatınca yıldırım hızıyla herkese yayılıyor. Yedi yaşında bir oğlum var. Şimdilik onun öğrenmemesine dikkat ediyoruz. Hapishanede suçluların, kötü insanların yattığını zannediyor. Bu yaşta kafasının karışmasını istemem.*"

Sadece o yaşta değil, ileriki yaşlarda da "kafasının karışmasını" istemeyecek. Çünkü kendisi, Tarih direnişine katılmış, Devrimci Yol'da yöneticilik yapmış, sonra hapishanede "öğütölüp" eve dönmüş; okula gidip üniversite bitirmiş, düzen için çalışıyor. "*Kahramanlık yapmayalım ki herkes özne olsun.*" diye de dönekliğini teorileştirmiş. O çocuğuna da "kahramanlık yapma" diye öğretecek tabii.

Düzene nasıl hizmet ediliyor, nasıl tasfiyeciliğe hizmet ediliyor, sadece nasıl çocuk yetiştirdiklerine bakarak bile görmek mümkündür.

Birgün'ün 68'liler-78'liler tartışması diye konuşturdukları da işte bunlar. "**Ne 68'liliği, ne 78'liliği, düzene dönüşünüzü meşrulaştırmaya çalışmayın**" diyecek devrimciler yok onların tartışmalarında.

Eve dönenler; siz hiç bir şeyi tartışamazsınız; tartışsanız da doğru tartışamazsınız. Sizin tartışmanızdan devrim için bir şey çıkmaz; çünkü durduğunuz yer devrim değil, bakış açınız devrimci değil. Hiç kimseye bir şey öğretemezsiniz.

Bu yaşamı belirleyen "döneklik"tir. Kendilerine bu sıfatı uygun görsün, ya da görmesinler, böyledir. Eşleri, çocukları nezdinde bile saygınlıkları olamaz. Çünkü onların bir dönek olduğu, aralarında hiç konuşulmasa da asla unutulmayan bir gerçektir. Yıllarca eski kahramanlık hikayeleriyle durumu idare edebilirler, ama en ufak gafınızda, hayat karşısındaki her kaçışınızda eskiliğiniz ve dönekliğiniz yüzünüzü vurulur.

Durmaksızın "**yenilgiden**" bahsediyorlar. "**Yenildiler**" dedikleri kendileridir. Evet, onlar yenilmişlerdir. Çünkü düzen onları **ıslah etmeyi** başarmıştır. Yenilgi budur.

Türkiye tarihinin en büyük hapishaneler katliamıyla açılan F tiplerinde de amaç budur; tutsakları **ıslah etmek**, düşüncelerini değiştirmektir. İşte devrimcilerin farkı burada; devrimciler 12 Eylül'leri yaşadılar, gerektiğinde can verdiler, bugün de 117 ölü, yüzlerce sakat veriyor ama yine de düşüncelerini değiştirmiyor, eve dönmüyorlar... Döneklik işte buna kızıyor. Direniş, işte bu noktada yığınları, yorgunları, reformistleri teşhir eden güçlü bir mekanizmaya dönüşüyor. Ve bu mücadelede yeri olmayanlar, 68'lilik, 78'lilik diye bir masal tutturup eve, işe, eşe dönmüş düzen yaşamlarını gizlemeye çalışıyorlar.

bölüm 2

Devrimci Sol Dergisi'nin Temmuz 2004 tarihli 19. sayısından yararlanılarak hazırlanan yazımızın ilk bölümünde, direnişin karşısında doğru tavır almak için, direnişin niteliğinin doğru konulması gerektiğini belirtmiş ve "işgal ve direnişin gösterdikleri" başlığı altında ilk madde olarak "direniş, ulusal kurtuluş savaşıdır" demiştik. Kaldığımız yerden devam ediyoruz.

***

★ Savaşın tarafları, emperyalizm ve halklardır.

'Irak Batağı'ndaki sadece ABD değil, emperyalist sistemdir

Bugünün dünyasında baş çelişki, **emperyalizm ile halklar** arasındaki çelişkidir. Dünyanın onlarca bölgesinde, bu çelişkinin belirlediği çatışmalar çeşitli biçimlerde yaşanmaktadır. Orta-doğu, çatışmanın en üst boyutta sürdüğü coğrafyadır. Irak ise, bu bölgede, emperyalistler açısından "aşılması gereken barikat", halklar açısından "ön cephe" durumundadır.

Irak halkı sadece kendi geleceği, bağımsızlığı için direnmiyor. Direniş, tüm dünya halklarının geleceğini yakından ilgilendiren bir muhtevaya sahiptir. Tersinden düşünürsek; Irak'ta halklara karşı savaşan sadece Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileri değildir. Amerikası, Avrupası ile tüm bir emperyalist sistemdir. Bu gerçek, özellikle Avrupa emperyalistleri tarafından da son dönemde sıkça dile getirilmektedir. Örneğin, emperyalist tekellerin düşünce kuruluşlarının başında yer alanlardan, Londra merkezli Uluslararası Stratejik Araştırmalar Enstitüsü (IISS) bu durumu gayet açık dile getiriyor son raporunda. IISS'nin raporunda yer alan, "Irak'ta devlet oluşturmada uğranılacak başarısızlık, ABD ve Batı için stratejik bir kabus olmaktadır." ifadeleri, emperyalistlerin bataktan birlikte kurtulma yolu aramaları gerektiğine işaret ediyor. Irak'ta emperyalist cephenin geleceği, BM Güvenlik Konseyi'nin, G-8 Zirveleri'nin, NATO Toplantıları'nın, gündemini oluşturuyor, pazarlıklar yapılıyor. Nitekim, BM'nin son karar tasarısı, bir yanıla ABD'nin diğer emperyalist devletler karşısında geri adımı niteliği taşısa da, bir başka yanı, direnişi yok etme, bölgeyi emperyalist tekellerin yağmasına açma noktasındaki uzlaşmayı ortaya koyuyor. "İstikrarlı Irak" dediklerinin anlamı da budur. "İstikrarlı Irak"; ekonomik olarak emperyalist sisteme entegre

olmuş, askeri olarak emperyalizmin bölgedeki üssü haline gelmiş, siyasi olarak burjuva demokratik sistemin bir taklidine dönüştürülerek halkların aldatıldığı, bağımsızlık savaşının boğulduğu, siyasi ve kültürel olarak emperyalist ideolojinin şekillendirdiği bir Irak'tır.

Emperyalist sistemin lideri konumundaki Amerika'nın yenilgisi, tüm bir sistemin yenilgisi olacak, halklar emperyalist sistem karşısında güç ve moral kazanacak ve bunun yarattığı güçle yeni direnişlerin önü açılacaktır. Bu ise emperyalist sistemin ciddi bir bunalımının kapıya dayanması demektir.

Avrupa emperyalistlerinin, emperyalistler arası çelişkinin bir yansıması olarak, işgalin başında, "karşı çıkıyor" görünmeleri kimseyi yanıltmamalı. İşgale karşı değildirler. Karşı oldukları; kendilerinin içinde olmadığı, dolayısıyla onlara rağmen yapılan ve emperyalist kampta güç kaybetmelerine, Irak pazarından pay alamamalarına neden olacak olan işgaldir. Sonuç itibarıyla de Fransa ve Almanya da dahil olmak üzere, Avrupa emperyalistleri de, Irak'ta ABD'nin mutlak bir yenilgi almasını istemezler. Fakat ABD'nin içine düştüğü zor durumu da kendi çıkarları için kullanmaya çalışırlar. Bunun içindir ki, Fransa ve Almanya, BM'nin Irak'daki rolünün artırılması yoluyla paylaşımda ve Ortadoğu'nun kapitalist pazara entegre edilmesinde söz-pay sahibi olmaya çalışmaktadırlar. İşgalcilerin, direniş karşısında açmaza düşerek BM'ye başvurmak zorunda kalması ve Avrupa emperyalistlerinin aldığı tavizler bunun sonucudur.

Irak'ın işgali, emperyalist tekellerin dünya hakimiyeti açısından en önemli aşamaydı. Ters, yani işgalin başarısızlığı ve Irak halkının zaferi de, emperyalist sistemin aldığı büyük bir darbe olacaktır. Zafer, sadece Irak halkının değil, dünyanın ezilen halklarının, anti-emperyalistlerinin zaferi olacaktır. Bu nedenle, Irak'ta savaşan biziz, dünyanın bütün ezilen halklarıdır.

★ Amerikan imparatorluk planlarının önünde güçlü bir barikat kurulmuştur

1990'lardan itibaren, "emperyalizm değişti", "tek kutuplu dünyada ABD ve Avrupa'nın ülkelere müdahaleleri insan haklarını ve demokrasiyi geliştirme amaçlı olacaktır", "küreselleşme herkesin yararınadır" propagandaları yoğun olarak yapıldı.

11 Eylül eylemlerinin ardından "İmparatorluk" söylemlerinin gittikçe açık bir hal alması, bu demagojilerle üzeri örtülmeye çalışılan emperyalizm gerçeğini herkesin gözleri önüne ser-

Irak halkı sadece kendi geleceği, bağımsızlığı için direnmiyor. Direniş, tüm dünya halklarının geleceğini yakından ilgilendiriyor. Tersinden düşünürsek; Irak'ta halklara karşı savaşan sadece ABD emperyalizmi ve işbirlikçileri değildir. Amerikası, Avrupası ile tüm bir emperyalist sistemdir.

mişti. Cilalar kazındığında karşımıza çıkan, Lenin'in tanımladığı emperyalizmden başkası değildi.

Asalak, çürümüş, yayılmacı tekelci kapitalizmden başka bir şey olmayan emperyalizm, ilk bombalarını Afganistan üzerine boşalttı.

Amerikan imparatorluğunun, emperyalist tekelin ekonomik, siyasi dünya hakimiyeti olduğu, görmek isteyenler için açıktı. Ancak yoğun olarak işlenen "teröre karşı savaş" propagandaları henüz etkisini sürdürmekte, bu hakimiyetin sağlanması için kerpiç evlerin üzerine boşaltılan bombalar büyük tepki ile karşılanılmaktaydı. Emperyalistler, 11 Eylül'de kendi halklarının kanını tekelin geleceği için kullanarak yarattıkları "mağduriyet" havasını hala tepe tepe kullanmaktaydılar. Oysa, Afganistan saldırısı karşısında alınacak tavır, işgallerin yayılmasının önünde de ciddi bir engel teşkil edecekti. Avrupa solu başta olmak üzere, reformist sol, "ne mollalar, Taliban teröristleri, ne de Amerikan bombaları" gibi, kulağa hoş gelen ama gerçekte emperyalist politikaların karşısına çıkmak bir yana ona dolaylı destek veren bir tavır içinde oldular. İşgale onay verildi. "Teröre de savaşa da karşı olmak" adına Amerika'nın imparatorluk planları karşısında tavır alınmadı.

Sol adına alınan bu tavırlar gerçekte emperyalizmin hanesine yazılmıştır. Emperyalist karargahlarda üretilen teoriler ve terminoloji ne kadar yaygınlaşırsa, emperyalist politikalar karşısında bilinç çarpıklığı ve bunun olumsuz pratiği de o kadar yaygın olacaktır.

Sıra Irak'a gelip, Bağdat semaları bombalarla aydınlandığında, bir çok kesim "teröre karşı savaş"ın, "nimetlerinden herkesin yararlanacağını" vaaz ettikleri küreselleşmenin ne olduğunu görecekti. Amerika'nın, kendi eserleri olan burjuva hukuk sistemini dahi paramparça eden pervasızlığı, yalanları, tehditkâr cüreti teşhirini daha da hızlandırmıştı. Dünya halkları, Irak'ın işgalinin tekelin dünya hakimiyeti açısından önemini gördükleri noktada meydanları doldur-

dular. Kendi içinde çarpık yaklaşımlar eleştiri konusu olsa dahi, büyük bir bilinçlenmenin, devasa bir anti-Amerikan, anti-emperyalist bilincin geliştiği açıktır.

ABD, tarihinin en büyük protestoları ile karşılandı. Bu potansiyel, kendine akacak mecra ararken, işgalin ardından direnişin yükselmesi masa başı hesapların da tersine dönmesini, emperyalizmin gerçek yüzünün (yalanlar, işkenceler, katliamlar vb. vb.) açıkça görülmesini beraberinde getirdi.

İşgalciler, "çiçeklerle" değil, ama bombalarla, kurşunlarla karşılandılar. Bütün propagandalar birer birer çökmeye başladı. "Kitle imha silahları" yalanları ortaya çıktı. Amerika'nın "dik-tatörden kurtardığı" Irak'a demokrasi, hukuk, özgürlükler götürmeyi bir yana bırakın, halkların iradesini nasıl yok ettiği, tecavüzlerden işkencelere, katliamlardan aşağılamalara kadar, tarihte bütün sömürgeci güçlerin başvurduğu yöntemleri pervasız bir şekilde yaşama geçirdiği görüldü. Ebu Garib Hapishanesi'nde ortaya çıkan işkenceler, demagoji ve yalan kampanyasına inen son darbe oldu.

Amerikan emperyalizminin "Ortadoğu'yu demokratikleştirme" söylemi üzerine kurduğu imparatorluk planları askeri olduğu kadar siyasi planda da güçlü bir engelle karşılaşmıştı. Katliamlar, infazlar, kitleler halinde tutuklamalar, yerleşim yerlerini tel örgülerle çevirmeler, direniş merkezlerini kuşatarak havadan karadan bombalamalar; hiçbir direnişin gücünü zayıflatmadı. Aksine, güçlendirdi. Kaybettikçe daha fazla katliam yaptılar ve yapmaya devam edeceklerdir. Yaptıkları her katliam öfkeyi ve direnişi daha da büyüterek kaybetmelerini hızlandırdı, hızlandırmaya devam edecektir.

Şimdi Pentagon kurmayları, emperyalist düşünce kuruluşları tartışıyor. "Irak'ta yeniliyoruz", "kaybedebiliriz" tartışmaları iç çatışmaları da körükleyerek sürüyor. Bu tartışmalarda en önemli nokta, "ABD stratejik amaçları itibarıyla savaşı şimdiden kaybetti" tesbitidir. İşte o "stratejik amaç", imparatorluk politikalarından başkası değildir.

Irak'ın ardından işgal edilecek ülkelerin listeleri bile yayınlanmıştı. Bugüne kadar böyle bir saldırı gerçekleşmemişse, bu, Irak direnişi sayesinde. ABD, Irak direnişini aşamadı. Ama, bu demek değildir ki, imparatorluk planlarından vazgeçti. Hayır, sürdürecektir. Biçim değiştirecek, propagandalar farklılaşacak, "demokrasi" propagandası aldatıcı biçimde daha ön plana çıkarılacak, ama sürecektir. Büyük Ortadoğu Projesi, bu değişimin bir yansımasıdır. Askeri iş-

galler yerine diğer yöntemlerin ön plana çıkması, demokrasi, özgürlük yalanlarına daha fazla başvurulması, “bölgede değişim, ülkelerin kendi iç dinamikleri ile olmalıdır” söylemlerinin daha da yoğunlaştırılması, hep bu değişimin sonucudur. Özü ise aynıdır.

★ “Teröre karşı savaş” propagandaları büyük darbe almıştır

İmparatorluk savaşlarının temel argümanı, “teröre karşı savaş”tı. Emperyalist tekeller dünya hakimiyetini bu propagandayla sürdürdükleri işgaller, dize getirmeler üzerine kuracaktı. Eşi görülmedik bir yalan propaganda kampanyası örgütlendi. Halkların zulme ve sömürüye karşı bütün isyanları, tepkileri “terör” olarak nitelendirildi. Halk kurtuluş savaşçıları “terörist” ilan edilirken, “yokedilmesi gereken örgütler” listeleri yayınlandı, ülkeler “teröre destek veriyor” diye hedefe konuldu.

“Teröre karşı savaş”, Amerikancı dünya düzeninin önündeki engelleri kaldırmanın söylemidir. “Teröre karşı savaş”, emperyalist terör, sömürüyü, milyarlarca insanın aç bırakılmasını, halkların iradelerinin yok edilmesini gizlemenin propagandasıdır. “Teröre karşı savaş”, halkların meşru direnişlerini zor ve şiddet yoluyla ezmenin yöntemidir. “Teröre karşı savaş”, Amerikan hukuksuzluk sistemini tüm dünyaya yaymanın, “terör” denildiğinde her türlü katliamı, işkenceyi yapmanın meşru olduğunu dayatmanın argümanıdır.

Tekeller, “komünizm tehlikesi”nin ardından, emperyalist emelleri sürdürebilecekleri bir propaganda ele geçirdiklerini düşünerek, dört elle sarıldılar buna. Filistin halkı “teröre karşı savaş” adına katlediliyor, Afganistan köyleri “teröre karşı savaş” adına bombalanıyor, Irak “teröre karşı savaş” adına işgal ediliyordu. Amerika’nın “teröre karşı savaş”ına destek veren işbirlikçiler ve diğer emperyalist ülkeler de bu ortamı değerlendirerek, halkların hak ve özgürlüklerini yok etmek için harekete geçtiler. Türkiye oligarşisi de dahil olmak üzere bir çok ülkede “teröre karşı savaş” adına her türlü hukuksuzluk, katliam mübah hale getirildi ve “anti-terör” yasaları ile temel hak ve özgürlükleri yok etme sürecine girildi. Bu saldırıya paralel olarak, büyük tekellerin işçi emekçilerin kazanılmış haklarına yönelik saldırılarındaki artış da dikkat çekici başka bir noktadır. Tekellerin düzeni siyasi, ekonomik, askeri her alanda saldırı halindedirler.

Emperyalizmin “terör” demagojisine reformist soldan da “her türlü şiddete karşı olma”

22 Kasım 2003'te, TMMOB, DİSK, Türk-İş, Hak-İş, TTB, KESK, Memur-Sen ve Türkiye Kamu-Sen'in çağrısı; ÖDP, EMEP ve DEHAP, ATO, TİSK, Küresel BAK, QYDD'nin desteğiyle yapılan ve fiyaskoyla sonuçlanan miting

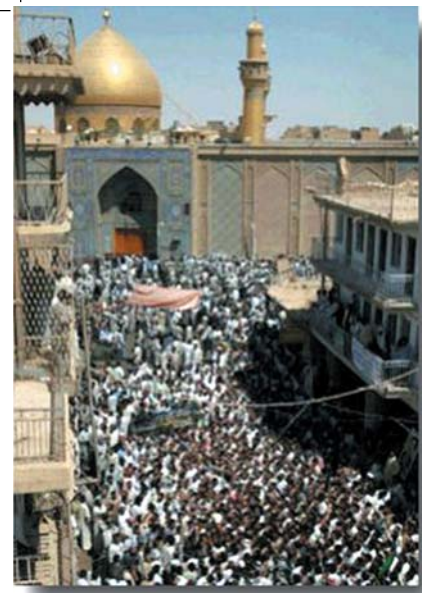
“Emperyalizmin “terör” demagojisine reformist soldan da “her türlü şiddete karşı olma” adına destek verildi. Bugün geline nokta, “Teröre karşı savaş”, Filistin’den sonra en büyük darbeyi Irak’ta alarak bütün inandırıcılığı yitirmiştir. Halklar nezdinde hiçbir itibarı yoktur, zorla yaratılmak istenen meşruluğu da yok olmuştur.

adına destek verildi.

Bugün geline nokta, “Teröre karşı savaş”, Filistin’den sonra en büyük darbeyi Irak’ta alarak bütün inandırıcılığı yitirmiştir. Halklar nezdinde hiçbir itibarı yoktur, zorla yaratılmak istenen meşruluğu da tümünden yok olmuştur. Afganistan saldırısına doğrudan ya da sessiz kalarak destek veren birçok kesim, “teröre karşı savaş”ın, emperyalizmin hakimiyet savaşı olduğunu dile getirmek zorunda kalmışlardır. Bir kısım reformist sol, halen sürdürmeye çalışsa da, Türkiye ve dünya gerçeklerine çarpmaktan kurtulamamaktadırlar.

Örneğin, reformist solda, ucube “gücün terörüne de, terörün gücüne de karşı olmak” adına ortaya konulan tavır ve söylemler, özü itibarıyla bu kesimlerin düzenden icazet alma aracı olarak hâlâ kullanılmaktadır. Ancak, bunların halk nezdinde ne kadar dikkate alındığı, İstanbul’da yaptıkları “teröre karşı yürüyüş”te de görülmüştür. Eylemin hedefi ve biçimi itibarıyla eleştirdiğimiz islamcıların İstanbul’daki Sinagoglara saldırılarını, üç beş reformist grup, AB’ci sendikacılar kendi kendilerine protesto etmişlerdir. İspanya’da “sol” maskeyle tekellerin çıkarını korumaktan başka hiçbir mahareti olmadığı görülen Sosyalist Parti’nin ETA eylemleri karşısında yaptığını yapmak istemişler, ama komik duruma düşmekten kurtulamamışlardır. (Türkiye’nin Avrupa olmadığını, zulmün ve buna karşı isyanların toprağı olduğunu yaşam onlara da anlatmaya devam edecektir.)

- Sürecek -

Bombalar Altındaki Hz. Ali Türbesi Ve Alevi Örgütlerinin Suskunluğu

Hazret Ali Türbesi üç hafta boyunca kuşatma altında tutuldu, duvarlarında işgalcinin kurşun izleri hâlâ taptaze duruyor. Şii inancına mensup direnişçiler bir yandan işgale karşı bağımsızlık savaşı verirken,

öte yandan kutsal mekanlarını işgalcilerin çizmelerinden korumanın savaşını verdiler.

Bu süre içinde alevi örgütleri, sayıları bir elin parmağını geçmeyen bir grup insanla, Ankara'daki ABD elçiliğine siyah çelenk bırakmaktan başka hiçbir şey yapmadılar. Türkiye'de ve Avrupa'da kurulu bulunan ve alevi inançtan halkımızı temsil ettikleri iddiasında bulunan onlarca "Alevi derneği" ya da federasyonu, milyonlarca alevi ve 15 kişilik bir eylemle geçirtilen Hz. Ali Türbesi'nin tepesine bombalar yağdırılması. Bu tablo üzerine Alevi dernekleri düşünmeyecekler mi?

İnanç temelinde ayağa kalkmadıkları gibi, bir halkın bombalanması karşısında da kılırları kıpırdamadı Alevi örgütlerinin. Hani "**zulme karşı direnenin, zalime karşı mazlumnun yanında**" olacaktınız? Zalim size dokununca mı sesinizi çıkaracaksınız? Kerbela kültürü bunu mu gerektiriyor?

Bu suskunluğun, Alevilere özgü olmayan, genel örgütsüzlük, baskıların yarattığı korku, apolitikleşme gibi nedenleri elbette sıralanabilir. Ancak bunun da ötesinde bu kuruluşların temsil ettiklerini iddia ettikleri kesimlerin duygularına, taleplerine ne kadar tercüman oldukları ve ne kadar örgütlü oldukları tartışılmalıdır. Bu olay ve Sivas anması gibi günlerdeki geçiştirme tavrı, mevcut durumun örgütlülük değil **örgütsüzlük** olduğunu açıkça göstermektedir. Hacıbektaş Belediye Başkanı bu kuruluşları dışlarken, esas olarak da onların örgütsüzlüğünü bilerek cüretli davranabilmiştir.

Tepkisizliğin bir diğer nedeni, bilinçli olarak pompalanan '**laik-şeriatçı**' çatışmasında durdukları yer ve bunun yarattığı bilinç bulanıklığıdır. Necef'te direnen Şiiiler "şeriat devleti istiyor", öyleyse onları desteklememeliyiz diye düşünülmektedir. Reformizmin ve liberal burjuva kesimlerin bu propagandaları, ezen-ezilen, mazlum-zalim ayrımını yok sayarken, "laik-şeriatçı" sapırtmasının Alevilerin beyinlerini ne hale getirdiği-

ni de çarpıcı olarak ortaya koymaktadır.

Alevi Dernekleri Niye Var Ve Ne Yaparlar?

Irak'ta inanç merkezleri bombalanır, halklar katledilir sesleri çıkmaz, ülkemizin hapishanelerinde bu toprakların zulme karşı direnen yiğitleri katledilir sesleri çıkmaz, başbakan Alevilere hakaret eder göstermelik açıklamalarla geçirtilir... O zaman şu soru sorulmalıdır:

Alevi kuruluşları ne yapar, işlevi nedir?

Türkiye ve dünyada yaşanan hiçbir şeye tepki göstermedikleri gibi, kendilerine ait bir gündemleri de yoktur. Bir örgütlenme programları mevcut değildir. Örgütlü gibi görünüp aslında örgütsüz olduklarından dolayıdır ki, iktidar Alevilere yönelik politikalarında onları kaale almakta, Erdoğan'ın cemevlerine hakaretinde olduğu gibi cüretle saldırılabilmekte, yoksayma ve inkar politikasını sürdürmektedir.

Siyasal, kitlesel bir ağırlık oluşturmayan, Alevi halkı içinde örgütlü olamayan bu kuruluşların adlarını elbette kimi zaman duyarız! Örneğin, devletin "laik-şeriatçı" çatışmasında yedeklenenlerin başında yer alırlar. Örneğin, kimi reformist kesimlerin düzeni rahatsız etmeyen çağırılarının altına imza koyarlar. Ama bu imzaların da hiçbir pratik ifadesi olmaz, sözkonusu eyleme, etkinliğe birkaç yöneticisi dışında kimse katılmaz, bazen onlar da olmazlar.

Avrupa'daki Alevi kuruluşlarının durumu ise çok daha çarpıcıdır. Tepkileri, kampanyaları, en temel faaliyetleri Avrupa Birlikçiliğe endekslenmiş, neredeyse onların icazeti ile hareket eder hale gelmişlerdir. AABF'nin bu yapısı ülkedeki Alevi kuruluşları da doğrudan etkilemekte, devrimcilerden uzaklaştıkça Avrupa Birlikçiliği geliştirilerek demokratik bir dinamik olarak Alevi kesim köreltilmektedir. Alevi halkın hak ve özgürlükleri konusunda mücadele ve örgütlenme yerine AB'nin kendilerine sahip çıkmasını istemeleri, AB yetkililerle "özel görüşmeleri" bu çerçevede yaşanan gelişmelerdir.

Alevi kuruluşlarının içinde bulundukları apolitikleşme, aman devletin tepkisini çekmeyelim, iktidarla ters düşmeyelim kaygısıyla ne hale geldikleri ve gelişen her olay karşısında "bana ne" tavrının ciddi bir kanıksamaya dönüşmesi yadsınamaz bir gerçektir. Bu haliyle Alevi kitlenin politikleşmesine, örgütlenmesine değil apolitikleş-

mesine hizmet eder durumdadırlar. Tartışıl-mayacak bir başka gerçek ise, zulme karşı tepkisini ortaya koyanlar, devrimcilerin hare-kete geçirdiği Alevi kitlesidir.

Hacı Bektaşî Veli Dernekleri eski Genel Başkanlarından Selahattin Özer, Alevi der-neklerinin yeni yeni kurulmaya başlandığı 1994'lü yıllarda *"Biz, Alevi gençlerini sol grupların etkisinden kurtardık. Ama bunları nereye kanalize edeceğiz?"* diyordu. Alevi ör-gütlerinin yaygın olarak kurulmasında dev-rimcilerin öncülüğündeki Gazi ayaklanması-nın oligarşi üzerinde yarattığı baskılanma be-lirleyici olsa da, düzenin alevi kuruluşlarına kısmen icazet vermesinin altında işte bu ger-çek yatıyordu. Ki, Ehli-Beyt Vakfı ve Cem Vakfı gibi gericiAlevi örgütlerini öteden beri bu amaç için kullanmaktaydı.

Devrimci mücadelenin gelişmesine paralel olarak Alevi kuruluşlarına yüklenen misyon elbette tam tersine de dönme potansiyelini ta-şımaktadır. Ancak, Özer'in dile getirdiği, bu-gün bir çok Alevi kuruluşunun yönetimindeki mantıktır. Hiçbir yere "kanalize edemedikleri" Alevi gençliği, bugün düne göre daha apolitik ve duyarsız hale gelmişse, bunda Alevi kuru-luşlarının bu politikalarının önemli bir payı vardır. Devrimcileşmeyen Alevi gençleri, dü-zenin yozlaştırdığı kesimler içinde hiç de azımsanmayacak bir ağırlık oluşturmaktadır.

Alevi kuruluşlarının önünde iki seçenek var. Ya, mevcut haliyle sürdürüp, demokrasi-cilik oyununun vitrininde yer almaya devam edecekler, oligarşinin **"bakın alevilere örgüt-lenme hakkı veriyoruz"** demagojilerine mal-zeme olacaklar. Ya da, halk örgütlülüğü ola-caklar. Halk örgütlülüğü olmak, halkı örgüt-le-me hedefi taşımaktır, halkın hak ve özgürlük-ler mücadelesinde aktif olarak yer almaktır. İcazeti değil, direnerek, mücadele ederek ka-zanma perspektifiyle hareket etmektir.

Bütün alevi kuruluşlarına çağrımızdır;

Devrimci, demokrat saflarda objektif ola-rak yer almanız yetmez. Pratiğinizle de bu saf-larda yer almadıkça, gittikçe düzenin bir gücü haline gelmek kaçınılmazdır. Düzenle barışık bir Alevilik, binyıllardır bizi katledenlerin elin-den tutmaktır. Diyanette Alevilere pay, eği-timde Aleviliğin öğretilmesi gibi talepler de-mokratik bir talep olarak dile getirilse de, tüm mücadele buna hapsedilemez.

Devrimci mücadeleye katılın! Halkın hak ve özgürlükler mücadelesinin içinde yer alın. Kerbela'nın direniş ruhuna sahip çıkın.

Düzen İslamcısının İkiyüzlülüğü ve Necef

Necef ve Hz. Ali Türbesi, Alevi Şii inancının kutsalı. Bu nedenle ülkemiz islamcılarının ağırlığını oluşturan Sunni islamcılık, Necef kuşatması karşısında istisnaları dışında sessiz kaldı. Bunda elbette iktidarda AKP'nin olmasının payı ol-makla birlikte Sunni bakış açısı belirleyicidir.

İşte bu durum, kimi islamcılar tarafından eleştiri konu-su yapıldı. Bazı islamcı kesimlerse, daha dün Alevileri ya-kan, her gün gazete sayfalarından onlara küfreden kendi-leri değilmiş gibi, Hz. Ali'yi, Kerbela'yı, Necef'i keşfetti-ler. Bunlar arasında en riyakar olanı ise kuşkusuz Vakit çevresiydi. Kendinden olmayan herkesin, özellikle de sol, Alevi kesimlerin katline alkış tutan, Madımak'a "şanlı kı-yamımız" diyebilen bir faşist kafa yapısına sahip olan Va-kitçiler, direnişe sahte sahiplenmenin örneklerini sundu-lar. Sadece 29 Ağustos tarihli Vakit'te yazılanlara bakın:

"Küffara karşı koyacak, nefsi esir edecek keskin, kuvvetli, kudretli bir kılıç yok mu" diye merak ediyor-sanız, hiç durmayın Zülfikar'a sımsıkı sarılın!" (Ahmet Muhsin Meriç) *"İman Ali'nin türbesi ateşler altındadır. Bu bizim onurumuza, gururumuza, şeref ve haysiyeti-mize dokunmuyor mu? Neyi bekliyoruz."* (Mustafa Ağırman) *"Zalimlerin Hz. Ali'yi bombalayamayacakla-rını elbette biliyorum. Ama paramparça edilen, elbet-te ki benim onurum."* (Sibel Eraslan)

Tayyip Erdoğan, 1994 yılında İstanbul Karacaah-met'te Cemevi inşaatına müdahaleyi protesto eden Alevi topluluğuna hitaben yaptığı konuşmada şöyle diyordu: *"Eğer Alevilik, sevgili peygamberimizin damadı Hz. Ali'yi sevmekse, ben sizden daha fazla Aleviyim."*

Vakitçiler bu inkarcılığın çok daha kaba ve kanlısının savunucusudurlar. Türkiye'de Ali'nin yolundan gidenlerin katledilmesini savun, Irak'takini destekle; bu çelişki, bu ikiyüzlülük açıklanamaz.

Vakit'e Aferin!

Son bir not, ölüm orucunda sakat bırakılanlar konu-sunda Vakit'in yayınlarına ilişkin. Yayınlarının bilançosu-nu çıkaran Vakit şöyle diyor: *"Kamuoyundan Cumhur-başkanı Sezer'in aflarına gelen tepkiler, Çankaya'ya 2004'te geri adım attırdı. Bugüne kadar 249 kişiyi af-feden Sezer, 2004'te... geçen 8 ayda 7 kişiyi affetti... 2 tanesi terör örgütü üyesi..."*

Aferin Vakit'e! Kamuoyu dediği de kendisi! Sezer'den af dileyen olmadı, ama bu sonuca ve AKP'nin Korsakoff-luları tutuklamasına en çok Vakit seviniyor. Birileri Vakit'e terörist diyor, o da düzene yaltaklanmak için devrimcilere terörist diye saldırıyor. Anti-komünist kafa gerçeği hâlâ göremiyor.

Rehin Gazeteciler Ve Direniş Saldırıları

“Irak İslami Ordu” adına üstlenilen bir rehin alma eylemi tartışılıyor günlerdir. İki Fransız gazeteci Georges Malbrunot ve Christian Chesnot'u rehin alan grup, Fransa'daki türban yasasının uygulanmamasını istiyor.

Eylem, Fransa'daki islami kuruluşlar, Filistinli islamcı örgütler dahil geniş bir kesim tarafından tepkiyle karşılandı. Burjuva basının köşe yazarları ise, çeşitli hesaplarla tartışmaya dahil oldular.

Amerikancılar olumsuz her örnek üzerinden, yakaladıklarını düşündükleri her fırsatta direniş düşmanlığını kusmak için kalemlerine sarılmakta yine öncülük yaptı. Oktay Ekşi gibi “Laik devletçi” kalemler, bu vesileyle Türkiye'deki islamcılarla hesaplaşırken, kimileri bu örnek üzerinden “direnişin nitelik değiştirdiği” hükmünü ver-

diler. İstisnasız hiçbir burjuva basın yazarı, “tüm bunların sorumlusu Irak'ı işgal eden Amerikan emperyalizmidir” diye net bir tutum almadı.

Birincisi; eylemin doğrudan işgale direnişle bir ilgisi yoktur. Gerek gazetecilerin hedef alınması, gerekse savaş mantığına ters bir şekilde hedef genişletir tarzda Fransa'nın hedeflenmesi yanlıştır.

İkincisi; Fransa'nın türban yasağı hak ve özgürlüklere yönelik bir saldırdır. Ancak, bunun gazeteciler üzerinden ve Irak'ta yapılması yanlıştır. Bu tür yanlış eylemler, direnişin merkezi bir komutasının olmayışının sonuçlarıdır.

Üçüncüsü; islamcı eylem anlayışındaki adaletsizlik, çelişki ve çatışmalara din eksenindeki bakış açısı, tüm bu yanlış eylemlerin çıkış noktasıdır.

Dördüncüsü; bu örnek üzerinden direniş karalanamaz. Irak'ta yaşanan bütün olumsuzlukların, dökülen her damla kanın sorumlusu Amerikan emperyalizmi ve işbirlikçileridir. Bu gerçeğin üzerinden atlanarak yapılan bütün tartışmalar gerçeği çarpıtmaya yöneliktir.

Direnişten...

◆ Nepal'de gerillaya karşı ABD desteğini almak için Irak'a asker gönderen Nepal hükümeti de işbirlikçiliğin bedelini ödüyor. ABD birliklerine çalışan 12 Nepalli rehine, Nepal hükümetinin işbirlikçiliğe son vermemesi üzerine öldürüldü. Bu olayın ardından Nepal'de halk hükümeti ve işçilerin çalıştığı şirketi protesto eden eylemler düzenlediler.

◆ Direniş grupları merkezi bir örgütlenme yaratmak için Lübnan'ın başkenti Beyrut'ta bir toplantı düzenlediler. Toplantıya sosyalist ve ulusalcı güçlerin katıldığı öğrenildi.

◆ Bakuba'da bir polis konvoyuna ateş açılması sonucu 6 polis öldü, 8'i yaralandı.

◆ ABD'nin kullanıp bir kenara attığı işbirlikçi Çelebi'nin konvoyuna saldırı düzenlendi.

◆ Petrol boru hatlarına saldırı sürüyor. Batı Kurna, Nahra-van, Rumeliye'deki boru hatla-

rına yönelik saldırılar sonucu işgalcilerin petrol rantı yarı yarıya

düştü.

◆ Şii dini liderler Sadr'ın direnişi yükseltmesinin ardından gerçek yüzlerini daha açık gösteriyor. Sistani, Sadr'ı yok ettirme planı tutmayınca 28 Ağustos'ta diğer Şii dini liderlerle bir toplantı yaptı. Necefteki toplantının ardından açıklama yapan Ayetullah Beşir el Necefi, “İşgali sona erdirmeye yönelik barışçı çözümler henüz tükenmedi. Ama, söylenecek sözler tükendiğinde silahlı savaşım gündeme gelebilir” dedi. İşgal karşıtı görünüp, tek dertleri kol-tuk olanların demagojileri bunlar. İşgal altında silahlı direnişin koşulu yoksa, ne zaman var?

Borsaların Değil Direnişin İstikrarını Görün!

İşgalcilerin yağma alanı, kukla hükümetin gelir kaynağı olan, petrol boru hatlarına yönelik eylemin direniş için önemi tartışılmaz bile. Ama ÖDP'nin gazetesi bu eylemlerde, direnişin istikrarıyla, vurduğu darbelerle değil, yükselen petrol fiyatları, borsalarla daha ilgili.

Eylemlerin yoğunlaştığı günlerde, haber başlığı şu: “**Irak'taki sabotajlar fiyatları yukarı taşıdı**” (27 Ağustos)

Denilebilir ki, “habercilik” yapıyor, yarattığı sonucu ifade ediyor. Böyle düşünülebilirdi, ama ertesi gün “**Sabotajlar sürüyor, fiyatlar hala gergin**” başlığını kullanarak ısrar etmesi, bu değerlendirmenin biraz fazla safca olduğunu ortaya koydu.

Devrimcileri ilgilendiren direniştir, işgalciye vurulan darbelerdir. Peki Birgün niye direnişin değil de borsaların istikrarını görüyor; çünkü burjuvazinin ilgi alanından beynini kurtaramıyor.

Birgün

Çeçenistan'da Okula Baskın ve 'Rehine Eylemi'

Yanlış Eylem ve "Terör" Demagogları

1 Eylül günü Rusya'nın Kuzey Osetya bölgesindeki Beslan kentinde bir okulda Çeçen eylemciler, kimisi ilkokul, kimisi daha küçük yaşta öğrenciler, velileri ve öğretmenlerden oluşan 400 kişiyi rehin aldı. Eylemciler ilerleyen saatlerde bazı rehinelere serbest bıraktılar. Basına yansıyan bilgilere göre, "rehine eylemi"nin amacı, "İnguş Cumhuriyeti'nde tutuklu arkadaşlarının salıverilmesi, Rusya'nın Çeçenistan'dan çekilmesi" şeklinde. Eylemciler, aksi halde okulu havaya uçuracaklarını bildiriyorlar. Dergimiz yayına hazırlanırken, henüz bir operasyon gelişmemekle birlikte, 13 kişi ölmüştü.

Çarpık Eylem Anlayışı

Bir ilkokul ve yüzlerce çocuk; hedefin işgalci Rusya ile ilgisi olmaması bir yana, okul olması, bu eylem anlayışının ne-reye uzanabileceğinin de bir göstergesi. Aynı anlayış bu eylemden önce de, Moskova Kent Merkezi'ndeki Rijskiy Metrosu yakınlarında 'intihar saldırısı' düzenlenmiş ve 10 kişi hayatını kaybetmişti.

Dergimizde kimi vesilelerle eleştirdiğimiz İslamcı çarpık adalet anlayışı görülmeden, bu eylem de anlaşılamaz. Dünya üzerinde ve ülkemizde eylem anlayışına, hedeflerine, adaletine söz edilemeyecek sadece devrimcilerdir. Ve devrimciler, böyle bir eylem anlayışını hiçbir şekilde hoşgörmezler.

"Terör" Demagojisi

"Terör" demagogları hemen harekete geçerek, tüm silahlı direnişleri karalama, Çeçenistan'da yaşananları, Rusya'nın işgal ve zulmünü görmezden gelerek kampanya başlattılar. Eylemin yanlışlığı tartışılmazdır, ancak Çeçenistan'daki zu-

lüm ve işgal gerçeği, emperyalistlerin hepbirlikte Çeçen direnişini boğma ittifakı, emperyalist medyanın koyu sansürü vb. görülmeden, kuru "terör" demagogjileri, "kınamalar" da hiçbir şeyi açıklamaz. Hele bu eylemleri, "uluslararası terörizm" diye açıklamaya çalışmak, Çeçenistan diye bir yer yok, orada hiçbir sorun yok demektir ki, bu Rusya'nın resmi propagandasıdır, ülkemizde de Amerikancılar yapmaktadırlar.

Çeçenistan'da yaşanan vahşet, ulusal sorun bu şekilde gözardı edilmek istenmektedir. Çeçen sorununu, terör sorunu haline getirmek isteyen Rusya, bu konuda emperyalistlerin desteğini almaktadır. Aynı Avrupa ve ABD emperyalistleri Rusya'yı sıkıştırmak istediklerinde dün "Çeçenistan'daki insan hakları ihlalleri..." raporları hazırlıyorlardı.

AKP "Kınayamaz", Oligarşi Konuşamaz

Eylemi kınayanlar arasında AKP iktidarı da vardı. Muhammed Tokcan'ın gemi kaçırmasını, İstanbul'un ortasında otelleri basmasını "bizim çocuklar" diye karşılayan dönemin İstanbul Emniyet Müdürü değil miydi? AKP de bu anlayışın dışında değildir, okulda çocukları rehin alanlar, AKP ile aynı kaynaktan besleniyorlar.

AKP Suçunu Biliyor

AKP hükümetinin Bakanlar Kurulu 2 Eylül'de bir toplantı yaparak, Çeçenistan ile birlikte Irak'ta Türk şoför ve işçilerin öldürülmesi üzerine bir açıklama yaptı. Açıklamada, "Türkiye'nin Irak halkının yanında olduğu, 'gizli gündemi bulunmadığı', Irak'taki faaliyetlerinin Irak halkı için olduğu, şoförleri öldürenlerin Iraklılara zarar

verdiği..." vurguları yapıldı.

Bu açıklama "BEN SUÇUMU BİLİYORUM" açıklamasıdır. Kendini Irak halkına anlatmakta zorlanıyor AKP. Anlatamaz! İşgalin başarısı için çalıştığını, Amerikan işbirlikçisi olduğunu açıklayamaz halka.

AKP siyasal niteliği, kendi çizgisi çerçevesinde düşünüldüğünde Irak'ta direnişçileri, islamcılarını desteklemesi gerekir, ama destekleyemiyor ve sancılanıyor. Bu açıklamadaki sıkıntının bir diğer kaynağı da budur. O zaman başlıyor "Allahü ekber yaşasın kapatılazm" demeye, Irak'ta "Allahü ekber yaşasın emperyalizm" diye ABD önünde secde durmaya.

Irak'a Giden İşçiler;

Tayyip'in, A. Gül'ün, "Irak büyük bir pazar terk edemeyiz" sözleri her şeyi açıklıyor.

Onların düşündükleri, patronların, para babalarının kasalarıdır, holdinglerdir. "Büyük pazardan" baslenen onlardır, AKP iktidarının nimetlerinden yararlananlardır. AKP şoförlerin, işçilerin canını düşünmez.

"Ekmek parası" diyorsunuz; tamam! Ancak düşünün; Irak halkının ülkesi, namusu, ırzı, canı işgal altında. İşgal altındaki topraklarda her türlü ticari faaliyet işgalciye destektir. Namuslu bir halka, namuslu bir emekçi, başka halkların çektiği acıları ekmeğine katık yapmaz. Tam tersine zulme ve işgale karşı direnişinin yanında yer alır. Tekeller, holdingler, para babalarının kasalarının dolması için Irak'a gitmeyin! Tayyip'in sözünü hatırlayın; "Irak büyük bir pazar terk edemeyiz" sözünü hiç unutmayın! Bu sözde sizin canınız, ekmek paranız değil, barababalarının kasası, AKP'nin çıkarları vardır.

Irak'ta rehin alınan, öldürülen şoförlere Tayyip'in "açıklaması":

'BANA NE!'

İşbirlikçilik ve Irak pastasından pay alma hesabı yapan şirketlerin açgözlülüğü Irak'ta rehin alınan ve öldürülen şoförlerin sayısını artırıyor. Son olarak Ramazan Erkül, Tikrit'te öldürüldü.

Sayı arttıkça AKP iktidarı da işbirlikçilikte arsızlığını daha açık ilan etmek zorunda kalmaktadır. İslamcı kimliği kullanarak, gerçekte ilgisi olmayan "işgale karşıyız" açıklamaları yaparak, İsrail'i kınama oyunları oynayarak, bedel ödemekten kurtulacağı hesabı yapıyordu. İslamcılığının, işgalin hizmetinde olduğu böylece daha açık hale geldi.

Tüm bu ölümler karşısında iktidar ne açıklama yapıyor, ne tedbir alıyor? Pratik olarak aldığı hiçbir tedbir zaten olamaz. İşgalcinin kendini koruyamadığı bir ortamda, işbirlikçileri neden ve nasıl korusun? Hal böyle olunca, AKP iktidarı, demagojik açıklamalara ve arsızlığa sarılıyor.

İktidarın ve Tekellerin İşbirlikçiliğinin Bedelini Ödeyen Şoförler Karşısında "Bana Ne" Diyen, "Ne Var Bunda Her Ülkeden Ölen Var" Diyen Bir İktidar:

Tayyip Erdoğan, "*firmalar kendisi gidiyor, götürdükleri insanların güvenliklerini alsınlar.*" açıklaması yapıyor. Bu zihniyet bir ülkeyi yönetebilir mi? Resmen "bana ne" diyor. Irak pazarından vazgeçemeyiz diyen AKP, öldürülen işçiler karşısında "bana ne" diyen yine AKP. Nasılsa Tayyip'in çocukları ölmüyor. Onlar, ABD'nin eğitim programına dahil oldular, ülkelerine iyi bir Amerikancı olarak dönmeyi bekliyorlar.

"Müslümanlıkta böyle terör yoktur" sözü ise bir başka demagoji. Şoförlerin öldürülmesi konusunda ne tedbir alınacak sorusuna şu cevabı veriyor Erdoğan;

"Bu tür terör olaylarının islamla uzaktan yakından ilgisi yok. Nepalliler de ekmek mükadelesi için gelmişti..."

Yani başkalarına da yapıyor, ne var bunda demeye getiriyor Erdoğan. Sen ülkenin işgalini meşrulaştırmak için işgalciyle işbirliği yap, sonra da "ne var bunda her ülkeden ölen var" diye açıkla! AKP iktidarı "çözüm" bulmak istiyorsa,

bunun yolu bellidir; işgalci ABD ile işbirliğine son vermeli, tüm şirketler Irak'ı terk etmelidir. Öldürülen şoförlerden birinin oğlu, 1 Eylül dünya barış günü vesilesiyle "barış mesajı" vermeye hazırlananlara şöyle sesleniyor;

"Barış gününde İngiltere, Amerika başkanları konuşmasın! Başbakan Erdoğan barış mesajları vermesin." Bu savaşı çıkaranlar, destekleyenler konuşamaz diyor acılı bir oğul. Bir başka deyişle, Tayyip Erdoğan'ın riyakarca üzüntülü görüntüsü altında yaptığı konuşmaların boş olduğunu ve inanmadığını söylüyor.

Her Şeyi Gizleyin!

Sorun olan yerden uzak durma, "bana ne" tavrı sadece bu konuda değildir. Yargıtay-Çakıcı meselesinde *biz taraf değiliz* diyor, 117 ölüm konusunda *bizim zamanımızda olmadı* diyor. Ya sorunu gizliyor, ya sorundan kaçıyor.

Meydana gelen tren "kazalarının" ardından, Kırıkkale'ye bağlı Akcakavak Köyü yakınlarındaki tren kazası basına duyurulmadı. Kentin valisi dahi yük treninde meydana gelen kazayı tam 13 saat sonra öğrendi.

Demiryollarında sorunları çözemiyorsan, **SORUNU GİZLE.**

Bu arada Pamukova'daki tren katliamına ilişkin bilirkişi raporu da açıklandı. Rapora göre TCDD sekizde dört oranında suçlu bulundu. Günlerdir islamcı basının "trenlere sabotaj kuşku su ağırlık kazanıyor" türünden yaptıkları iktidarı kurtarma haberleri de işe yaramadı demek ki. Neylersiniz, yalan, hile, takiiye, basının yönlendirmesi bilim karşısında hükümsüzdür.

F tiplerinde de aynı politika yürürlükte değil mi. AKP tarzı yönetimin bir başka örneği de Tekirdağ'da yaşandı. Kandilli Rasathane Müdürünün deprem konusundaki uyarısı karşısında Tekirdağ Valisi bilim adamlarını fırçaladı. "*Deprem konusunda huzursuzluk yaratmaya kimsenin hakkı yok*" diyen AKP'nin valisi, doğal olarak da tedbir almaya gerek olmadığını söylüyor.

Tayyip Erdoğan, iktidar koltuğuna oturduğu ilk günlerde "**siyasetin çözüm üretme sanatı**" olduğunu, hükümetin bunun için var olduğunu sıkça söylüyordu.

Burjuva siyasetinin böyle bir özelliği olmadığı bir yana, Tayyip Erdoğan nerede sorun varsa oradan uzak durarak, sadece emperyalizme dayanıp iktidar koltuğunda oturma hesabı yapıyor. Ötesi yalan ve demagojidir.

Tayyip'in isteği yerine geldi; 'Bush gibi korunacak!'

BU KORKU NİYE?

Başkoruması tescilli işkenceci Maksut Polat olan Erdoğan'ın koruma ordusuna, 15 koruma polisinden oluşan motorlu tim de eklendi. ABD başkanının nasıl korunduğunu gördükten sonra, efendisine hayran uşağın haleti ruhiyesi ile **"Beni de Bush gibi koruyun"** diyen Erdoğan'ın isteği böylece yerine getirilmiş oldu. Motorlu tim için Almanya'dan özel olarak **465 milyara** motorsiklet alındı. Erdoğan'ın korkusunu bastırması için halkın cebinden 465 milyar daha çıktı böylece. Soydukça, katlettikçe,

Amerikan emperyalizmi ve İsrail siyonizmi ile işbirliğini geliştirdikçe korkuları da artıyor. "Halkın içindeki lider" imajı bir yana bırakıldı artık, bir buçuk yıllık iktidar icraatı bu korkunun kaynağıdır. Bu bir buçuk yılda; hapishanelerde 117 ölüm, dağlarda, kentlerde infazlar, işkenceler, artan işsizlik, halkın daha da yoksullaştırılması vardır. Korku bu tablo üzerinde yükselmektedir.

Erdoğan istisna değildir, bu ülkeyi yönetenlerin nasıl bir korku içinde olduklarını, Melih Aşık'ın köşesinde (1 Eylül

2004, Milliyet) aktaralım:

"Gazi Orduevi'nde verilen zafer bayramı resepsiyonunun gazetelere yansıyan fotoğraflarında ilginç bir görüntü dikkatimizi çekiyor; Meclis Başkanı'nın, Başbakanın, Genelkurmay Başkanının hemen enselelerinde korumalar... Oysa Gazi Orduevi Türkiye'nin en iyi korunan yerlerinden biri... Ayrıca davetliler özenle seçilmiş, tanınan, bilinen kişiler... O zaman bu denli sıkı korumaya ne gerek var. **Korumalar kimi kimden koruyorlar...** Manzara Gazi Orduevi'ndeki gibi olmasa da Meclis'te de farklı değil.."

Burjuvallaşan İslam, Kapitalizmin Hizmetinde Din

İktidarda "İslamcı parti" olunca, dinin, inancın kimileri için kâr kapısı olarak kullanılması günlük olaylar haline geliyor. Burjuvallaşan İslamcılar, kapitalistlerin yeni kâr aracı olurken, İslamcı holdingler de kapitalist pazarda biz de varız, diyerek işbirlikçi tekellerle yarışıyorlar.

Promosyonlu Hac: Diyanet Hac'da özel hoca görevlendirilmesini yasaklamasına rağmen, görevlendirilen turizm acentaları, hacı adaylarını (müşterileri) çekebilmek için "en ünlü hocalar bizde" kampanyası yapıyor. Milliyet muhabirinin kendini "hacı adayı" gibi göstererek aradığı İklim Turizm yetkilisi Ahmet Özdemir, "Ünlü hocalardan Cüppeli Ahmet Hoca var. Ancak hasta, gidip gidemeyeceği belli değil. Ama Avrupa ve Türkiye'de oldukça ünlü olan Haşim Akten'in 'Gözyaşı Geceleri' var. Cevat Gündoğdu, Emine Şenlikoğlu da geliyor. Bütün ünlüler bizde" diyor.

Piyasa "ünlü hoca" dolu olsa gerek ki, dini bilgiler dışında, hocaların başka vasıfları da sayılıyor ve "5 yıldızlı otel ve zembem bidonu promosyonunun fiyata dahil olduğu, ifade ediliyor.

Hacda bu yıl fiyatlar 1800 dolarla 8500 dolar arasında değişiyor. 5 yıldızlı hac tabii ki burjuvallaşan müslümana! Burjuvallaşan İslam, kapitalizmi ibadete de taşıyor.

İlahili Transparan Defile: İstanbul'da

transparan kıyafetlerin tanıtıldığı bir defile, fonda ilahiler okunuyor, sahnenin arasında ise Cami görüntüleri yansıtılıyor. Sakıncası mı var? İslamcıları tezettür defilesi yapar, altı (neredeyse) bikini üstü türbanlı reklamları dergilerinde yayınlarsa, modacılar da AKP'li Türkiye modasına böyle uyar. Sahnede görüntü aslında AKP iktidarının siyasetteki durumunun da bir yansımasıdır. Hem her türlü katliama imza atacaksın, İslam coğrafyasını işgal seferine çıkan ABD'ye yaltaklanacaksın, ağzını açınca "dünya gerçekleri" diye kapitalizme tapacaksın... Ama bu arada İslamcılığı da elden bırakmayarak, "inşallah"ı dilenden düşürmeyecek, "takdir-i ilahî"den söz edeceksin. AKP iktidarı podyumlara, cami fonlu ilahili transparan olarak böyle yansıyor.

Zem Zem Kola Türkiye'de!!! "İslamcı" Ülker'in Cola Turka'sından sonra, bu kez de Zem Zem Kola Türkiye'de! İslamcıların gözü aydın, koldan sonra yakında da zem zem firmasının alkol-süz birası da getirilecek.

Zem Zem Cola Türkiye temsilcisi Cuma Ağaç, 2002'de Urfa'dan AKP milletvekili adayydı. He defleri, "büyüklüğü yaklaşık 1 milyar dolar seviyesinde olan kola pazarında yer edinmek"miş. Tayyip'in ortağı olduğu Ülker'le 'Pazar'da karşı karşıya gelecek demektir. Kimin inancı daha güçlüyse, mutlaka pazarı o kapar! Yenisi kutsal zem zem suyunu istismar ettiğine göre, Tayyip'in işi zor.

Şu şarlatanlığa bakın! Resmen kapitalist, tek düşündükleri kendi kasaları, işbirlikçi tekellerle pazar savaşı veriyor, ama bunu yaparken de dini, halkın inancını kullanıyor, sömürüyorlar.

AKP'liler İsrail'de

İslamcılar AKP Riyakarlığını Hâlâ Sorgulamayacak mı?

Tayyip Erdoğan'ın İsrail terörünü "kınayan" sözlerinin mürekkebi kurumadı henüz. O gün, AKP iktidarının gerçekten Filistin halkının acılarını paylaştığını, İsrail terörünü lanetlediğini düşünenler, İsrail'e tavır aldığı yorumları yapanlar oldu. Özellikle altında AKP'nin imzası olan her icraatı allayıp pullayıp satmayı kendine görev edinmiş olan, düzen islamcısı basın manşetlerinden duyurdu bu açıklamaları.

Öyle ya, islamcı bir iktidar, islamcılarının en hassas olduğu konulardan birinde duygularına tercüman oluyordu. Bu aldatmaya, AKP'nin kendi tabanını ve halkı oyalamaya çalıştığına dikkat çekmiştik o günlerde.

Ve bugün İsrail'e giden AKP heyeti ile, yüzlerdeki maske bir kez daha indi.

El Aksa'da Namaz, Tel-Aviv'de Kanlı İttifak!

Tayyip Erdoğan tarafından "İsrail ile ilişkilerin düzeltilmesi" amacıyla gönderilen heyet içinde, Erdoğan'ın dış politika danışmanları, AKP'nin üst düzey yöneticileri bulunuyor.

AKP Genel Başkan Yardımcısı Şaban Dişli, daha bir hafta önce Filistinli tutsaklara destek yazısı yazan Ömer Çelik, Egemen Bağış ve Mevlüt Çavuşoğlu'ndan oluşan heyet, AKP islamcılığının mide bulandırıcı riyakarlığına uygun olarak, önce kutsal Kudüs kentindeki El Aksa Camii ve Kubbetül Sahra'yı gezerek namaz kıldılar, ardından İsraili yetkililerle yemek yediler. Tel-Aviv görüşmeleri de katil Şaron'un politikalarını belirleyen kişi ve kurumlarla.

O El Aksa ki, ikinci intifadanın başladığı, Filistin halkının oluk oluk kanının aktığı yer. Düzen islamcılarının istismar ve halka takıyyede nasıl arsızlaştıklarının en çarpıcı örneklerinden biridir yaşanan. El Aksa'da namaz kılıp müslümanlığını göstereceksin, müslüman Filistin halkının her gün kanını akıtan siyonist katillerle ilişkileri düzeltmek için yemek masasına müslüman kardeşlerinin etini koyup yiyeceksin.

Bundan bir süre önce Filistin'e gıda yardımı şovları da bu işbirliğinin üstünü örtmenin araçlarından biriydi. Nitekim, Filistin'e yönelik hiçbir yardıma izin vermeyen İsrail de, bu nedenle söz konusu yardımın ulaşmasını engellemedi.

İslamcılar! Bu riyakar tabloyu ne zaman sorgulayacaksınız? Erdoğan'ın, "dünya gerçeği, re-

AKP iktidarının iç-dış, siyasi-ekonomik bütün politikalarını bu emir komuta zinciri belirliyor

el politika" demagojileri ile geçiştirmeye çalıştığı

işbirlikçilik, katliamcılık politikalarını sorgulamadıkça, bu ihanetlerin vebaline ortak olmaktan kurtulamazsınız. AKP iktidarı İsrail ile ilişkiler konusunda önceki iktidarlardan farklı hiçbir politika izlememektedir ve izlemesi de mümkün değildir. İktidar icazetini Beyaz Saray'a bağlamanın, mevcut düzeni sürdürmenin doğal sonucudur bu durum. Ve AKP, istisnasız her alanda aynı ikiyüzlü politikayı sürdürmektedir. Irak'ta, Filistin'de hem katillerin ortağı hem de "müslüman kardeşlerimiz" demagojisi yanyana yürümektedir. İslamcılık AKP'nin işbirlikçiliğinde kullanılan, üzerini örtmeye yarayan bir etikettir sadece.

İnancınıza saygınız varsa bu iktidarı sorgulamalısınız. Filistin'den Irak'a, F tiplerindeki zulümden ABD işbirlikçiliğine, bu riyakarlığı sorgulamayan bir islamcı, "zulme karşı olduğunu, adil bir düzen istediğini" söylememeli ve "biz iktidar koltuğunu çok sevdik, nimetleri inançlarımızdan daha öndedir" diye ilan etmelidir.

Elaleme insan hakları dersi

Basından

"... İsrail'e giden ekibin sözcüsü İsraili teskin etmek için 'Dost acı söyler' demiş. Sana acı söylemeye kalkanları gecekondu ağız ile pişman edip, kendin ağzına geleni söyleyeceksin, sonra da kendine köylü atalarının her türlü hak ve değeri kepaze etmiş deyişlerinden mesnet bulacaksın. Kendimizden başka dostumuz yoktur ama biz herkesle dostuz.

... Geçenlerde biri **İsrail cezaevlerindeki Filistinli mahkumların açlık direnişini** İsrail'in mangal partisi ile sabote etmesine karşı yazı yazmıştı.

Uzaktan bakınca 'Helal be, 'diyor insan. 'Ne yaman bir duruş!' Biraz yakına gelince kendi ülkesinde yirmi yıldır yaşanmış ve ardında yüzlerce ölü ve sakat bırakmış ölüm oruçları hakkında yalancılıktan bile tek bir ilgisini görmeyince insanın midesi bulaniyor.

Dinin büyüğü tapınağından bütün değerleri çalacak-sın, sahici hayatında zerre kadar itibar etmediğin dini ve ahlaki değerleri kapalı kapılar ardında sonuna kadar çiğneyeceksin, sahaya çıkınca da bu ahmaklar ordusuna yüce değerler tütsüsü yakıp uyutacaksın. Yuh be! ..."

Ayşe Önal / 1 Eylül / Akşam

Tutsaklar İçeride, Halk Dışarıda Filistin Direniyor

Filistinli tutsakların İsrail hapishanelerinde, tecrit başta olmak üzere koşulların düzeltilmesi amacıyla başlattıkları açlık grevi direnişi sürüyor. Çeşitli Avrupa kentlerinde Filistin’li tutsaklarla dayanışma etkinlikleri gerçekleştirilirken, tutsaklara en büyük destek, Filistin topraklarından yükseliyor.

Şimdi Filistin halkının dilinde Biru Seba, Nefha Vešta, Hadarim, Remle, Askalan ve Beyt Leid isimlerinin başka bir anlamı var. Dün bu hapishaneler siyonizmin zulmüyle, evlatlara, eşlere, kardeşlere duyulan özlemle anılıyordu; şimdi direnişle anılıyor.

İşgale karşı direnen, ulusal ya da sosyal kurtuluş savaşı veren bir halkın en önemli değerleridir tutsaklar. Onlar bu kurtuluş savaşının içinde esir düşen, ama beyinlerindeki vatan ve halk

Koordinasyon: “Direnen Filistin ve Irak’a Selam Olsun”

Haklar ve Özgürlükler Cephesi’nin de içinde yer aldığı ‘Irak’ta İşgale Hayır Koordinasyon’, 30 Ağustos’ta Galatasaray Lisesi önünde düzenlediği eylemde Irak’ta ve Filistin’de direnenleri selamladı. “Necef’te ve Filistin’de Direnenler Kardeşimizdir” pankartının açıldığı eylemde açıklamayı Selma Şahin okudu. Şahin, “bu onurlu direnişlerin yanındayız” dedi. Filistin halkının direnişine, İsrail hapishanelerindeki tutsakların açlık grevinin eklendiğini dile getiren Şahin, benzer şeylerin Türkiye’deki hapishanelerde de yaşandığını hatırlatarak, direnişi selamladı. Eylem, “Filistinli Tutsaklar Yalnız Değildir” sloganları ile sona erdi.

sevgisini dört duvar arasında da yitirmeyenlerdir. Bu nedenle tutsakları sahiplenme, o halkın özgürlük savaşını sahiplenmesiyle eş anlamlıdır. Filistin halkı da bu bilinçle onur duyuyor tutsaklarıyla ve “sahip olduğumuz her şey size feda olsun ey Filistin’in oğulları ve kızları” diyorlar.

Şeyh Yasin İçin Misilleme

Hamas, 31 Ağustos günü, İsrail’in Ber Şeba kentinde aynı anda iki ayrı eylem düzenledi. Otobüslerde fedailerin bedenlerini havaya uçarak yaptığı eylemler sonucunda 15 kişinin öldüğü, 80’e yakın kişinin yaralandığı açıklandı.

Eylemleri üstlenen Hamas, “Şeyh Yasin ve Rantisi’nin katledilmesine misilleme yapıldığını” belirtirken, fedailer, eylem öncesi kasete kaydedilen görüntülerinde, Şeyh Yasin ve Rantisi’nin intikamını alacaklarını dile getiriyor ve “bu eylemi direnen tutsaklara adıyoruz” diyorlar.

6 ay sonra gerçekleştirilen ilk feda eylemleri bunlar. Bu süre içinde onlarca katliam gerçekleştirildi İsrail tarafından ve tecrit duvarının yapımı BM kararlarına rağmen sürdürüldü. Şimdi çıkıp “sivillere yönelik eylem” eleştirileri yapanlar, tüm bu vahşet karşısında suskunlar. Elbette eylem hedefleri itibarıyla eleştiri konusudur, ancak işgal altındaki topraklarda yaşanan kuşatma ve tecrit görülmeden yapılacak eleştiriler, ucuz terör yaftaları hiçbir şeyi açıklamaz.

“Avrupa Tipi” Hapishane!

Avrupa Konseyi’ne bağlı Türkiye’de Yargının Modernizasyonu Yöneticisi Leyla Kayacı, basına yaptığı açıklamada “Avrupa Birliği ülkelerindeki cezaevlerinin içinde örnek alınacak cezaevi mimarilerinin Türkiye’de uygulanacağını” söyledi.

F tipleri mimarisi de ruhunu Avrupa’dan almıştı. Katliamla açıldı, direnişle sürüyor. Avrupa F tipleri ni de yeterli görmemiş demek ki, ülkemiz için yeni hapishane modelleri mi öngörüyor. Temelinde hücreler olan, tecrit politikasına dayanan hiçbir hapishane modelinin, hiçbir yargı reformu projesinin bu topraklarda başarı şansı yoktur.

28 Ağustos’ta CNN Türk’teki Kafe Siyaset programında konuşan Kayacı, Yargının Modernizasyonu Projesinin üç yıldır sürdüğünü ve Adalet Bakanlığı’nın talebi üzerine başlatılan projenin Avrupa Komisyonu’nca finanse edildiğini kaydediyor.

Bu ülkenin bakanlarının, bürokratlarının beyni yok mu? Para AB’den, proje AB’den ölen biz! Kimin “kökü dışarıda” bundan daha açık kanıt olabilir mi?

Susurlukçular Konuşuyor **SUSURLUK BİTMEZ!**

MİT'çi Kaşif Kozinoğlu, faşist mafya Alaattin Çakıcı, Yargıtay Başkanı Eraslan Özkaya etrafında şekillenen ilişkiler üzerine yapılan yayınların, sözde eleştirilerin, pisliği temizlemek değil, üzerini örtmek amaçlı olduğu artık netleşiyor. Özellikle Doğan Medya, yayınlarını Özkaya'yı tasfiye üzerine oturturken, MİT'i adeta yok sayıyor, bir yanıyla da "MİT bu tür yasadışı ilişkilere sahip olabilir, bunda sakınca yok" demeye getiriyor. Zaten Ertuğrul Özkök, "her devletin, derin devlete ihtiyacı vardır" diyerek bunu açıkça söylemişti. Devrimci, demokratik muhalefetin güçsüzlüğünden yararlanan oligarşik güçler, ortaya çıkan pisliği kendi çıkar hesapları, tasfiye planları çerçevesinde kullanırken, kitlelerin bilincini bulandırmayı da ihmal etmiyorlar.

Ordusu, MİT'i, polisi, yargısı ile devletin kendisi gizli örgüttür

Ortaya çıkan ilişkilerin Susurluk ilişkilerinin bir parçası olduğu gizlenmek isteniyor. Devletin kendisi gizli örgüt, bu henüz anlaşılmış değildir. Bir de gösterilen yanı vardır ki, burada demokrasilik oyunu oynanır. "Derin devlet" tahlilleri yaparak, sanki bütün bu pislik **"devlet içinde yuvalanmış bir grup çeteden saçılıyor"** gibi gösterenlerin yanıldıkları nokta da burasıdır. Bu çarpıtma bilinçli yapılmıyorsa, devletin gösterdiği yüzüne aldanılıyor demektir. Ortaya çıkan ilişkileri de "derin devlet" diye açıklamaktadırlar. Susurluk'u yargılama komedisi sonucunda verilen Yargıtay kararı da, ortaya çıkan ilişkilere "devlet içinde yuvalanmış, onun yetkilerini kullanan çeteler" ifadesini bu yüzden kullanıyordu.

Tam tersine, Susurluk devletin kendisiydi. Bugün de sözü edilen çeteleşme, gizli örgüt vb. devletin kendisidir.

Çarpıtmanın bir diğer yanını, ortaya saçılan ilişkilerin kişiselleştirilerek devleti aklamada kullanıl-

ması oluşturmakta. Bir adım ileri olarak, kişileri değil MİT'i, Yargıtay'ı eleştirenler de, çözümü "iyileştirmeler"de göstererek aynı amaca bile rek/bilmeyerek hizmet etmektedirler. Susurluk sürecinde "Ağar-Çiller-Bucak" şeklinde yapılan saptırma,

bugün "Kozinoğlu-Çakıcı-Özkaya" ya da "MİT-Yargıtay-Mafya" tarzında yapılmaktadır. Devrimciler ortaya çıkan ilişkilerin devletin kendisi olduğunu ve halka karşı örgütlenen bir devletin nasıl çalıştığının kanıtları olduğunu ısrarla kitlelere anlatmalıdırlar.

MİT: Hukuk bizi ilgilendirmez

MİT hazırladığı raporu başbakan Erdoğan'a sundu. Basına yansıyan bilgilere göre, raporda, Çakıcı'yı kurtarma görevi verilen MİT'çi **"Kaşif Kozinoğlu'nun görevden alınmasının gerek olmadığı"** tespitine yer veriliyor.

MİT bu raporla, **"biz yargıya da baskı yaparız, mafyacılarla da ilişki yürütürüz, yasalar, hukuk bizi ilgilendirmez, biz devletiz"** diyor. MİT müsteşarı Şenkal Atasagun'un, "Yargı çözemezse biz çözeriz" sözleri de aynı kapsamda, kendi hukuk, mahkemeler, yasalar yerine koyan anla-

Hangi Yüzle Kutlama?

"30 Ağustos Zafer Bayramı" kutlamaları bu yıl yine "bağımsızlık" vurguları, "Çağdaş Türkiye" söylemleriyle kutlandı. Devasa bayrak geçitlerinde sahte milliyetçilik, fraklı resepsiyonlarda "çağdaşlık" oyunu oynandı.

Ülkeyi ekonomik olarak IMF'ye, siyasi olarak AB ve ABD'ye, askeri olarak NATO'ya bağlayanlar; hangi yüzle bağımsızlık kutlaması yapıyorsunuz? Her 30 ağustos ancak, bu ülkeyi nasıl bağımlılaştırdığınız hatırlanmasına vesile olabilir.

Ne ilgisi varsa; Genelkurmay başkanı Kurtuluş Savaşı'nı 1789 Fransız Devrimi'ne benzetiyor. Biri ulusal, ötekisi sınıfsal bir temele oturuyor. Ordunun derdi; kurtuluş savaşı ruhunu kendi eliyle öldürmüş, köhnemiş Cumhuriyetine kitleler sahip çıkmıyor, yeni bir hava yaratmak istiyor. Bunu yaparken de saçmalıyor.

Genelkurmay Emrediyor Yargı Dava Açıyor

“Devlet bizi” diyen, hukuku takmayan MİT’in, devrimcilere karşı sürdürdüğü savaşta nasıl yasadışı hareket ettiğini tahmin etmek kimse için zor olmasa gerek. Burjuva basın, MİT’i, Yargıtay’ı tartışırken, bu kurumların asıl çürümesindeki kaynağın, mafyacı Çakıcı’nın bu kadar “güç” kazanması altındaki gerçeğin üzerinden atlamaktadırlar. Evet, mafyacılar dahil herkesi devrimcilere karşı kullandılar, kullanmaya devam ediyorlar. Çakıcı’nın gücü, devletin yasadışı işlerini yapmaktan ve bu bilgilerin ortaya saçılmasından duyulan korkudan kaynaklanmaktadır.

Eymür: “Susurluk bitmez”

Eski MİT'çi Mehmet Eymür 28 Ağustos 2004 tarihli Vatan Gazetesi'ne verdiği mülakatta, "Devlet isterse onu anında bitirir. Yeter ki araya birileri girmesin." dedikten sonra yaşananların ikinci Susurluk olarak adlandırılmasına şu cevabı veriyor:

**“Susurluk hiç bitmedi ki... Herkes burada yanı-
yor zaten. Susurluk bitmez.”**

Eymür kim? Yıllarca Susurluk ilişkileri içinde MİT'te üst düzeyde çalışmış biri. Bu sözleri sıradan birisi söylemiyor yani. Evet, Susurluk hiç bitmedi. Bugün ortaya çıkan ilişkiler de gösterilenin ötesindedir. Örneğin, MİT'çi Kozinoğlu sık sık Genelkurmay ikinci başkanı Orgeneral İlker Başbuğ ile görüşmektedir. Haziran-Temmuz aylarında yaptığı görüşmeler basın-da da yer almıştır.

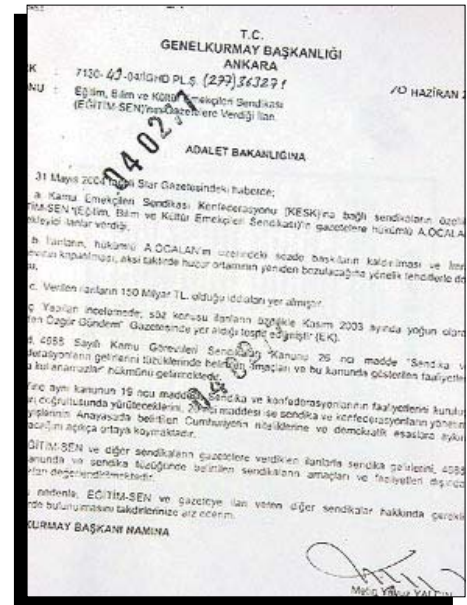
Peki Kozinoğlu'nun Başbuğ'la kurumsal olarak ne işleri var? Ne görüşüyorlar?

MİT ve Genelkurmay halka karşı savaşın kurmaylarıdır. Katliamlar, infazlar, komplolar, kaybetmeler polis de dahil olmak üzere bu kurumlarda planlanır ve Jitem'i, özel tim'i, polisi tarafından uygulanır. Eymür bu işleyişin aksamaksızın sürdüğünü en iyi bilenlerdendir. Üç beş ölüm mangası elemanının yargılanmasını, AKP'nin sahte demokratikleşmesini Susurluk'un bittiği şeklinde değerlendiren ve “demokratikleşiyoruz” havasını yayanlar halkı aldatan şarlatanlardır.

Susurluk bitmez; çünkü Susurluk halkın, devrimci-lerin bu kokuşmuş düzene karşı mücadelesine karşı başvuru-
lan politikaların, örgütlenmenin adıdır. Böyle bir düzende halkın iktidar mücadelesi bitmeyeceği için, Susurluk bitmez. Özkök’ler işte bu gerçeği bile-
rek, Susurlukçular’ın sırtını sıvazlayıp, Susurluk ilişki-
leri ve politikalarına “her devletin ihtiyacı var” diyorlar.

Ve bu nedendir ki, Susurluk pisliğini bu düzen temizleyemez, temizlemez. Şurasından burasından akıp kottukça makyajlar yapılır, tasfiyeler gerçekleşir, Susurluk sürer.

KESK'e bağlı sendikaların Abdullah Öcalan üzerindeki tecrite ilişkin 7 Kasım 2003'te gazetelere verdiği ilana dava açıldı. Dava açılması için "gizli" ibareli talimat, Genelkurmay tarafından Adalet Bakanlığı'na gönderildi. Bakanlık mahkemelere iletti ve dava açıldı.

Genelkurmay tarafından 10 Haziran 2004'te, yani gazeteye verilen ilandan tam 7 ay sonra, gönderilen talimatın altında, Harekat Başkanı Korgeneral Metin Yavuz Yalçın imzasını taşıyor. Genelkurmay, 7 ay önce ilanları görmüyor, tam 7 ay sonra 31 Mayıs 2004'te Star Gazetesi'ne (AKP'nin gazetesi) konuya ilişkin haber yaptırılıyor ve bu haber kanıt olarak gösteriliyor. Çalışma Bakanlığı'nın görevini de yapıyor Genelkurmay ve "sendikaların verdikleri ilanlarla, sendikanın gelirlerini yasada belirtilen amaç ve faaliyetlerin dışında kullandıklarını" söylüyor.

Bu ülkede **yargıyı kim yönetir, hukuk var mıdır, basın ne işe yarar**, tüm bu soruların cevapları var bu yaşanan olayda. MİT'in Yargıtay'la görüşmesini gündem yapan burjuva basın, Genelkurmay'ın aleni şekilde yargıya talimat vermesini gündeme bile getirmiyor.

Genelkurmay bu ülkenin gerçek yönetenidir. Yargı her dönem Genelkurmay'ın açık/dolaylı talimatlarıyla hareket etmiştir. Devrimcilere verilen cezalar, halkın, emekçilerin örgütlülüklerinin kapatılması, cezalandırılması en üstten, Genelkurmay'ın talimatları ile gerçekleşmiştir. Bu işleyiş bugün de sürmektedir. Sahte belgeli 1 Nisan operasyonu ve davaları da bu işleyişin çarklarında üretilmiştir.

Sayı 122

41

5 Eylül
2004

Öcalan, Devrimci Sol'un Nesine Karşı?

Abdullah Öcalan son "görüşme notları"nda, Osman Öcalanlar'ın ayrılığını değerlendirirken şunları söylüyor:

"Sözde radikal kanat haksızlık yapıldığını iddia ediyor. Halbuki örgütü bu hale getiren kendileridir. Bana karşıtlık yapmadıkları belirtiliyor. Tabii karşıtlık yapamazlar, çünkü benden yararlanıyorlar: Bu durum Dev-Yol ile Dev-Sol ayrışmasına benziyor. Ferhat aynen Taner gibidir; Taner de Avrupa yaşamının düşkünlüğünü getirdi, evlilikler başladı. Abbas giller de Dev-Sol'a benziyor. Ben sağ iken Dev-Sol olamazlar." (Ülkede Özgür Gündem, 29 Ağustos 2004)

Ne demek istediği yoruma açık görünüyor; Abdullah Öcalan'ın Osman Öcalan'ı benzettiği Taner Akçam, Devrimci Yol'dan ayrılıp Amerikan Üniversiteleri'nde öğretim üyeliğine gitmişti. "Abbasgiller" yani mevcut Kongra-Gel yönetiminin çoğu "Dev-Sol'a benziyor", bu durumda Abdullah Öcalan kendisini Dev-Yol'la mı özdeşleştiriyor acaba?

Bizce geleceği vahim bir benzetme ama mevcut durum itibarıyla uygun da bir benzetme; Devrimci Yol'un gelenekleriyle, PKK'nın gelenekleri arasında zaman zaman da vurguladığımız gibi büyük benzerlikler vardır. Hotzotculuk, grupçuluktan, kendilerini Türkiye solunun "babası" gibi görmeye, sol içi çatışmalardaki olumsuz geçmişlerine kadar benzerlikleri çoktur.

Eski Devrimci Yol, bugün düzene dönmüş, ÖDP çatısı altında parlamentoculuk oynuyor.

A. Öcalan'ın da bunu hedeflediği biliniyor. Bu anlamda da kendisini Dev-Yol ile benzeştirmesinde bir terslik yok.

Biz, Tanerler'in de, Osman Öcalanlar'ın da niteliğini çok önce ortaya koymuşuz. Onların yeri belli. Devrimci Sol'un da yeri belli.

Bir taraf düzen, emperyalizm cephesinde, bir taraf halkın cephesinde. Peki bunlar bu kadar açık olmasına rağmen Öcalan niye "Ben sağken Dev-Sol Olamazlar" diyor?

Devrimci Sol'un bu ülke devrimine, halkların kurtuluş mücadelesine hangi zararlarını, hangi kötülüklerini görmüş?

Nesini beğenmiyor Devrimci Sol'un.

Evet, Devrimci Sol, Öcalan'ın söylediğinin tam tersine mevcut devleti yıkmalı, iktidarı he-deflemeliyiz diyor.

Evet, Devrimci Sol, sık sık değişmiyor; "değişim" masallarına karşı, emperyalizm ve oligarşi

karşısında değişmiyor, devrim ve sosyalizmi savunmaya devam ediyor.

Evet, Devrimci Sol, ne NATO'ya bel bağlıyor, ne AB'ye girmeyi savunuyor.

Evet, Devrimci Sol, "Amerika'nın Ortadoğu'ya müdahalesinin demokratikleşmenin önünü açtığını" söylemiyor.

Öcalan bunlardan mı rahatsız?

Eğer öyleyse, o zaman Abdullah Öcalan'ın Osman Öcalan'dan farkı ne? Farklı olarak ne savunuyor? Taner'e benzettiği Ferhat'tan temelde farklı bir politika yoktur ortada. Osman Öcalan kendisinin öğrencisidir.

A. Öcalan kuşkusuz, Kongra-Gel bünyesindeki sorunları başka türlü de anlatabilir. Niye Öcalan'ın beyinde Devrimci Sol örneği dolaşıp duruyor? Öcalan ne zaman oligarşiye doğrudan mesajlar gönderse, o mesajların içinde bir "Dev-Sol" değinmesi vardır. Devrimci Sol'da Öcalan'ı çok rahatsız eden bir şey mi var?

Kendilerinin oligarşiyle uzlaşmaya ne kadar hazır olduğunu anlatmak için de "karşıt örnek" olarak hep Devrimci Sol'u veriyor Öcalan:

"(...) Türk solu bir hayli geri. Dev-Sol diyor-sunuz. Çok çatapatlar, terörist mi diyelim artık. Çok ilkeller. Tipik terör kelimesinden biraz bu mu anlaşılmalı? Bizim durumumuz farklı." (7 Aralık 1991, Cumhuriyet, Semih İdiz'le Öcalan röportajından)

"Onları, (Dev-Sol'u) Türkiye nasıl ıslah edecek şaşıyorum. Biz belki anlaşırız da. Fakat çok çatapatlar yani. Bir tanesini hıza getirmek çok zor." (1 Aralık 1991, Sabah, Nezih Tavla'nın Öcalan röportajından)

Daha yakın zamanda kendilerinin iktidarı, oligarşik devleti hedeflemediğini yine Devrimci Sol örneği üzerinden anlatıyordu: *"Bir polis müdürü Dev-Solcu'ya diyor ki 'sizin bütün derdiniz bizi devirip yerimize geçmekti'. İyi çözmüş. Bizdeki klasik sol iktidarı hedefliyor... Ben iktidar olgusunu çözdüm, ideolojik krizi aştım."* (29 Mayıs 2004, Ülkede Özgür Gündem)

Devrimci Sol'un devrimci gerçeği rahatsız ediyor Öcalan'ı. Devrimci Sol'un temsil ettiği uzlaşmaz devrimci çizgi ve direniş geleneği rahatsız ediyor. *"Farkımızı koyduk iyi oldu"* diyerek bu rahatsızlığı teorileştirmeye çalışsa da, devrimci bir alternatifin varlığı, tüm reformistleri, uzlaşmacıları, pragmatistleri, düzen içileşme savunucularını rahatsız etmeye devam edecektir.

Solda iddiasızlaşmanın yansımaları (4)

Eylem Anlayışında Darlık

Halkların yüzyıllardır zulme direnmek, egemenlerin iktidarını yıkıp ezilenlerin iktidarını kurmak için başvurdukları eylem ve mücadele biçimleri, hiç bir kalıba sığmayacak kadar zengindir. Türkiye solu ise, reformizmin, icazetçiliğin ve iddiasızlaşmanın kısılcığında, bu tarihi reddeden “eylem biçimleri” tartışması yapmaktadır. Tutarlı bir burjuva demokratın bile meşruluğunu, belli durumlarda kaçınılmazlığını kabul edebileceği ölüm oruçlarını, feda eylemlerini reddeden, dünya halklarının bu temeldeki direnişini anlayamayan bir anlayış(sızlık) sergilenmektedir.

Tabii ki mesele salt “eylem biçimleri” tartışması değildir; eylem biçimlerine nasıl bakıldığı bir yerde sonuçtur. Bedel ödenmeyen bir “solculuk” türünü savunanlar, kim ne yaparsa yapsın, itiraz edeceklerdir. Tutsak yakınlarının, ardından da tahliye olan tutsakların dışarıda ölüm orucuna yatmaları karşısında yapılan itirazı hatırlayalım; “dışarıda ölüm orucu olur mu?” Doğrudur, Türkiye solunda ve belki dünyada daha önce böyle bir ölüm orucu olmamıştır; ama bir eylem biçiminin doğruluğunun yanlışlığının kıstası “daha önce olup olmaması” değildir. Ölüm orucu içeride olur, dışarıda değil diyenler, genellikle, içeride ölüm orucuna başladığında da şu veya bu gerekçeyle itiraz edenlerdir. Tutsakların bedenlerini tutuşturarak şehit düşmeleri karşısındaki tavır da bunun örneği değil mi? Denir ki; “Solda böyle bir eylem biçimi yoktur!..” **Eylem biçimlerindeki yaratıcılık ve cüret**, devrim iddiasının doğrudan bir sonucudur. Emperyalizmin, oligarşinin önüne çıkardığı engelleri aşacak bir iradenin gösterilmesidir. Devrim iddiasını kaybe-

Devrimci iddia, kararlılık ve cüret, devrimci eylemin ilke ve kuralları dışında sınır tanımaz. Bu noktada düşüncelerine sınır koyanlar, ya iddialarından uzaklaşmışlardır ya da burjuva hümanizminin, karşı-devrimin terör demagojisinin etkisi altındadırlar.

denler, eylem anlayışında da yaratıcılık ve cüretten uzaklaşırlar.

Reformistler dışındaki solun da eylem biçimleri konusunda kafa karışıklığının kaynağı buradadır. Bir yandan ölüme yattıyor, öte yandan “uluslararası standartlar” talep ediyor, bir yandan bedel ödüyor, bir yandan “hiç bir şey için ölmeye değmez” diyen aydın anlayışıyla, “yaşamı savunma” diye formüle edilen burjuva hümanizmiyle uzlaşıyor. Burjuva hümanizmiyle harmanlanmış düşüncelerle, ne eylem biçimlerine, ne ihanete doğru bir yaklaşım getirmek mümkün değildir.

Reformizmin bedeller ödenen bu eylemler konusundaki tavrı kökten inkarcıdır; “*Şu koşullarda mümkün olabilir*” de demiyor; her koşul altında karşıyız diyor. Nazi işgaline karşı Sovyet halklarının direnişini hatırlayın; insanların kendilerini uçurumdan aşağı atmaları da bir direniş biçimi olmuştur. Böyle bir “eylem biçimi”, ancak o koşullarla, o anın gerekleriyle tartışılabilir. Şimdi kalkıp “*canım uçurumdan aşağı atlamak biçiminde bir direniş biçimi de olur muymuş?*” diye ahkam kesmek kolaydır, ama anlamsızdır. Reformist anlayış “*her türlü şiddete karşıyız*” veya “*insan yaşamını tehlikeye atan her türlü eyleme karşıyız*” diye formüle ediliyor. Küçük-burjuva hümanizmi-

nin kuşatması, terör demagojisiyle birleşerek bir çok devrimci örgütü de eylem anlayışı konusunda daraltmıştır. Mesela silahlı mücadeleyi savunan bir örgütün, Hamas’ın eylemlerini “terörizm” olarak tanımlaması da bu darlığın bir sonucudur. Kuşatılmış, nefessiz bırakılmış Filistin’de herhangi bir eylemi, terör’ün kelime anlamı üzerinden tartışmak devrimcilerin yaklaşımı olamaz. Hatta bırakın “terörün kelime anlamı” üzerinden tartışmayı, terör demagojisinin emperyalistler tarafından bu kadar yoğun ve çarpıtılmış bir biçimde kullanılması karşısında, Filistinlilerin eylemleri “terör” kelimesiyle birlikte tartışılmaz. Eleştirdiğin, mahkum ettiğin yanları varsa, eleştirirsin ve peki bu kelime anlamının ötesine taşırılmış bir “terör” kavramını kullanmadan da yapabilirsin.

Halklar, devrimciler çaresiz değildir; çaresiz bırakılamaz. Buna inanmak ve pratikte göstermeyi gerektirir. Tüm engelleri aşma iddiası ve kararlılığını gerektirir. Bu noktada halkların ve devrimcilerin yaratıcılığının ve cüretinin tek bir sınırı vardır: Devrimci eylemin ilkeleri ve değerleri veya başka bir deyişle, halka zarar vermemek. Devrimci iddia, kararlılık ve cüret, bunun dışında sınır tanımaz. Bu noktada düşüncelerine sınır koyanlar, ya iddialarından uzaklaşmışlardır ya da burjuva hümanizminin, karşı-devrimin terör demagojisinin etkisi altındadırlar.

Abartıcılık

ve keskinlik: İddiasızlaşan, ufku daralan ve küçük düşünmeye başlayan her anlayış, bunu örtmek için abartıcılığa başvurur. Devrim ve iktidar hedefi unutulduğunda çok sıradan eylemler, başarılar büyütülmeye başlanır. Sıradan kitle çalışmaları, sıradan günlük eylemler, kan ve ateş içindeki büyük bir savaşın en ön cephesindeki çarpışmaları gibi anlatılır. Radikal, militan mücadele çizgisinden uzaklaşma, keskin sloganlarla

örtbas edilir.

Solda bunun örnekleri sayılamayacak kadar çoktur. Bakın yayın organlarına, sınırlı kitlesel eylemlilikler serhıldan, intifada diye, sınırlı çatışmalar ayaklanma, bari kat savaşı olarak adlandırılır olmuştur. Az çok militan bir çizgide bulunanlar bu yönlü bir abartı içindeyken, reformist cephede de iddiasızlaşmaya bağlı olarak seçimlere kendi stratejik-taktik çizgileri açısından, normal propaganda ölçüleri açısından bile aşırı bir anlam yüklenmeye, seçim çalışmaları burjuva partileri aratacak abartılarla süslenmeye başlanmıştır.

Keskin sloganlar, gerçekçi olmayan hedef ve şiarlar iddiasızlaşmayı, iktidar hedefinden uzaklaşmayı, dünyanın küçülmesini “tersinden” gösteren kanıtlardır. NATO Zirvesi’ne karşı mücadelede TKP bunun karakteristik bir örneğini verdi. TKP’nin sloganı “İstanbul NATO’ya Kapılarını Kapatıyor” diyordu, ama yürütülen mücadele İstanbul’un kapılarını NATO’ya kapatma iddiasından çok uzaktı. Öyle ki, zirveye karşı mücadelenin daha militan bir biçimde sürdürüldüğü 28-29 Haziran günlerinde TKP ortada yoktur. O gün İstanbul’dan onlarca kilometre uzaklıktaki bir kamptan hangi kapıyı, nasıl kapattıklarını bir tek kendileri biliyor! TKP’nin propaganda ve ajitasyonunun odağında düzen içiliğini gizlemek vardır. Onun, esasında bir farkının olmadığı diğer legal sol partilerden tek farkı budur. Her alanda rekabetçidir, ama militan mücadeleyle gerçek anlamda bir rekabet içinde olamadığı için de rekabetini keskin slogan ve söylemlerle sürdürmektedir. Bugünkü TKP, dünün durmaksızın “savaşından” sözeden keskin söylemiyle revizyonizmini örtmeye çalışan eski illegal TKP’nin legal alandaki kötü bir karikatürüdür. Reformist, revizyonist partilerin klasik hastalığıdır; 1980 öncesinde, anti-faşist mücadele içinde zorunluluklar dışında hemen hemen hiç yeralmayan legal sol partiler, bu konuda çok söz etmeyi kendilerine görev sayarlardı. Mücadele kaçınılığını gizlemenin en kolay yolu buydu çünkü. Bugün de yapılan özünde budur.

Abartıcılık ve keskinlik, tüm devrimcilerin özenle kaçınması gereken bir zayıflıktır. Ancak daha büyüğünü, daha etkilisini, daha kitleselini yapma iddiası olmayanlar, yapılanı abartma ihtiyacı duyarlar. Abarttıkça, yapılanı yeterli görme anlayışı gelişir, eksiklikler, yetersizlikler görülmez olur. Ve o noktada da gelişme durur.

Gençlik Dernekleri Federasyonu’ndan AKP’nin Apolitikleştirme Saldırısına Karşı Açıklama

SESSİZ KALMAYACAĞIZ

AKP hükümeti tarafından üniversite öğrencilerini örgütsüzleştirmek ve gençliği baskı altında tutmak için yeni uygulamalar getiriliyor. Kredi ve Yurtlar Kurumu Burs ve Kredi Yönetmeliği’nde yapılan değişikliklerle bulundukları okullarda eyleme katılan öğrenciler, kredilerinin kesilmesiyle tehdit ediliyor. Yönetmeliğin 25 Ağustos’ta Resmi Gazete’de yayınlanmasının ardından Gençlik Dernekleri Federasyonu tarafından bir açıklama yapıldı. Federasyon tarafından yapılan açıklama şöyle:

“Üniversite öğrencilerine verilen burs ve kredi sistemini düzenleyen, Kredi ve Yurtlar Kurumu Burs ve Kredi Yönetmeliği 25 Ağustos’ta Resmi Gazete’de yayınlandı. Yönetmeliğe göre öğrencilerin bursla-

rının kesilmesine yol açan durumlar, üniversite yönetiminin yorumuna bırakılarak; öğrenci gençlik burs ve kredi aracılığıyla baskı altına alınmaya çalışılıyor. Buna göre slogan atmak, direniş, boykot, işgal, yazı yazma, resim yapmak gibi davranışlarda bulunanlar üniversite yönetiminin inisiyatifine ve YÖK’ün insafına bırakılarak öğrenciler rahatça baskı altında tutulabilecektir.

AKP iktidarı her fırsatta toplumun her kesimine saldırdığı gibi yine öğrencilere saldırıyor. Çıkardıkları her yasayla bir taşla iki kuş vurmaya alışkın olan AKP iktidarı bir yandan gençliğin siyasal duruşunun önüne geçmeye çalışıyor, diğer yandan da ekonomik olarak kendisine yeni kaynaklar yaratmanın hesabını yapıyor. Bir yandan üniversite harçlarına % 15 zam yapan iktidar öte yandan öğrencilerin aldığı üç kuruşluk bursa göz dikeyor. Yönetmelikte öğrencilerin eline geçecek bursun engellenmesi için her şey düşünülmüş. Temsil ettiği sınıfın gereklerini yerine getiren AKP iktidarı yine kendisini tanıyanları yanıltmadı. Üniversitelerde yaşanan sorunları görmezden gelerek, yeni sorunların baş göstermesine sebep oluyor.

Biz Gençlik Dernekleri Federasyonu olarak;

AKP iktidarının öğrenci gençlik üzerinde hayata geçirmek istediği bu yeni saldırıya karşı sessiz kalmayarak tüm gençliği haklarımız ve özgürlüklerimiz için mücadele etmeye, GENÇLİK DERNEKLERİ FEDERASYONU çatısı altında örgütlenmeye çağırıyoruz.”

Sınırdışı Kararı Kaldırıldı

3 aydır hukuksuz bir şekilde sınırdışı edilmek üzere Dresden Hapishanesi'nde tutuklu bulunan Türkiyeli devrimci Muzaffer Doğan hakkındaki tecrit ve sınırdışı kararı kaldırıldı. TAYAD Komite tarafından bir süredir "Muzaffer Doğan'a Özgürlük" kampanyası sürdürülürken, karar 27 Ağustos günü yapılan açıklamayla kamuoyuna duyuruldu. "Muzaffer Doğan kazandı! Fakat sınırdışı uygulamalarına karşı mücadele devam edecek!" diyen TAYAD Komite, Doğan'ın 14 Ağustos'tan itibaren açlık grevinde olduğunu ve bu nedenle de tecrit edildiğini hatırlattı. TAYAD Komite açıklamasında "Muzaffer Doğan'ın sınırdışı edilmesi engellenebilirken, hala çok sayıda insan anti-demokratik, faşist ülkelere sınırdışı ediliyor." denildi. "Sınırdışının işkence ve cinayet" olduğu belirtilen açıklamada, enternasyonalist dayanışmaya vurgu yapıldı.

Bu arada "Kein Mensch ist Illegal" Komitesi tarafından 28 Ağustos günü Dresden'de "Muzaffer Doğan'a Özgürlük Yürüyüşü" yapıldı. Yürüyüşte "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma, Muzaffer Doğan'a Özgürlük, Siyasi Tutsaklara Özgürlük, Sınırdışılar Durdurulsun" sloganları atıldı. Eyleme katılanların çoğunluğunu Alman solu oluşturdur.

'Hartz IV'e Direniş Yükseliyor

Beşinci haftasına giren "Pazartesi Gösterileri"ne katılım giderek artıyor. İlk başladığı hafta 40 bin kişinin katıldığı gösterilere bu hafta 150 bin kişi katıldı. Tekellerin hükümeti SPD-Yeşiller hükümetinin 'Hartz IV' adıyla gündeme getirdiği sosyal haklara yönelik saldırıları protesto eden Alman halkının tepkisi yükseldikçe, Başbakan Schröder "diyalog" çağrısında bulunmaya başladı. 30 Ağustos günü düzenlenen gösterilerde Leipzig'de 60 bin kişi, Berlin'de ise 30 bin kişi sokaklardaydı. Berlin'de SPD Genel Merkezi önüne yürüyen onbinlerin içinde sendikaların katılımı yoğun oldu. 50 kentte düzenlenen gösterilerde, Türkiyeli devrimciler de yerlerini aldılar. Köln'deki eyleme Anadolu Federasyonu da pankart ve dövizleriyle katıldı.

Federasyon Leverkusen İşçisinin Yanında

Almanya'da yoğunlaşan saldırılardan Leverkusen Belediye işçileri de payına düşeni aldılar. 400'den fazla otobüs şoförünün çalıştığı belediyede, şoförlerin 70'e yakını bir taşeron firma tarafından hiçbir iş güvencesine sahip olmadan düşük ücretle çalıştırılıyorlar. Kalıcı sözleşme yapma talebiyle 9 Ocak'tan bu yana işyeri önüne çadır kurarak greve başlayan HBB taşeron firmasına bağlı şoförler, 30 Ağustos günü kent merkezinde eylem yaptılar. Eyleme Anadolu Federasyonu da katılarak işçilere destek verdi.

Eylemden sonra işçi temsilcisiyle görüşen Anadolu Federasyonu, işçilerin sorunlarını ve taleplerini dinledi. Anadolu Federasyonu ayrıca bir bildiri yayınlayarak işçilerin bu onurlu direnişi selamladığını ve desteğinin bundan sonra da devam edeceğini duyurdu.

ÖLÜM ORUCU HER KİTADA

Avustralya - The Sydeney Town Hall'de "Stop The War" koalisyonunun düzenlediği mitingde, Necef kuşatması protesto edildi. 26 Ağustos akşamı yapılan eylemde Irak halkının direnişine destek verildi. Cephe taraftarları da, "İşkenceci ABD Ortadoğudan Defol" ve "Türkiye'de 117 insan Öldü Duydunuz mu?" pankartları ile eyleme katıldı. Pankartlar halkın ilgisini çekerken 4 yıldır süren direnişin Irak'ta yaşanan vahşet ve direnişle benzerliği anlatıldı.

AİLE KAMPI SONA ERDİ

Fransa - Ekin Kültür ve Dayanışma Derneği 22-28 Ağustos tarihleri arasında Montpellier kentine yakın bir köyde Aile Kampı düzenledi. Aileler ve çocukların da yer aldığı kamp süresince çeşitli kültürel, siyasi, sosyal etkinlikler düzenlendi. Avrupa'da yaşayan halkımızın sorunları ve çözüm yollarının da sıkça tartışıldığı kampta, ülkemizde yaşanan sorunlar, ölüm orucu direnişi ve görevlerimiz, Ortadoğu'da emperyalist planlar ve halkların direnişi konuları ele alındı.

ÖLÜM ORUCU STANDI

İsviçre - TAYAD Komitee 28 Ağustos günü Basel'in en kalabalık meydanlarından olan Claraplatz'da Ölüm Orucu ile ilgili stand açtı. Stand çadırına Almanca "Tecrit Öldürüyor, Katliamı Durdurun" ve Türkçe "Ölüm Orucunda 117. Şehit Selami Kurnaz, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez" pankartları, 117 şehidin resimlerinin yer aldığı panolar asılırken, ölüm orucu ile ilgili bildiriler, Selami Kurnaz ile ilgili cephe açıklamaları dağıtıldı. Tutsaklara uygulanan tecritin kaldırılmasını talep eden imza toplandı.

Yüzbinler Bush'u Protesto Etti

ABD - Bush'un Cumhuriyetçi Parti Kongresi öncesi yüzbinlerce Amerikalı sokaklara dökülerek Irak işgalini ve Bush'u protesto etti. New York'da düzenlenen gösterilere, düzenleyen örgütler 500 bin kişinin katıldığını bildirirken, bunun bugüne kadar ki, en büyük kongre protestosu olduğu belirtildi.

'Barış ve Adalet İçin Birlik' grubunun düzenlediği yürüyüşe katılanlar, Irak işgalinin yanı sıra, göçmen hakları, sağlık politikaları ve Filistin ile Sudan'a yönelik politikalara dikkat çeken sloganlar haykırdılar. 'Savaş Ekonomisine Hayır', 'Bush Gitmeli', 'Bush Yalan Söyledi, Binlerce İnsan Öldü', 'Amerika'yı kurtar. Bush'u Yen' yazılı pankartlar taşınan gösteride, Irak'tan dönenlerin kurduğu 'Savaşa Karşı Irak Gazileri' örgütü de yer aldı ve üyelerinden biri konuşma yaptı. Kelly Doherty isimli eski asker, "Yurtseverlikleri istismar edilen ABD'li kadın ve erkekler bir yalan uğruna savaşa gönderildiler, öldüler ve öldürdüler" şeklinde konuştu.

Sayı 122

46

5 Eylül
2004

İşgale Karşı Direniş Yükseliyor

Afganistan - 9 Ekim'de yapılacak kukla devlet başkanlığı seçimleri öncesi işgale karşı direniş yükseliyor. Devlet Başkanı Hamit Karzai'yi koruyan ve Afgan ulusal polis gücünü eğiten paralı bir ABD güvenlik şirketi merkezine 29 Ağustos günü yapılan saldırıda 3 Amerikalı ve 3 Nepalli güvenlikçinin bulunduğu 12 kişi öldü. Saldırını, Taliban ve El Kaide birlikte üstlendi.

Chavez'den Kamulaştırma

Venezüella - Devlet Başkanı Hugo Chavez, zenginlere ait toprakların kamulaştırılması gerektiğini söyledi. Son 4 yıldır toprak reformu programı uygulayan Chavez, kamulaştırmaların anayasaya uygun olduğunu belirtirken, "Venezüella'nın zengin elitlerinin, kentlerdeki atıl mülkleri de kamulaştırılacak" dedi.

Amerika destekli muhalifler karşısında referandumda mutlak bir zafer kazanan yoksulların devlet başkanı Chavez, seçim sonucundan aldığı güçle halkçı programını uygulamayı sürdürüyor. Ülkede toprakların büyük bölümü azınlık zenginlerin elinde bulunurken, milyonlarca topraksız yoksul Venezuelalı bulunuyor.

Komünistler Powell'ı Atina'ya Sokmadı

Yunanistan - Atina Olimpiyat Oyunları'nın kapanışı için Yunanistan'a gitmeyi planlayan ABD Dışişleri Bakanı Colin Powell, protestolar karşısında Atina'ya gitmekten vazgeçti.

29 Ağustos günü yapılması planlanan ziyaret öncesi Atina sokaklarında, Selanik'te Yunanistan Komünist Partisi öncülüğünde gösteriler gerçekleştirildi. Binlerce kişinin katıldığı gösterilerde ABD Elçiliği'ne yürümek isteyen kitleye polis gaz bombaları ile saldırdı. Üç gün boyunca süren gösterilerde "Katil Powell'i istemiyoruz" pankartları taşındı ve devasa bir pankart da tarihi Akropolis'e asıldı.

IMF'ye isyan

Arjantin - IMF politikalarının halkı isyana sürüklediği Arjantin'de, IMF direktörü protestolarla karşılandı. IMF politikalarının sonuçlarını yaşayarak gören Arjantin halkı, 1 Eylül günü hükümetle görüşmeler için Arjantin'e giden IMF direktörü Rodrigo Rato'yu sokakta karşıladı. Başkanlık sarayı önünde toplanan binlerce kişi polisin müdahalesiyle karşılaştı. Polise karşı taş ve sopalarla direnen sol gruplar ve işsizlerden oluşan kitle, yolları trafiğe kapattı, lüks mağazaları tahrip etti. Kentin değişik bölgelerinde yaygın protestolar düzenlenirken, polis kitleye karşı gaz bombaları ve plastik mermiler kullandı.

Arjantin ekonomisinin 2001'deki çöküşünde IMF sorumluluğunu kabul etmişti. Arjantin halkı protestoları ve yerel örgütlenmeleri ile IMF'ye karşı isyanı sürdürmekte kararlılığını göstermeye devam ediyor.

“Feda’da sınır yoktur”

Son sözüm, bizim illerde “silah tutan ele kına yakılmaz”, ve kına yakmıyorum. Bedenimiz silahımızdır. Günü geldiğinde GÜLTEKİN olacağız.

Gültekin Koç Ölüm Orucu Ekibi şehidi Selami Kurnaz Tekirdağ F Tipi Hapishanesi’ndeki Parti-Cephe tutsaklarının hazırlandığı İLERİ isimli derginin 20 sayı boyunca hazırlanmasından sorumlu oldu. Direnişe başlamanın ardından bu görevini bir başka yoldaşına devrederken, İleri, Selami’yle bir röportaj yaptı. Bu röportajdan kesitler yayınlıyoruz.

İleri: Ölüm orucu savaşçısı olarak neler hissediyorsunuz?

S. Kurnaz: Ölüm orucu savaşçısı olmak, devrimci yaşamımda yaşadığım en yüce duygudur. Seçilme onuruna layık görüldüm. Yoğun bir duygu atmosferindeyim. Sevinç, coşku, mutluluk, heyecan ve hüznün tüm hücrelerime sinmiş durumda. Ve yaşadığım sürecin neler getirebileceğinin farkındayım. Düşman ölmemizi değil sakat kalmamızı istiyor. Bu yüzden biz de ölmek için her şeyi yapacağız. Tek bir şeyi düşünüyorum... BAŞARMAK, BAŞARMAK, BAŞARMAK...

İleri: 10. Ekip için adaydın ve bekliyordun. Ne zamandır bandı takacağınızı biliyordun?

S. Kurnaz: Nisan ayında “bant senin hakkındır” diye öğrenmiştim. Yani 20 Ekim’e varın siz hesap edin. Ha bugün ha yarın başlayacağız diye neredeyse sabırdan, hasretten ölecektik altı ay boyunca.

İleri: Ölüm orucu savaşçısı adayı olmaya karar verdiğin günü anlatabilir misin?

S. Kurnaz: 18 Haziran 2001’de gözaltına alındım, daha sonra da tutuklandım. Bayrampaşa Hapishanesinin kapı altında kalıyorduk. Ve gün 30 Haziran ve Zehra’nın şehitlik haberi... O sayfada dalıp gittim. Neler

sıgırdım o dakikalara anlatamam. Her yerde Zehra’nın gülüşü vardı. “Bacılar giderken, abiler durmamalı” dedim. O gün kararımı verdim. F Tipine geldiğimde ilk günlerde ölüm orucu savaşçısı adayım, hazırım dedim. Hatta 6. ekiplerde yer almak istediğimi söyledim. Oysa bu ekip seçilmiş, gün sayıyordu başlamak için. Sonra 8. ekipte yer almak istedim, ama.... olmadı.

İleri: Ekibinizin adını feda şehidi Gültekin Koç’tan alması senin için ne ifade ediyor.

S. Kurnaz: Gültekin fedanın adıdır. Parti bu adı seçerken süreci, gelişmeleri, yeni saldırıları öngörerek belirledi. TTE, zorla çalıştırma vb içeren, eski yöntemlere dayalı yeni saldırı dalgasını ölüm orucu direnişinde karşılayacağız. Bu süreci tüm özgür tutsak kitlesi olarak iradi şekilde hareket edip, her şeyi silaha dönüştürerek bertaraf edebiliriz. Bu arada yeni eylem tarzları da yaratmalıyız. Ama şu unutulmasın, bu saldırı dalgasını asıl göğüsleyecek olan ölüm orucu ekipleridir. Nasıl Armutlu’ya saldırı olduğunda Nail, Muharrem, Eyüm kendi bedenlerini alev topuna dönüştürdüler, Gültekin Koç ekibi de yeni saldırı dalgasında kendi bedenlerini alev topuna dönüştüreceklerdir. Ama saece bu eylem tarzıyla yetinmeyin, başka eylem tarzlarını da devreye sokabiliriz. Biz şimdi daha farklı feda eylemi tarzı nasıl yaratabiliriz? Onu tartışıyoruz.

Feda’da sınır yoktur. Gültekin Koç Ö. O ekibi saldırı sırasında yürüyüşlerini feda eylemleri ile taçlandıracaktır. Lamı cimi yok! Kaçarı da!

İleri: Sonuna kadar direneceğiz diyoruz. Bu kararlılığımız ışığında yoldaşlarımıza söylemek

istedikleriniz nelerdir?

S. Kurnaz: Bu söz namusumuz, onurumuz. Bu sözü yerine getirmeden devrim yürüyüşümüzü sürdürmek zor. Bu söz tüm Cephelilerin, semptazanı, taraftarı, kadrosuyla tüm yoldaşlarımızın boynuna vebal. Parti-Cephe’ye gönül vermiş herkes bu ruhla hareket etmeli. Bu direnişte siyasi zaferi kazandık, şimdi sıra somut kazanımları olan genel zaferimizde.

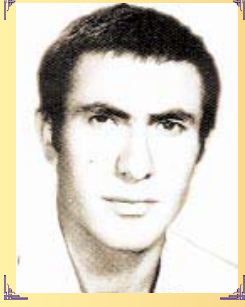
Hapishanedeki yoldaşlarıma seslenmek istiyorum. Öncelikle bir BORAN diye özel ilgi beklemiyorum. Beni asıl sevindirecek olan yoldaşlarımdan örgütlülüğümüzün verdiği görevleri yerine getirmeleri olacaktır. O zaman bizleri de sahiplendiklerini, düşündüklerini düşüneceğiz. Bu bize yeter.

Süreç çok sancılı, zorlu geçecek. Tüm yoldaşlarımız öncelikle iradi olmak zorunda. Çünkü gelecek saldırıyı ancak örgütlü olarak alt edebiliriz. Hiç kimse bireysel çıkış arayaşlarına düşmesin. Bunun içinde olanların nasıl soysuzlaştıklarını gördük. Şunu herkes iyi bilmeli: bireysel kurtuluş arayanların işliklerde nasıl günün 24 saatinde gecesini gündüzünü şaşırarak şekilde çalıştırılacaklarını, paspas yapılacaklarını, en küçük bir harekette cezalandırılacaklarını bilmedirler.

Son sözüm, bizim illerde “silah tutan ele kına yakılmaz”, ve kına yakmıyorum. Bedenim, bedenimiz silahımızdır. Ve günü geldiğinde GÜLTEKİN olacağız. Şimdi de bunun sabırsızlığını yaşıyorum. Sizi seviyorum yoldaşlar! Bunu sakın unutmayın ha!

kahramanlar Ölmez

4 Eylül - 10 Eylül Şehitlerimiz

Dursun IŞIK
7 Eylül 1991

Hollanda'da faşistler tarafından katledildi.

Zeynep Esra BOLAYIR
8 Eylül 1990

İYÖ-DER üyesiydi. Mücadelede henüz çok yeni olduğu bir süreçte Bursa'da geçirdiği bir trafik kazası sonucu aramızdan ayrıldı.

Filiz ÜNAL
Yener TÜRKER
9 Eylül 1998

Tokat Niksar-Reşadiye arasında, oligarşinin askeri güçleriyle Cephe gerillaları arasında çıkan çatışmada şehit düştüler. Çatışmada Filiz Ünal vurulup şehit düşerken, Yener Türker'den çatışma sonrası haber alınmadı. Araştırmalar sonucunda düşman tarafından vurulduğu, veya Kelkit Irmağı'nda boğulduğu sonucuna varıldı.

Recai Dinçel Karadeniz Kır SPB'lerinde savaşçı olan Filiz, Tokat Turhal ilçesi Çerçi Köyü'nden, Yener Ordu Mesudiye'dendi.

Seher ŞAHİN
8 Eylül 1991

3 Eylül günü İstanbul Fındıklı'daki Mimar Sinan Üniversitesi'nde rehberlik ve dayanışma çalışmaları sırasında polis baskınında polisler tarafından Üniversitenin üçüncü katından aşağı atıldı. Beş gün komada kaldıktan sonra 8 Eylül'de yaşamını yitirdi.

Büyük direnişte ölümsüzleştiler

Gülay Kavak (DHKP-C)
7 Eylül 2001

Ölüm Orucu'na tutuklu olduğu Ümraniye Hapishanesi'nde başladı; 19-22 Aralık katliamını Ümraniye Hapishanesi'nde yaşadı. Ardından Kartal Özel Tıp Hapishanesi'ne, durumunun ağırlaşması üzerine oradan da Şişli Etfal Hastanesi'ne sevk edilerek, zorla müdahaleye maruz kaldı.

Bütün bunlara rağmen, 1 Temmuz 2001'de tahliye edildiğinde, hiç tereddütsüz Armutlu direniş evine geldi ve direnişini sürdürdü.

Gülay Kavak, 1972 Zonguldak-Ulus, Kirazcık Köyü doğumludur. Antakya'da lisedeyken devrimcilere sempati duymaya başladı. İstanbul'a geldikten sonra, 1990'da bir Dev-Genç'li olarak mücadeleye katıldı. 1993'te gençlik alanında milis sorumlusu oldu.

Aynı yıl gençliğin yönetici kadrolarından Erol Yalçın'la evlendi. Erol Yalçın, evliliklerinin üzerinden iki ay geçmeden 26 Kasım 1993'te katledildi. Gülay, hiç bir tereddüte düşmeden mücadelesini sürdürdü. 1994 yılında tutsak düştü. 1996 ölüm orucunda ikinci Ölüm Orucu Ekibi'nde yer aldı.

2000'de bir kez daha hücre saldırısıyla karşı karşıya kalındığında, o da yüzlerce yoldaşı gibi, en önde olmak için öne fırladı. Ümraniye Hapishanesi Birinci Ölüm Orucu Ekibi'nde yer aldı. Katliamcılar onu tahliye ettiğinde, tahliye manevrasının figüranı olmayı, direniş kırıncısı olmayı reddetti. Hainlere ders vererek, ihanete meydan okuyarak, kahramanlığın yolunu seçti.

Uğur Bülbül (DHKP-C)
10 Eylül 2001

İstanbul Gümüşsuyu'nda işkenceci katliamcı Çevik Kuvvet'e karşı gerçekleştirdiği fedaeyleminde halkın adaletini uygulayarak şehit düştü.

Uğur Bülbül, 1 Şubat 1976'da Kastamonu-İnebolu'da doğdu. Bir memur ailesinin çocuğu olan Uğur, 15'inde çeşitli işlerde çalışmaya başladı. Devrimcilerle tanışması 1996 yılında hapishanelerde süren ölüm orucu sırasında oldu.

Faşizm, sadece bir pankart astığı için onu 29 Nisan'da gözaltına aldı. İşkenceden geçirdi. Serbest bırakılmasından sonra askere gitti. Askerlik dönüşünde ise bu pankart ile ilgili açılan davadan ceza alarak tutuklandı.

19 Aralık katliam sırasında Bartın hapishanesindeydi. Yaralandı. Bir süre Bartın'da hastanede kaldıktan sonra **Sincan F Tipi Kampları'na** götürüldü. Orada tecriti, işkenceleri yaşadı.

Öfke dağlar olmuştı Uğur'un yüreğinde. Türkiye halkının geleceği için kendini feda etmeye daha ölüm orucuna gönüllü olarak karar vermişti.

Sincan'dan tahliye olmasından sonra feda eylemine gönüllü oldu; katledilen yoldaşlarının hesabını soran olmalıydı! Feda geleneğine yeni bir halka ekleyerek ölümsüzleşti.

Hamide Öztürk (DHKP-C)
10 Eylül 2002

3 Haziran 2001'de, Bakırköy Kadın ve Çocuk Tutukevi'nde 5. Ölüm Orucu Ekipleri'nde ölüm orucuna başlayan Hamide Öztürk, büyük direnişin 97. Şehidi oldu.

1996'dan beri tutsaktı Hamide Öztürk. Tutsak düşmesinden kısa bir süre sonra, büyük bir direnişin, 1996 ölüm orucunun içinde buldu kendini. Bayrağı taşımak için O da gönüllü oldu. '96 Ölüm Orucunda 3. Ekipte yer aldı. 19 Aralık 2000'de, 6 kadın tutsağın diri diri yakıldığı Bayrampaşa C-1 koğuşundaydı.

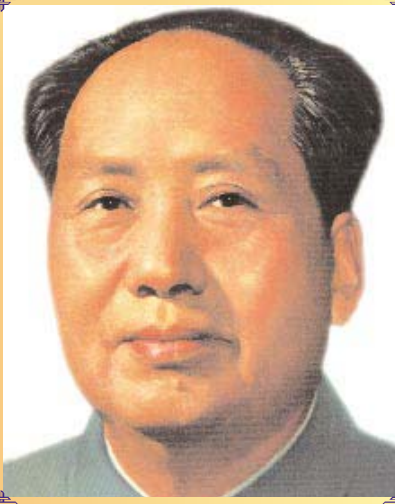
Hamide, 1970 Antakya doğumludur. Arap alevi bir ailenin çocuğudur. Devrimcilikle, ağabeyi Ahmet Öztürk vesilesiyle tanıştı. 1990'da gençliğin akademik-demokratik mücadelesi içinde yer aldı. Adana'da **Özgür-Der** içinde, **Haklar ve Özgür-lükler Platformu** içinde mücadelesini sürdürdü. 11 kez gözaltına alındı bu mücadeleleri boyunca. Daha büyük bir hırsla sarıldı mücadeleye. Akdeniz çapında görevler üstlendi.

1996'da İstanbul'da tutuklandı. Ya zafer ya ölüm diyerek çıkmıştı yola, ya zafer ya ölüm diyerek ölümsüzleşti.

Mao Zedung

9 Eylül 1976

Mao, büyük bir ustalıkla yönettiği Çin Devrimi'yle tüm sömürge halkların kurtuluş umudunu güçlendirmiş, pratiğiyle, teorisiyle onlara yol göstermiştir. Hem teorisi, hem savaşı, devrimciler açısından bugün de dün olduğu kadar önemlidir.

Marksizm-Leninizmin ustalarındandır.

Çin devrimi, Marksizmi-Leninizmin bir dogma olarak değil, bir eylem klavuzu olarak ele alınmasının ürünüdür. Mao, Çin'de Sovyet şabloncularına karşı şöyle diyordu: *"Bu, ayakkabılara uydurmak için ayaklarımızı kesmek anlamına gelir."* Böyle bir şablonlaştırmanın ise yenilgiyle sonuçlanacağı mutlak-
tır.

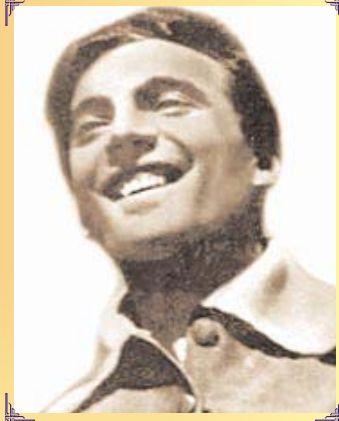
Mao, Marksizm-Leninizmi derin ve yaratıcı kavrayışıyla, **"Uzun Süreli Halk Savaşı"** teorisini geliştirdi. Mao'nun 1949'da Halk Kurtuluş Ordusu'nun iktidarı ele geçirmesine uzanan yaşamı, gerilla savaşının laboratuvarıdır. Mao'nun teorisinden olduğu kadar, devrimci yaşamından ve kitleleri örgütlemekteki ustalığından öğrenmek, devrimciler için yol göstericidir.

Mao, sömürge halkların halk savaşlarında yaşamaya devam edecek.

Julius Fuçik

8 Eylül 1943

Çekoslovakya Komünist Partisi önderlerindendi. Nazi işgalinde tutuklanarak idam edildi. Hücresinde idamı beklerken yazdığı **"Darağacından Notlar"** devrimciler, vatanseverler için bir direniş manifestosu oldu.

"Bugün benim babam... Yarın sizin evlatlarınız"

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde tedavisi engellenerek katledilen Salih Sevinel için 29 Ağustos'ta Gazi Mahallesi Cemevi'nde 40 yemeği verildi. Ailesinin ve TAYAD'lı Ailelerin düzenlediği yemek Kuran okunmasıyla başladı. Bunun ardından devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu.

Salih Sevinel'in oğlu Metin Sevinel anmada yaptığı konuşmada ; *"Bugün burada 38 yaşında bir insanın 40 yemeğini veriyoruz. Ölüm sebebi doğal sebeplerden değildir. Babamın ölümü tecrit işkencesinin bir sonucudur. Ve ne ilkti ne de son oldu. Babamdan sonra bir kişi daha Ftiplerinde katledildi. Bugün benim babamı katlettiler. Yarın sizin evlatlarınızı katledecekler. Bunların olmaması için duyarlı olunmalıdır"* dedi. Yaklaşık 170 kişinin katıldığı anmanın sonunda Cemevi önünde toplanılarak **"Salih Sevinel Ölümsüzdür, Kahramanlar Ölmez Halk Yenilmez..."** sloganları atıldı.

Direndiler, Kazandılar

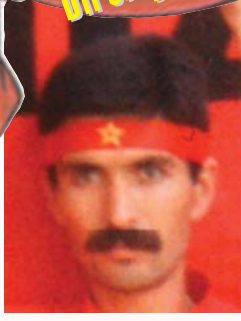
Sosyal güvence ve sendika istemiyle bir süre önce direnişe geçen ve yaptıkları çeşitli eylemlerin ardından işbırakan 7 bin 500 kiremit işçisi 30 Ağustosta yeniden işbaşı yaptı.

Sendikalı olma kararlılığıyla direnen işçiler Çimse-İş Sendikası'na üye olmaya başladılar. Toprak Sanayi İşçileri Sözcüsü Erhan Eray, örgütlenme faaliyetlerine başladıklarını duyururken, 22 kiremit fabrikasında işçilerin işbaşı yaptığını belirtti. Eray konuşmasını şöyle sürdürdü: *"Şimdiye kadar hiç kimsenin hayal edemediği, ortaya çıkaramadığı bir olay Çorum'da gerçekleştirilmiştir. 24 ayrı fabrikada çalışan 7500 işçi aynı gayeler ve idealler içerisinde aynı talepler doğrultusunda tek yürek, tek ses olmuştur."*

Eray, işe alınmayan işçiler için hukuksal girişimleri sürdürdüklerini söyledi.

Pervane Lojistik İşçisi Kazandı

Bursa'da kurulu bulunan Pervane Lojistik'te sendikalaştıkları için işten atılan TÜMTİS üyesi işçilerin, işyeri önündeki direnişi başarıyla sonuçlandı. Geri adım adan patron, attığı 8 işçiye 30 Ağustosta sendikalı olarak geri almak zorunda kaldı.

Fehim Horasan

Ölüm orucuna başladım. Şu anda 25. gündeyim.

Gözlerimi bu aile içinde açtım. Dünyayı, ülkemi, halkı, insanı bu ailenin penceresinden tanıdım. Kendimi, kişiliğimi, ideallerimi burada netleştirdim. Yeniden yaşama fırsatım olsaydı eğer tereddütsüz aynı şekilde yaşardım.

Devrimci olmak, örgütlü mücadelede yer almak çocukluk düşlerimdi. Bunlarla büyüdüm. Hareketimizle tanışmam bilinçli bir tercihti. Gençlik idealleri ile gerçeği, devrimciliğin neden ve nasıl yapılması gerektiğini burada öğrendim? Düşlerim bu gerçekliğe çarparak süzüldü. Sancılarla kıvranıp arınma yollarına girdim. Elimden tutuldu, yöntemler sunuldu, sarılıp sarmalandım. İddiamın ete kemiğe bürünmesi için sınırsız emek harcadı. Yaşananlar düşlerden neferliğe yükselmenin zorunlu süreciydi.

Bu hareket içinde yaşadıklarım azımsanmayacak zenginlikte oldu. Bir insanın bir devrimcinin

yaşayabileceği şeyleri yaşadım. Sorumluluk duygum günden güne gelişti. Kişiliğim ve ahlaki yapım şekillendi. Aile-

“Devrimciysem, örgütlüysem sakınmadan başımı uzatmam gerekir...”

min ve yoldaşlarımın eseriyim.

Beslendiğim kaynak insan ve halk sevgisidir. Ezilen, haksızlığa uğrayan, yoksul insanlara hep yakınlık duydum. Onların içinden geldim. Onlar için mücadele etmeli, onlar için ölmeliydim. Onların arasında rahat ve mutlu oldum. Sorunlarını paylaşmak, çözüm üretmek yaşama gerekçemdi. Tutsaklık bu çabalar içinde zorunlu bir duraktı. Tercihim değildi. Bu zorunlu durakta halkıma ve aileme layık olmalıydım.

Devrimci mücadelede ve halk hareketlerinde tutsaklık örnekleri bilinir. Siyasi düşüncesini reddederek egemenlerle işbirliği ve ihanet, özellikle baskının ve şiddetin arttığı dönemlerde, umutsuzluğun çoğaldığı zamanlarda fazlalaşır. Devrimci mücadelenin iyi günlerindeki ucuz kahramanlar, inançsızlar, kaypaklar yalpalayıp can telaşına düşerler. Kimisi gericiliğe sığınır, kimisi ideolojide ve politikada yanlışlık arar. Devrimciler, bu süreçlerin ısrar ve inatla anlatılmasında motor görevi görürler. Onuru ve kişiliği için, inançları için, haksızlığa, zorbalığa, umutsuzluğa karşı çıkmak için başka yol yoktur. Ya teslimiyet ya direniş... Yokoluş ya da ölümlerden çoğalmak. Hareketimin bir neferiyim. Yapıtaşlarım sorumluluk duygusu ve sevgidir. Bilincimde bu iki güç el ele verdiler. Yüreğimi ve bilincimi bunlarla donattılar.

Devrimciysem, örgütlüysem sakınmadan başımı uzatmam gerekir. En başta ahlakın gereği budur. Adaletli olmalıyım. Bana verilen emeğe, güvene, sevgiye kişisel hesaplarla ihanet edemem. Halkıma umutsuzluk nedeni olmaya hakkım yok. İnsanım ve de devrimciyim. Devrimciyim ve iradesi, geleneği, değerleri ile dünyaya örnekler yaratmış bir ailenin parçasıyım. Bu onur hiçbir şeyle

değişilmez. Düşüncelerim için ölmeye hazırım. Bu gücü halkım ve yoldaşlarım anlayabilir ancak. Çünkü onlar yenilgi nedir bilmezler. Tanıklığını tarih yapmaktadır.

Bizi teslim almak, düşüncelerimizden soyundurmamak istiyorlar. Ülkem kan gölü. Halkın kanı hoyratça saçılıyor. Keyfilik diz boyu. F tipleri bunun parçası. Direnmekten, düşüncelerimizi ölümle savunmaktan başka seçeneğim yok.

Bizden önce 117 insan öldü. Hepsisi en az benim kadar yaşamı seviyordu, buna hakları vardı. Etkilendiğim onlarca örnek sayabilirim. Yakından tanıdığım bir çok şehit yoldaşım var. Değerli anılarla yüklüyüm. Vefa, bilincimde güçlü bir kaledir. Ama daha öte-leri var. Salt insan olmam, elimi vicdanıma koymam yetiyor... Bir Canan... Gencecikti. Tutsak değildi. Gülsüman, Şenay Ablalar da öyle. Ya da farklı örnekler, Feridun Yücel Batu veya adli bir davadan tutuklanıp onurunu namusunu korumak için İzmir'de Ölüm Orucu yapan bir tutuklu (sakat kalmıştı)... Daha yeni katledilen Salih Sevinel...

İnsanlık onuru uğruna ölmek için devrimci olmak gerekmiyor. Devrimci olmak sorumluluğun artması demek.

Yoldaşlarım şehit düşerken tepeden tırnağa sarsıldım. Bunun nedeni sorumluluk duygusudur. Yaşama karşı hep cenk halinde olmamı sağladı. Kendimle barışmadım, içimdeki fırtınaları dışarı vurmaktan korkmadım.

İnsanın iç dünyası zorlu dönemlerde başka türlü şekilleniyor. Zenginleşiyor, duyarlılığı artıyor. Yaşanan her türlü acıyla yürek katlaşıyor. Dünya bazen büyüyor(!) Filistin'de katledilen yedi yaşındaki çocuğun acısıyla kavruluyor, feda eylemcisi bir ananın duygularını hissediyor,

“Gelecek kuşaklar için bu süreç yol gösterici olacaktır. O ışıktaki hafif bir pırıltı olabilirsem ne mutlu.”